

КЕРСТИН ГИР САПФИРЕНОСИНЬО

Част 2 от „Скъпоценни камъни“

Превод от немски: Стефана Моллова, 2012

chitanka.info

Франк, без теб никога нямаше да успея!

БЛАГОДАРНОСТИ

„Когато се променяш, се променя и всичко около теб. Това е магия!“

Докато създавах тази книга, се случиха невероятно много прекрасни неща и се срещнах с толкова нови чудесни хора, че не бих могла да ги изброя всички.

Ще кажа само това: безкрайно съм благодарна за всички магически събития, които доведоха до тези запознанства. И не, не вярвам в случайността.

Благодаря на читателите, които си направиха труда да ми напишат имейл или писмо, или да се запознаят с мен по време на някое от литературните ми четения — вашите похвали ме мотивираха невероятно много.

Талиан (или Дорит), благодаря ти за орловото око по време на предварителните прочити. Изключително силно вдъхновените си предложения почерпих от творческия читателски кръг на „Книжната кукумявка“ — благодаря ви, скъпи мои, за положените усилия.

Камлин — ти откри подходящото име за малкия брат на Гидиън.

Между другото, името Пърпълпльм също го откраднах от „Книжната кукумявка“. (Аз самата с удоволствие бих се казвала така!)

Тук е мястото да поздравя момичетата от форума на Рубиненочервено: Laura, Nathiii, jelly, jojo, JOUy, mia, sunrise, Ау Ау, coso, AnA, leo<3 и всички останали — вие сте чудесни! Както и Даниела Керн, която администрира страницата и форума!

Все още не мога да повярвам, че именно моята безспорна любима илюстраторка Ева Шьофман-Давидоф оформя кориците на тази поредица. Наясно съм, че много хора купуват книгите именно заради кориците, но в този случай нямам нищо против. Мога да ги разбера и аз бих постъпила по същия начин.

Големи благодарности и на Томас Фроц, който придаде на Ксемериус от въображението ми истинска форма — триизмерна и изключително очарователна. Надявам се, че скоро ще има ужасно много Ксемериуси, които всеки ще може да постави върху бюрото си — все още работя над магическата формула, която да може да го съживява.

Благодаря на всички, които през тази година бяха толкова търпеливи с мен — такава късметлийка съм с вас!

Поради липса на време (хей, последната глава все още не е завършена) искам да благодаря поименно още само на четирима специални за мен хора: моята прекрасна агентка Петра Херманс, моята чудесна редакторка Кристиане Дюринг, скъпата ми приятелка Ева и неуморимата ми майка.

Благодаря ти за всичко, мамо, дори за това, че четеш тези книги с възторга на четиринайсетгодишна. Ева, без твоята морална подкрепа, през някои дни нямаше да напиша и една-единствена дума. Петра, теб наистина сякаш небето те изпрати при мен! Кристиане, не знам как го правиш, но накрая винаги си мисля, че всички идеи са били мои! При положение че твоите са най-добрите! Благодаря и на двете ви за великолепните дни в Лондон.

СПИСЪК НА ГЛАВНИТЕ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

В НАСТОЯЩЕТО

В дома на Монтроуз

Гуендолин Шепърд — ученичка в десети клас, един ден установява, че може да пътува във времето.

Грейс Шепърд — майката на Гуендолин.

Ник и Каролайн Шепърд — по-малките брат и сестра на Гуендолин.

Шарлот Монтроуз — братовчедка на Гуендолин.

Гленда Монтроуз — майката на Шарлот, по-голяма сестра на Грейс.

Лейди Ариста Монтроуз — бабата на Гуендолин и Шарлот, майка на Грейс и Гленда.

Маделин (Мади) Монтроуз — пралелята на Гуендолин, сестра на починалия лорд Монтроуз.

Господин Бърнард — служител в дома на Монтроуз.

Ксемериус — призрак на демон в тялото на гаргойл.

В гимназията „Сейнт Ленъкс“

Лесли Хей — най-добрата приятелка на Гуендолин.

Джеймс Огъст Пиъргрин Пимпълботъм — училищният призрак.

Синтия Дейл — съученичка.

Гордън Гелдърман — съученик.

Господин Уитман — учител по английски и история, член на вътрешния кръг на ложата на пазителите.

Рафаел Бертьолен — нов ученик, по-малкият брат на Гидиън.

В главната квартира на пазителите в Темпъл

Тидиън де Вилърс — също като Гуендолин може да пътува във времето.

Фолк де Вилърс — далечен чичо на Гидиън, водач на ложата на пазителите на граф Сен Жермен.

Томас Джордж — член на ложата, вътрешен кръг Господин Уитман — член на ложата, вътрешен кръг.

Доктор Джейк Уайт — лекар и член на ложата, вътрешен кръг.

Госпожа Дженкинс — секретарка в ложата на пазителите.

Мадам Росини — шивачка в ложата на пазителите.

Господин Марли — адепт първи ранг Джордано — адепт трети ранг, отговаря за обучението на Гуендолин, касаещо XVIII век.

В МИНАЛОТО

Граф Сен Жермен — пътуващ във времето и основател на ложата на пазителите.

Миро Ракоци — негов побратим и приятел, известен още като Черния леопард.

Лорд Бромптън — познат на графа и негов благодетел.

Лейди Бромптън — жизнерадостната съпруга на лорд Бромптън.

Маргрет Тилни — пътуваща във времето, прапрабаба на Гуендолин, баба на лейди Ариста.

Пол де Вилърс — пътуващ във времето, по-малкият брат на Фолк де Вилърс.

Люси Монтроуз — пътуваща във времето, племенничка на Грейс, дъщеря на Хенри, по-големия брат на Грейс и Гленда.

Господин Мърчант, лейди Лавиния Рътланд — гости на соарето на лейди Бромптън.

Лорд Аластър — английски благородник с италиански предци, водач на Флорентинския алианс в XVIII век.

Кръгът на Дванайсетте

Име	Скъпоценен камък	Алхимическо съответствие	Животно	Дърво
Ланселот де Вилърс 1560–1607	Кехлибар	Calcinatio	Жаба	Бук

Елейн Бърли 1562–1580	Опал	Purrefactio et mortificio	Кукумявка	Орех
Уилям де Вилърс 1636–1689	Ахат	Sublimatio	Мечка	Бор
Сесилия Удвил 1628–1684	Аквамарин	Solutio	Кон	Явор
Робърт Леополд граф Сен Жермен 1703–1784	Смарагд	Distillatio	Орел	Дъб
Жана дьо Понкаре Мадам Дюрфе 1705–1775	Цитрин	Coagulatio	Змия	Гинко
Джонатан и Тимоти де Вилърс 1875–1944 1875– 1930	Карнеол	Exstractio	Сокол	Ябълка
Маргарет Тилни 1877–1944	Нефрит	Digestio	Лисица	Липа
Пол де Вилърс *1974	Черен турмалин	Ceratio	Вълк	Офика
Люси Монтроуз *1976	Сапфир	Fermentatio	Рис	Върба
Гидиън де Вилърс *1992	Диамант	Multiplicatio	Лъв	Тис
Гуендолин Шепърд *1994	Рубин	Projectio	Гарван	Бреза

ПРОЛОГ

Лондон, 14 май 1602

Уличките на Саутуорк бяха тъмни и безлюдни. Воня на водорасли, мъртва риба и клоака тегнеше във въздуха. Той неволно стисна ръката ѝ по-силно и я задърпа напред.

— По-добре да бяхме тръгнали по протежение на реката. В този лабиринт от улички само ще се загубим — прошепна.

— Да, а и зад всеки ъгъл дебне крадец или убиец. — Гласът ѝ звучеше развеселено. — Прекрасно, нали? Това е хиляди пъти по-добре, отколкото да киснем зад онези задушни стари зидове и да пишем домашни! — Тя повдигна тежките поли на обемната си рокля и забързано продължи напред.

Той неволно се усмихна. Способността на Люси във всяка ситуация и по всяко време да вижда позитивната страна на нещата, беше неповторима. Дори така нареченият Златен век на Англия, който беше доста зловец и не отговаряше на името си, не можеше да я уплаши, а напротив.

— Жалко, че никога нямаме повече от три часа. „Хамлет“ щеше да ми хареса още повече, ако не трябваше да го гледаме на части — каза тя и ловко избегна една гнусна кална локва, или поне той искрено се надяваше да е било само кал. След това тя направи няколко танцови стъпки и се завъртя около оста си. — „Какъв съм аз подлец и жалък раб!“ Беше невероятно, нали?

Той кимна и трябваше да се въздържа да не се ухили отново. В присъствието на Люси това му се случваше прекалено често. Ако продължаваше в същия дух, щеше да изглежда като пълен идиот!

Бяха се отправили към Лондон Бридж, защото Саутуорк Бридж, който им беше много по на път, за съжаление, още не беше построен. Но трябваше да побързат, ако искаха тайното им приключение в седемнайсети век да не бъде разкрито.

Боже, какво ли не би дал, за да може най-сетне да махне тази колосана бяла яка! Сякаш си беше сложил някоя от онези пластмасови

фунии, които кучетата трябваше да носят след операция.

Люси зави зад ъгъла към реката. Изглежда, в мислите си още беше при Шекспир.

— Пол, колко всъщност даде на онзи мъж, за да ни пусне в Глоуб Тиътър?

— Четири от онези тежички монети, нямам представа каква им е стойността — засмя се той. — Сигурно се равняват на годишна заплата.

— При всички положения помогнаха. Местата бяха супер.

Тичайки, стигнаха до Лондон Бридж. Както и на отиване, Люси се спря с намерението да обсъжда къщите, с които беше осеян моста. Но той я дръпна напред.

— Нали знаеш какво каза господин Джордж — ако се застояваш под прозорците, някой може да изсипе гърнето си върху главата ти. Освен това привличаш внимание.

— Изобщо не си личи, че се намираме върху мост, прилича на най-нормална улица. О, виж, има *задръстване*. Вече е време да построят още някой и друг мост.

За разлика от другите странични улички, мостът беше доста оживен, но превозните средства — карети и товарни каруци, — които искаха да преминат на отсрещния бряг на Темза, не се придвижваха и на метър.

В далечината отпред се чуваха гласове, ругатни и конско цвилене, но не можеше да се разбере причината за застоя. Мъж с черна шапка се показа от прозореца на една карета точно до тях. Изкривената му бяла дантелена якичка стигаше чак до ушите му.

— Няма ли някакъв друг път през тази воняща река? — попита той кочияша си на френски.

— Не. А дори и да имаше, няма как да обърнем, запушили са ни. Ще отида напред да проверя какво се е случило. Сигурно скоро ще можем да потеглим, сър.

Докато кочияшът слизаше и си проправяше път през навалищата, мъжът прибра главата си заедно с шапката и яката обратно в каретата, мърморейки.

— Чу ли това, Пол? Те са французи — въодушевено прошепна Люси. — Туристи!

— Да, страхотно. Но трябва да продължим, нямаме много време.
— Смътно си спомняше, че беше чел някъде, как мостът е бил разрушен и по-късно отново построен, но петнайсет метра по-напред. Значи не беше добро място за скок във времето.

Последваха френския кочияш, но малко по-напред, хора и превозни средства стояха толкова нагъсто, че нямаше минаване.

— Чух, че някаква каруца с бъчви олио се е запалила — каза една жена пред тях, но не говореше на никого конкретно. — Ако не внимават, ще изгорят до основи целия мост.

— Но не и днес, доколкото знам — измърмори Пол и хвана ръката на Люси. — Ела! Ще се върнем обратно на брега и там ще чакаме да настане време за връщането ни.

— Спомняш ли си паролата? В случай че не успеем навреме.

— Беше нещо от сорта на *гуша и лава*.

— *Gutta cavat lapidem*, глупчо. — Тя погледна нагоре към него, хихикайки. Сините ѝ очи искряха от веселие и изведнъж в съзнанието му изплува какво бе отговорил брат му Фолк на въпроса му кога би бил най-подходящият момент. „Аз не бих губил време в приказки. Просто бих го направил. А ако отнесеш някоя плесница, поне ще си наясно.“

Естествено, Фолк бе поискал да разбере за кое момиче става въпрос, но Пол нямаше желание за дискусии, които започваха с: „Много добре знаеш, че отношенията между Де Вилърс и Монтроуз трябва да си останат само служебни!“ и завършваха с: „Освен това, всички момичета от рода Монтроуз са кучки, а като остарееят, стават дракони като лейди Ариста“.

Кучка, как ли пък не! Може би това важеше за другите момичета от рода Монтроуз, но със сигурност не се отнасяше за Люси. За Люси, която всеки ден успяваше с нещо да го изуми, на която беше доверявал неща, несподелени с никой друг, с която...

Той пое дълбоко дъх.

— Защо спря? — попита Люси, но той вече се бе навел над нея и притисна устните си към нейните. През първите три секунди се страхуваше, че ще го отблъсне, но изглежда, тя преодоля изненадата си и отвърна на целувката му, в началото много предпазливо, а след това по-уверено.

Всъщност сега бе възможно най-неподходящият момент и всъщност ужасно бързаха, защото всеки миг можеше да започне

скокът им във времето, и всъщност...

Пол забрави какво беше третото „всъщност“. Всичко, което имаше значение, беше тя.

Но изведнъж погледът му попадна върху една фигура с черна качулка и той отскочи уплашено назад. В първия момент Люси се взря в него объркано, после се изчерви и заби поглед надолу в краката си.

— Съжалявам — промълви притеснено. — И Лари Колман каза, че когато го целувам, усещането е сякаш някой му навира в лицето шепа неузряло цариградско грозде.

— Цариградско грозде? — Пол поклати глава. — И кой, по дяволите, е този Лари Колман?

Сега вече изглеждаше съвсем объркана и той дори не можеше да я вини за това. Някак си трябваше да опита да подреди хаоса в главата си. Издърпа Люси от светлината на факлите, хвана я за раменете и впи поглед в нейния.

— Сега ме чуй, Люси. Първо, целуваш сякаш... сякаш имаш вкус на ягоди. Второ, ако ми падне този Лари Колман, ще го фрасна по носа. И трето, задължително запомни докъде бяхме стигнали, защото в момента имаме един съвсем мъничък проблем.

Безмълвно посочи към високия мъж, който небрежно пристъпи от сенките на една каруца и се наведе към прозореца на каретата на французина. Очите на девойката се разшириха от уплаха.

— Добър вечер, бароне — каза мъжът. Той също говореше френски и при звука на гласа му Люси се вкопчи в ръката на Пол. — Толкова се радвам да ви видя! Пътят от Фландрия дотук е дълъг. — Мъжът смъкна качулката си.

От вътрешността на каретата се разнесе вик на изненада:

— Фалшивият маркиз! Какво правите тук? Какво означава това?

— И аз бих искала да знам — прошепна Люси.

— Така ли се поздравява собственото потомство? — отвърна развеселено високият човек. — Все пак съм внук на внука на вашия внук и въпреки че ме наричат Мъжът без име, мога да ви уверя, че си имам такова. За да бъдем точни, притежавам много имена. Мога ли да се присъединя към вас в каретата? Не е особено комфортно да стоя прав тук, а мостът ще бъде задръстен още доста време. — Без да изчака отговор или да се огледа още веднъж, той отвори вратата и се качи в каретата.

Люси беше дръпнала Пол още няколко крачи встрани, по-далеч от осветеното от факлите пространство.

— Наистина е той! Само че много по-млад. Какво ще правим сега?

— Нищо. Няма начин да отидем и да го поздравим! Изобщо не би трябвало да сме тук.

— Но защо той е тук?

— Просто съвпадение. В никакъв случай не бива да ни види. Ела! Трябва да се върнем на брега.

Но те не помръднаха от мястото си. И двамата втренчено се взираха в тъмния прозорец на каретата, заплени от тази сцена дори повече, отколкото от представлението в Глоуб Тиътър.

— При последната ни среща съвсем ясно ви дадох да разберете какво е мнението ми за вас — чу се от каретата гласът на френския барон.

— О, да, така е.

Незнайно защо, от тихия смях на посетителя, Пол го побиха тръпки.

— Решението ми е категорично! — Гласът на барона леко трепереше. — Ще предам този дяволски уред на Алианса, без значение какви пъклени методи ще използвате, за да ме спрете. Знам, че сте се съюзили с дявола.

— Какво иска да каже? — попита шепнешком Люси.

Пол само поклати глава.

Отново се чу тих смях.

— Моят тесногръд, заслепен родственик! Колко по-лесен би бил животът ви — а и моят — ако бяхте послушали мен, а не вашия епископ или онези жалки фанатици от Алианса. Ако бяхте използвали разума си, вместо броеницата. Ако бяхте осъзнали, че сте част от нещо много по-голямо от онова, което ви проповядва свещеникът.

Отговорът на барона като че ли се състоеше от „Отче наш“. Люси и Пол го чуваха да мърмори тихо.

— Амин! — рече посетителят, въздишайки. — Значи това е последната ви дума по този въпрос?

— Вие сте самият дявол! — извика баронът. — Напуснете каретата ми и никога повече не ми се мяркайте пред очите.

— Както желаете. Само още една малка подробност. Досега не съм ви казвал, за да не ви безпокоя излишно, но на надгробната ви плоча, която видях със собствените си очи, като ден на смъртта ви е посочен 14 май 1602 година.

— Но това е... — поде баронът.

— ... днес, точно така. И не остава много време до полунощ.

Чу се задъханото дишане на благородника.

— Какво прави той? — прошепна Люси.

— Нарушава собствените си закони. — По гръбнака на Пол пропъзляха нежелани тръпки. — Говори за...

Той спря насред изречението, защото в този момент усети как в стомаха му се разпростира добре познатото му, неприятно чувство.

— Кочияшът ми ще дойде всеки момент — каза баронът и сега гласът му прозвуча определено уплашено.

— Да, сигурен съм в това — отвърна посетителят отегчено. — Затова и ще побързам.

Люси постави ръка на корема си.

— Пол!

— Знам, и аз го усещам. По дяволите! Трябва да тичаме, ако не искаме да пльоснем в най-дълбоката част на реката. — Той я хвана за ръката и я поведе напред, като се стараеше да не обръща лицето си към прозореца на каретата.

— Всъщност е трябвало да починете в родината си, от усложненията, предизвикани от тежък грип — чуха те гласа на посетителя, докато се провираха покрай каретата. — Но тъй като вследствие на моите посещения при вас, днес сте тук, в Лондон, и се радвате на отлично здраве, определено равновесието е нарушено. Съответно, понеже съм коректен човек, се чувствам длъжен да помогна малко на смъртта.

Вниманието на Пол бе ангажирано с усещането в стомаха му и с мисълта да изчисли колко метра остават до брега, но въпреки това значението на последните думи проникна в съзнанието му и той се закова на място.

Люси го бутна напред.

— Бягай! — процеди през зъби, като самата тя се затича. — Остават ни само още няколко секунди!

С омекнали колене той също побягна, ала докато тичаше, а близкият бряг се мержелееше пред погледа му, чу от вътрешността на каретата ужасяващ, макар и приглушен вик, последван от агониращо изхърхореното „Дявол“. После настъпи мъртвешка тишина.

ГЛАВА 1

„Днес в 15 ч. Люси и Пол бяха изпратени да елапсират в 1948 година. Когато се върнаха в 19 ч., се приземиха в лехите с рози под прозореца на драконовата зала, облечени в дрехи от седемнайсети век, целите подгизнали от вода.

Говореха несвързано и останах с впечатлението, че са доста разстроени, затова въпреки протестите им, информирах лорд Монтроуз и Фолк де Вилърс.

Но случката се оказва много лесна за обяснение. Лорд Монтроуз съвсем ясно си спомняше карнавалното тържество, което през 1948 година били организирали в градината, и по време на което някои от гостите, измежду които Люси и Пол, вследствие на консумацията на доста алкохол, са паднали в езерцето със златните рибки.

Лорд Лукас поема отговорността за този инцидент и обеща да възстанови двата унищожени екземпляра рози «Ferdinand Picard» и «Mrs John Laing».

Люси и Пол бяха строго предупредени занапред да се въздържат от консумацията на алкохол, без значение в кое столетие се намират.“

ИЗ ХРОНИКИТЕ
НА ПАЗИТЕЛИТЕ

ДОКЛАД: ДЖ.
МАУНТДЖОЙ, АДЕПТ II
РАНГ

18 декември 1992

— Хора, това е църква! Не може да се целувате тук!

Стресната, рязко отворих очи и припряно отскочих назад, очаквайки да видя забързал се към мен старомоден свещеник с развято расо и възмутена физиономия, готов да ни прочете конско евангелие. Ала целувката ни не бе прекъсната от някой свещеник. Последните думи дори не бяха изречени от човек, а от един малък гаргойл^[1]. Той седеше на пейката до изповедалнята и ме гледаше точно толкова слисано, колкото и аз него, въпреки че това бе трудно постижимо, защото състоянието ми не можеше да се опише точно като слисване. Ако трябва да съм честна, по-скоро имах нещо като гигантски блокаж на мисловния процес.

И всичко се дължеше на целувката. Гидиън де Вилърс бе целунал мен, Гуендолин Шепърд. Естествено, би трябвало да се запитам как така изведнъж му бе хрумнала тази идея — в изповедалнята на църква, намираща се някъде в Белгравия^[2] през 1912 година — точно след като бяхме преживели ужасяващо бягство с всевъзможни перипетии — и в случая нямам предвид само дългата до глезените ми рокля със смешна моряшка якичка.

Може би трябваше да направя аналитични сравнения с целувките, които бях получавала от други момчета, и на какво се дължеше фактът, че Гидиън целуваше много по-добре. Вероятно бе необходимо да се замисля над обстоятелството, че между нас имаше преграда, Гидиън бе проврял главата и ръцете си през прозорчето на изповедалнята, а това не бяха идеални предпоставки за целувка. Да не споменаваме, че изобщо нямах нужда от допълнителен хаос в живота си, след като едва преди три дни бях разбрала, че съм наследила семейния ген за пътуване във времето.

Но истината бе, че никаква мисъл не проблясваше в главата ми, освен може би „ох“, „ах“ и „още“.

Не бях усетила присвиването в стомаха ми и затова едва сега, когато този малък гаргойл ме наблюдаваше, скръстил ръце, от мястото си върху църковната пейка, а погледът ми попадна на кафявата завеса на изповедалнята, която само допреди малко бе зелена, ми просветна, че междуременно се бяхме завърнали в настоящето.

— Гадост! — Гидиън се отдръпна в своята половина на изповедалнята и потърка тила си.

Гадост? Бях грубо изтръгната от витаенето ми в облаците и набързо забравих за гаргойла.

— Не смятам, че беше чак толкова лошо — казах, стараейки се гласът ми да звучи възможно най-непринудено. Но за съжаление бях малко задъхана, което намали ефекта. Не можех да погледна Гидиън в очите. Вместо това продължавах да зяпам кафявата полиестерна завеса на изповедалнята.

Боже! Бях пропътувала почти сто години през времето, без да забележа, защото тази целувка напълно и абсолютно... ме бе изненадала. Имам предвид, че Гидиън в един момент ме прави на нищо, в следващия сме в разгара на преследване и трябва да се спасяваме от мъже с пистолети, а после изведнъж — сякаш от нищото — твърди, че съм наистина специална и ме целува. А само как целуваше! Веднага започнах да ревнувам от всички момичета, с които се беше упражнявал.

— Няма никой. — Гидиън надникна извън изповедалнята и пристъпи в църквата. — Добре. Ще хванем автобуса за Темпъл. Сигурно вече ни очакват. Хайде!

Гледах го невярващо през пердето. Това означаваше ли, че иска да премине към нормалния дневен ред? Не трябва ли след една целувка (всъщност е по-добре преди това, но сега вече бе късно) да се изяснят някои основни неща? Беше ли тази целувка някакво обяснение в любов? Ходехме ли с Гидиън вече? Или просто се бяхме натискали, поради липса на по-интересно занимание?

— С тази рокля няма да пътувам с автобус — казах категорично, докато се изправях, придавайки си възможно най-достоеен вид. По-скоро бих си отхапала езика, отколкото да задам един от въпросите, които току-що ми бяха минали през ума. Роклята ми беше бяла, с небесносини панделки на талията и деколтето, вероятно последен писък на модата през 1912 година, но не особено подходяща за пътуване с градския транспорт през двайсет и първи век. — Ще вземем такси.

Гидиън се извърна към мен, но не ми възрази. Явно и той не се чувстваше особено комфортно да пътува в градския автобус с редингот. Въпреки че изглеждаше наистина много добре, косата му вече не беше така прилежно пригладена зад ушите, както преди два часа, а разбъркани къдрици падаха на челото му.

Пристъпих към него във вътрешността на църквата и потреперих, защото беше адски студено. А може би се дължеше на последните три денонощия, през които почти не бях успяла да мигна. Или на това, което се случи преди малко? Вероятно в последно време тялото ми беше произвело повече адреналин, отколкото за всичките шестнайсет години преди това. Толкова неща се бяха случили, а имах съвсем малко време да ги осмисля, така че от твърде много информация и чувства главата ми щеше да се пръсне. Ако бях анимационен герой от някой комикс, над мен щеше да има нарисуван балон с една грамадна въпросителна. А може би и няколко черепа. Овладях се. Щом Гидиън искаше да се преструва, че нищо не се е случило — моля, аз също го можех.

— Хайде да се омитаме оттук — казах арогантно. — Студено ми е.

Исках да се промуша покрай него, но той ме хвана за ръката.

— Виж, за това преди малко... — Той млъкна, явно с надеждата, че ще продължа вместо него.

Което, разбира се, не направих. Много ми се искаше да разбера какво има да каже. Освен това стоеше толкова близо до мен, че ми беше трудно да си поема въздух.

— Това с целувката... Не го... — Отново само половин изречение.

Но подсъзнателно го довърших.

„Не го мислех сериозно.“

О, ясно, но тогава не трябваше и да го прави, нали? Все едно да запалиш някое перде и после да се чудиш, когато цялата къща започне да гори. (Добре де, примерът беше тъп.) Изобщо не исках да го улеснявам и затова го погледнах хладно и очакващо. Искам да кажа, опитах се да го изгледам точно така, но в действителност сигурно погледът ми бе от типа „Аз съм Бамби, моля те, не ме застрелвай“ и по никакъв начин не можех да променя това. Оставаше само долната ми устна да се разтрепери.

„Нямах това предвид. Хайде, кажи го!“

Но Гидиън нищо не каза. Измъкна една фиба от разбърканите ми коси (сигурно сложната ми прическа вече изглеждаше така, сякаш влюбена двойка птички си е свила гнездо), взе един кичур и го нави около пръста си. С другата си ръка погали лицето ми, а след това се

наведе към мен и отново ме целуна, този път много внимателно. Затворих очи и се случи същото, както преди малко — умът ми отново изпадна в благотворен блокаж. (Не предаваше нищо друго, освен „ох“, „ах“ и „още“.) Но това продължи около десет секунди, защото точно тогава до нас един глас рече нервно:

— Пак ли се започва с това?

Уплашена, отблъснах Гидиън и зяпнах право в муцунката на малкия гаргойл, който междувременно се беше провесил с главата надолу в галерията на църквата, където стояхме. Или по-точно казано, беше призракът на гаргойл.

Гидиън бе пуснал косата ми и бе надянал безизразно изражение на лицето си. О, боже! Какво ли си мислеше сега за мен? Зелените му очи не издаваха нищо, само може би леко учудване.

— Аз... стори ми се, че чух нещо — промълвих тихо.

— Добре — отвърна той леко провлечено, но дружелюбно.

— Чула си мен — рече гаргойлът. — Чула си ме. — Приблизително беше с размерите на котка, но в допълнение към остриите, големи рисови уши, имаше и две заоблени рогца, както и крилца на гърба и дълга, люспеста гущерова опашка, завършваща с триъгълник, която развълнувано се вееше наляво-надясно. — А освен това ме и виждаш!

Не отговорих.

— По-добре да тръгваме — рече Гидиън.

— Ти можеш да ме виждаш и чуваш! — извика въодушевено малкият гаргойл, после се плъсна на една от скамейките и заподскача нагоре-надолу върху нея. Гласът му звучеше като на хремаво, пресипнало дете. — Наистина ме виждаш!

Сега в никакъв случай не трябваше да се издавам, защото иначе никога нямаше да успея да се отърва от него. Докато се отправях към вратата, с подчертано безразличие плъзнах поглед по скамейките. Гидиън ми задържа вратата отворена.

— Благодаря за любезността! — каза гаргойлът и също изскочи навън.

Отвън на тротоара замигах на светлината. Беше облачно и слънцето не се виждаше, но предположих, че вече е привечер.

— Почакай! — извика гаргойлът и ме дръпна за роклята. — Спешно трябва да поговорим! Хей, тъпчеш ми краката... Не се прави,

че не можеш да ме видиш. Знам, че можеш. — От устата му бликна глътка вода и образува миниатюрно петно върху кожените ми ботушки. — Опа! Извинявай! Случва ми се само когато съм развълнуван.

Погледнах нагоре по фасадата на църквата. Вероятно беше издържана във викториански стил, с витражни стъкла и две хубави закачливи кули. Тухли се редуваха с кремава мазилка и образуваха симпатични райета. Но колкото и нагоре да гледах, върху сградата не забелязах нито една фигура или дори гаргойл. Странно, че въпреки това призракът се мотаеше наоколо.

— Аз съм тук! — извика гаргойлът и се изкачи по стената точно под носа ми.

Можеше да се катери като гущер, но и всички други като него го можеха. За миг се зазяпах в тухлата до главата му, а после се обърнах. Сега вече не беше толкова сигурен, че наистина мога да го видя.

— *Моля те* — каза той. — Ще е толкова хубаво да си поговоря и с някой друг, освен с духа на сър Артър Конан Дойл.

Това малко същество не беше никак глупаво. Но не се вързах. Беше ми жал за него, но знаех колко досадни могат да бъдат тези малки чудовища. Освен това ме беше прекъснал, докато се целувах и сега заради него Гидиън сигурно ме смяташе за откачена крава.

— Моля те, моля те, моооля теее! — не преставаше гаргойлът.

Продължавах да го игнорирам с всички сили. Боже, имах достатъчно други проблеми на главата си.

Гидиън бе пристъпил към уличното платно и махаше за такси. Разбира се, веднага се появи едно свободно. Някои хора винаги имат късмет в тези неща. Например моята баба — лейди Ариста — трябваше само да застане на ръба на тротоара, да погледне строго и таксиметровите шофьори веднага скачаха на спирачката.

— Гуендолин, идваш ли?

— Не можеш да избягаш просто ей така! — Пресипналият детски глас прозвуча ревливо, направо да ти скъса сърцето. — Та ние току-що се намерихме.

Ако бяхме сами, сигурно щях да се поддам на молбите му и да си поговоря с него. Въпреки острите кучешки зъби и лапите с орлови нокти, изглеждаше някак сладък, а и вероятно нямаше много приятели. (Духът на сър Артър Конан Дойл със сигурност имаше по-смислени занимания. А и какво ли ще прави тук в Лондон?) Но когато в

присъствието на други хора разговаряш с призраци, те те смятат — ако имаш късмет — за лъжец и ексцентрик или пък — както е в повечето случаи — за откачен. Не исках да рискувам Гидиън да реши, че съм луда. Освен това, последният гаргойл, с когото бях разговаряла, разви такава привързаност към мен, че едва успях да отида сама до тоалетната.

И така, настаних се с каменно изражение в таксито, като при потеглянето му гледах право напред. До мен Гидиън се взираше през прозореца. Таксиметровият шофьор огледа с високо вдигнати вежди костюмите ни в огледалото за обратно виждане, но си замълча, което му правеше чест.

— Почти шест и половина е — рече Гидиън, явно опитвайки се да подхване непринуден разговор. — Нищо чудно, че умирам от глад.

Сега, когато го спомена, усетих, че се чувствам по същия начин. Заради гадното настроение, което цареше на масата по време на закуската, не бях успяла да преглътна и половината от тоста си, а училищното ядене, както винаги, не ставаше за нищо. С известен копнеж се замислих за апетитно приготвените сандвичи и кифлички върху малката масичка на лейди Тилни, които за съжаление бяхме изпуснали.

Лейди Тилни! Едва сега ми хрумна, че беше по-добре, ако двамата с Гидиън предварително се уговорехме за всичко, касаещо приключението ни в 1912 година. Все пак ситуацията бе излязла напълно от контрол, а нямах никаква представа какво ще си помислят пазителите, които изобщо не разбираха от шега, когато ставаше въпрос за мисии, свързани с пътуването във времето. Двамата с Гидиън бяхме потеглили със задачата лейди Тилни да бъде прочетена в хронографа (между другото, причините за това все още не ми бяха съвсем ясни, но изглежда, беше от изключителна важност; доколкото ми бе известно, най-малкото ставаше въпрос за спасяването на света). Но преди да успеем да изпълним задачата си, в играта се бяха включили братовчедка ми Люси и Пол — злодеите в цялата история. Или поне семейството на Гидиън бе убедено в това, а също и той. Според тях Люси и Пол бяха откраднали втория хронограф и с него са се скрили в миналото. От години никой не бе чул нищо за тях, докато не цъфнаха в дома на лейди Тилни и не всяха хаос на малкото ни чаено парти. Но кога точно бяха извадени оръжията, в уплахата си бях забравила. По

някое време Гидиън бе опрял пистолет в главата на Люси, който строго погледнато изобщо нямаше право да взима със себе си. (Както аз не мога да нося джиесема си, макар че с него не можех да застрелям никого!) След което се бяхме спасили в църквата. Но през цялото време не можех да се отърва от усещането, че историята с Люси и Пол не е съвсем черно-бяла, както Де Вилърс обичаха да твърдят.

— Какво ще съобщим за лейди Гилни? — попитах го.

— Ами... — Гидиън уморено разтри челото си. — Не че е хубаво да лъжем, но може би в този случай ще е по-умно да спестим някоя и друга подробност. Най-добре да оставиш говоренето изцяло на мен.

Ето го отново — познатия заповеднически тон.

— Ама разбира се. Ще кимам и ще си държа устата затворена, както подобава на едно момиче.

Неволно скръстих ръце пред гърдите си. Защо Гидиън не можеше да се държи нормално поне веднъж? Първо ме целува (и то не само веднъж!) и веднага след това отново го раздава като Велик пазител.

Всеки от нас се загледа през страничния прозорец на таксито откъм своята си страна. Гидиън пръв наруши мълчанието, което ме изпълни с известно задоволство.

— Какво има? Да не би котката да е откраднала езика ти? — Звучеше почти притеснено.

— Моля?

— Когато бях малък и гледах така начумерено, както ти в момента, майка ми винаги ме питаше това.

— Ти имаш *майка*! — Едва след като зададох въпроса, се усетих колко е тъп. Боже!

Гидиън повдигна вежда.

— А ти как мислиш? — попита развеселено. — Че съм андроид, сглобен от чичо Фолк и господин Джордж?

— Не е невъзможно. Имаш ли снимки като бебе? — При опита да си представя Гидиън като бебе, с пухкаво, бузесто лице и без коса, нямаше как да не се ухилия. — Къде са майка ти и баща ти? И те ли живеят тук в Лондон?

Гидиън поклати глава.

— Баща ми почина, а майка ми живее в Антиб, Южна Франция. — За един кратък миг той стисна устни и си помислих, че отново ще

изпадне в мълчание, но той продължи: — С по-малкия ми брат и новия й съпруг, моєю наричай-ме-папа Бертълен. Той има фирма, която произвежда микрочасти от платина и мед за електронната индустрия и явно бизнесът върви супер. Във всеки случай кръсти тежкарската си яхта „Крез“.

Бях истински изумена. Толкова много лична информация, поднесена наведнъж, изобщо не беше характерно за Гидиън.

— О, но сигурно е супер готино да прекарваш там ваканциите си, нали?

— Ама разбира се — рече с насмешка той. — Има басейн, голям колкото три тенис игрища, а тъпата яхта има позлатени кранчета на умивалниците.

— Във всеки случай ми се струва по-добре от неотоплена вила в Пийбълс. — Обикновено семейството ми прекарваше летните отпуски в Шотландия. — Ако бях на твое място и имах семейство в Южна Франция, щях да ги посещавам всяка седмица. Дори и да нямаха басейн и яхта.

Гидиън ме погледна, клатейки глава.

— Така ли? И как точно ще ги посещаваш, след като на всеки няколко часа ще трябва да прескачаш в миналото? Не е особено приятно изживяване, ако точно тогава се движиш по магистралата със сто и петдесет километра в час.

— О!

Тази история с пътуването във времето беше някак си все още нова за мен и не бях успяла да обмисля всички последствия, които я съпътстваха. Имаше само дванайсет носители на гена — живели през столетията — и все още не можех да повярвам, че аз съм една от тях. Всъщност се очакваше, че това трябва да е братовчедка ми Шарлот, която с голямо усърдие се бе подготвяла за ролята си, защото по непонятни причини майка ми бе излъгала за датата на раждането ми и това беше предизвикало голяма каша. И сега, точно както Гидиън, можех да избирам или с помощта на хронографа контролирано да пътувам във времето, или да бъда изненадана навсякъде и по всяко време, което от личен опит знаех, че не е особено приятно.

— Разбира се, трябва да взимаш хронографа със себе си, за да можеш междуременно да елапсираш — размишлявах на глас.

Гидиън изсумтя безрадостно.

— Като естествено по този начин пътешествията ще са особено отморяващи, а и ще се запозная на място с толкова много исторически забележителности. Но ако изключим факта, че никога няма да ми позволят да се разкарвам наоколо, носейки хронографа в раница, ти какво ще правиш без него? — Той погледна покрай мен през прозореца. — Благодарение на Люси и Пол разполагаме само с един, или си забравила? — Отново звучеше разпалено, както винаги, когато ставаше дума за тях двамата.

Повдигнах рамене и също погледнах през прозореца. Таксито се придвижваше пълзешком по посока Пикадили. Страхотно. Вечерното натоварено движение в Ситито. Сигурно ако бяхме тръгнали пеша, щяхме да стигнем по-бързо.

— Гуендолин, явно все още не си проумяла, че в бъдеще няма да ти се отдадат много възможности да напускаш острова! — В гласа му се прокраднаха нотки на горчивина. — Или дори града. Вместо да те водят на почивка в Шотландия, семейството ти е трябвало да ти покаже света. Но за това сега вече е късно. По-добре свикни с мисълта, че всичко, за което си мечтала, ще можеш да го видиш само чрез Гугъл карти.

Таксиметровият шофьор измъкна една разпокъсана от четене книга, облегна се в седалката си и невъзмутимо започна да чете.

— Но... ти си бил в Белгия и в Париж. И там си пътувал в миналото, за да вземеш кръв от... как им беше името...

— Ама разбира се — прекъсна ме той. — Заедно с чичо ми, трима пазители и една шивачка. Страхотно пътешествие! Като изключим това, не е ли Белгия една умопомрачително екзотична страна? Не мечтаем ли всички да отидем поне веднъж за три дни в Белгия?

Стресната от резките му думи, попитах тихо:

— Къде би отишъл, ако можеше да избираш?

— Имаш предвид, ако не бях прокълнат с този ген за пътуване във времето? Боже, не знам откъде да започна. Чили, Бразилия, Перу, Коста Рика, Никарагуа, Канада, Аляска, Виетнам, Непал, Австралия, Нова Зеландия. — Усмихна се леко. — Е, горе-долу навсякъде, без Луната. Но не е особено забавно да си мислиш за това, което никога не би могъл да правиш. Трябва да се примирим, че що се отнася до пътешествията, нашият живот ще бъде по-скоро еднообразен.

— Като изключим пътуванията във времето. — Изчервих се, защото той каза „нашият живот“ и това прозвуча някак... интимно.

— Това е поне някаква справедлива компенсация за ограниченията и постоянния контрол над нас. Ако го нямаше пътуването във времето, отдавна да съм умрял от скука. Парадоксално, но е истина.

— Ако изпитам нужда от покачване на адреналина, ще ми е достатъчно да изгледам някой интересен филм, честно.

С копнеж се загледах след един велосипедист, който се промъкваше в задръстването. Искаше ми се най-сетне да се прибера вкъщи! Колите пред нас не се помръдваха и на милиметър, което, изглежда, идваше добре дошло на нашия четящ шофьор.

— Щом семейството ти е в Южна Франция, тогава ти къде живееш? — попитах Гидиън.

— Отскоро имам жилище в Челси. Но се прибирам, само за да се изкъпя и наспя. Ако изобщо и за това ми остане време. — Въздъхна. Явно през последните два дни и той бе страдал от липса на сън, точно колкото мен. Ако не и повече. — Преди това, от единайсетгодишен, живеех при чичо ми Фолк в Гринуич. Когато майка ми се запозна с мосю Грозник и реши да напусне Англия, както можеше да се очаква, пазителите бяха против. Все пак оставах само още няколко години до първичния ми скок във времето, а имах още толкова много за учене.

— И майка ти те е оставила сам?

Бях сигурна, че на моята майка не би й дало сърце да постъпи така.

Гидиън сви рамене.

— Харесвам чичо си. Свестен е, особено когато не се изживява като големия Велик пазител. Във всеки случай го предпочитам хиляди пъти пред така наречения ми втори баща.

— Но... — Не смеех да го попитам, затова изрекох шепнешком: — Не ти ли липсва?

Отново сви рамене.

— До петнайсетата ми година, когато все още можех да пътувам безпроблемно, прекарвах ваканциите си там. А и майка ми идва най-малко два пъти в годината тук, в Лондон. Официално — за да ме види, но в действителност по-скоро за да харчи парите на мосю Бертолен.

Тя има слабост към дрешки, обувки и антични бижута. Както и към макробиотични изискани ресторанти.

Жената, изглежда, беше майка за чудо и приказ.

— А брат ти?

— Рафаел? Вече се е превърнал в истински французин. Той вика *papa* на Грозника и един ден ще поеме платинената империя. Макар че, както изглеждат нещата в момента, мързеливецът няма да успее да завърши дори и гимназията. Предпочита да се занимава с момичета, вместо с учебниците си.

Гидиън постави ръката си на облегалката зад мен и дишането ми веднага се учести.

— Защо гледаш толкова шокирано? Да не би сега да ме съжеляваш?

— Малко — отвърнах честно и се замислих за единайсетгодишното момче, останало съвсем само в Лондон. При потайни мъже, които са го принуждавали да взима уроци по фехтовка и цигулка. И *поло!*

— Фолк не е твой истински чичо, а само далечен роднина.

Зад нас някой гневно натисна клаксон. Нашият таксиметров шофьор само се огледа бегло и подкара колата, без да се откъсва от четенето. Оставаше ми единствено да се надявам, че мястото, на което беше стигнал, не е особено интересно.

Гидиън, изглежда, изобщо не му обръщаше внимание.

— Фолк винаги е бил като баща за мен. — Усмихна се и ме погледна накриво. — Наистина, не ме гледай, сякаш съм Дейвид Копърфийлд.

Моля? Защо трябва да си мисля, че е Дейвид Копърфийлд?

Гидиън въздъхна.

— Имам предвид героя на Чарлс Дикенс, а не илюзиониста. Изобщо случва ли ти се понякога да прочетеш някоя и друга книга?

И ето че отново се появи добре познатият, надменен Гидиън. Главата ми съвсем се бе замаяла от толкова много любезност и задушеvnост. Странно, но почти почувствах облекчение, че Гаднярът се беше завърнал. Направих възможно най-надутата си физиономия и се отдръпнах от него.

— Честно казано, предпочитам съвременна литература.

— Така ли? — Очите му проблеснаха закачливо. — И какво точно?

Той не можеше да знае, че братовчедка ми Шарлот години наред редовно ми задаваше този въпрос и то със същия надменен тон. Всъщност четях много и затова с удоволствие отговарях на въпроса, но тъй като Шарлот винаги окачествяваше с презрение четивата ми като „не достатъчно интелектуални“ и „момичешки глупости“, ми беше писнало и реших веднъж завинаги да ѝ разваля удоволствието. Понякога човек трябва да побеждава хората със собственото им оръжие. Номерът е, докато говориш, да не покажеш никакво колебание и трябва да споменеш поне един всепризнат автор на бестселъри, най-добре такъв, който наистина си чел. Освен това важеше правилото: колкото по-екзотично и чуждоземно е името, толкова по-добре.

Вирнах брадичка и погледнах Гидиън право в очите.

— Ами, например чета с удоволствие Джордж Матушек, Уоли Лам, Пьотр Селвеники, Лиса Тиканенън, изобщо смятам, че финландските автори са страхотни и имат особено чувство за хумор. Също така съм прочела всичко от Джек Огъст Мериуедър, въпреки че последната му книга малко ме разочарова. Разбира се също така и Хелън Марунди, Тахуро Яшамото, Лорънс Дилейни, и естествено Гримфук, Черковски, Маланд, Пит...

Гидиън изглеждаше изключително стъписан.

Завъртях очи.

— Рудолф Пит, не Брад Пит.

Тъглчетата на устните му леко потрепваха.

— Въпреки че трябва да отбележа, че „Аметистов сняг“ изобщо не ми хареса — продължих бързо. — Прекалено високопарни метафори, не смяташ ли? През цялото време, докато четях, си мислех, че някой друг е написал книгата вместо него.

— „Аметистов сняг“? — повтори Гидиън и сега наистина се усмихваше. — А, да, и според мен е ужасно високопарна. Но затова пък „Кехлибарена лавина“ ми хареса страшно много.

Не можах да се сдържа и също се усмигнах.

— Да, с „Кехлибарена лавина“ наистина си заслужи Австрийската литературна награда. А какво мислиш за Такоши Махуро?

— Първата му творба е добра, но ми се струва отегчително, че непрестанно експлоатира детската си травма — рече Гидиън. — От японските писатели повече ми допадат Ямамото Кавасаки и Харуки Мураками.

Сега вече се разкисках.

— Но Мураками наистина съществува!

— Знам — отвърна Гидиън. — Шарлот ми подари негова книга. Следващия път, когато говорим за книги, ще ѝ препоръчам „Аметистов сняг“ от... как се казваше автора?

— Рудолф Пит.

Шарлот му е подарила книга? Колко... мило от нейна страна. На кой би му хрумнало? Какво ли още правеха заедно, освен да говорят за книги? Веселото ми настроение се изпари. Как изобщо можех да си седя спокойно и да си бъбря с Гидиън, сякаш между нас нищо не се беше случило? Все пак не трябваше ли първо да изясним някои основни положения. Погледнах го и поех дълбоко въздух, без да знам какво точно искам да го попитам.

„Защо ме целуна?“

— Почти пристигнахме — каза Гидиън.

Вече съвсем объркана, погледнах през прозореца. И действително — докато си бяхме разменяли остроумия, явно таксиметровият шофьор по някое време бе оставил книгата и бе продължил да шофира, тъй като всеки момент щеше да завие по „Краун Офис Роу“ в района на Темпъл, където се намираше главната квартира на Тайното общество на пазителите. Малко по-късно паркира на едно от запазените паркоместа до лъскаво бентли.

— Сигурни ли сте, че можем да спрем тук?

— Няма проблем — увери го Гидиън и слезе. — Гуендолин, ти оставаш в таксито, а през това време аз ще отида да взема пари — каза той, когато се наках да сляза след него. — И не забравяй: каквото и да ни питат, ще ме оставиш аз да говоря. Ей сега се връщам.

— Времето напредва — рече таксиметровият шофьор сърдито.

Двамата с него наблюдавахме как Гидиън се изгуби между старинните къщи на Темпъл и чак сега ми просветна, че ме беше оставил като залог за дължимата сума.

— От театъра ли сте? — попита таксиметровият шофьор.

— Моля?

Каква беше тази пърхаща сянка над нас?

— Имам предвид, заради необикновените ви костюми.

— Не, от музея. — От покрива на колата долитаха странни драскащи звуци. Сякаш някоя птица бе кацнала отгоре. Една голяма птица. — Какво е това?

— Кое? — попита таксиметровият шофьор.

— Мисля, че върху колата има гарга или нещо подобно — казах, изпълнена с предчувствие.

Разбира се, съществото, което наведе глава от покрива и надникна през предното стъкло, не беше гарга, а малкият гаргойл от Белгравия. Когато видя ужасената ми физиономия, котешкото му лице се разтегна в триумфираща усмивка и от устата му се изля цял фонтан върху прозореца.

[1] В готическата и викторианска архитектурата гаргойлите (наречени също и водоливници) са каменни скулптури, обикновено разположени по фасадите и покривите на сградите, с гротескни изображения на животни или фантастични същества. — Бел.прев. ↑

[2] Белгравия е един от най-люксоznите квартали в Европа, разположен в централен Лондон. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

*„Любовта нищо не ще задържи,
не познава тя ни двери, ни тъми.
Прониква тя навред.
Без начало и без край,
размахала криле, ще победи
вечността.“*

МАТИАС
КЛАУДИУС
(1740–1815)

— Изумена си, нали? — извика малкият гаргойл. Откакто слязох от таксито, не беше спрял да ми говори. — От такива като мен не можеш да се отървеш толкова лесно.

— Да, добре. Виж сега...

Погледнах притеснено към таксито. Бях казала на шофьора, че веднага трябва да изляза на свеж въздух, защото ми е лошо и сега той гледаше подозрително към мен и се чудеше защо говоря със стената.

— Освен това мога да летя. — За доказателство гаргойлът разтвори криле. — Също като прилеп. И съм по-бърз от всяко такси.

— Сега ме чуй! Само защото те виждам, това не означава, че...

— Виждаш и чуваш! — прекъсна ме гаргойлът. — Знаеш ли колко рядко се среща това? Последната, която можеше да ме вижда и чува, беше мадам Тюсо, но за съжаление тя не ценеше особено много моята компания. Обикновено ме ръсеше със светена вода и се молеше. Бедната, беше много чувствителна. — Той завъртя очи. — Нали се сещаш, прекалено много отрязани глави... — Отново от устата му изригна воден фонтан, който се изля точно пред краката ми.

— Престани!

— Извинявай! Това е заради вълнението. Спомен от времето ми на водоливник.

Не таях особено големи надежди, че ще мога да се отърва от него, но мислех поне да опитам. С любезност.

И така, наведох се, докато погледите ни се изравниха.

— Ти със сигурност си едно много мило същество, но в никакъв случай не можеш да останеш при мен! Животът ми е достатъчно сложен и честно казано, призраците, които познавам, са ми напълно достатъчни. Така че, моля те, просто се махни.

— Аз не съм призрак — рече гаргойлът обидено, — а демон. Или поне онова, което е останало от демона.

— И каква е разликата? — извиках отчаяно. — Не би трябвало да мога да виждам нито призраци, нито демони, не разбираш ли! Трябва да се върнеш обратно в църквата ти.

— „Каква е разликата?“ Ама че въпрос! Призраците са просто отражения на починали хора, които по някаква причина не искат да напуснат този свят. Но докато бях жив, бях демон. Не можеш да ме сравняваш с обикновените призраци. И между другото, това не е моята църква. Просто обичам да се застоявам там.

Таксиметровият шофьор ме зяпаше с широко отворена уста. През отворения прозорец вероятно чуваше всяка дума — всяка моя дума. Разтрих челото си.

— Все едно. Но при мен не можеш да останеш.

— От какво се страхуваш? — Гаргойлът се приближи доверчиво и наклони глава на една страна. — В днешно време не изгарят никой като вещица на клада, само защото вижда и знае повече от обикновените хора.

— Но ако в днешно време някой говори с призраци... тъъ и демони... го прибират в психиатрията. Не разбираш ли, че... — Млъкнах. Нямаше никакъв смисъл. С любезност нямаше да стигна доникъде. Затова свъсих чело и продължих възможно най-грубо. — Само защото имам нещастieto да мога да те виждам, това не означава, че имаш право да говориш с мен.

Гаргойлът изобщо не се трогна.

— Но ти имаш това право, ама че късметлийка...

— Казвам ти директно — пречиш ми! Затова, моля те, върви си! — изсъсках аз.

— Не, не ти преча! Ако си тръгна, ще съжаляваш. Между другото, гаджето ти се задава. — Той нацупи устни и започна да издава силни

звуци като от целувки.

— О, затваряй си устата. — Видях как Гидиън се появи иззад ъгъла, приближавайки се с бързи крачки. — И най-сетне се разкарай! — Последното го изсъсках, без да движа устните си.

Разбира се, гаргойлт изобщо не се трогна.

— Не с този тон, млада госпожице! — каза развеселено. — Нали знаеш поговорката: каквото повикало, такова се обадило.

Гидиън не беше сам. След него видях пухтящия господин Джордж, който трябваше да подтичва, за да не изостава. Още отдалече той ми се усмихна.

Изправих се и пригладих роклята си.

— Гуендолин, слава богу — рече господин Джордж, докато попиваше потта от челото си с кърпичка. — Всичко наред ли е с теб, момичето ми?

— Дебеланкото яко се е запъхтял — каза гаргойлт.

— Да, господин Джордж. Имахме само малък... въъ... проблем.

Гидиън, който даваше на таксиметровия шофьор няколко банкноти, ме погледна предупредително.

— ... с избора на подходящия момент — измърморих и се загледах след шофьора, който излезе от мястото за паркиране, клатейки глава, и се сля с движението.

— Да, Гидиън вече спомена, че е имало усложнения. Не е за вярване, но има пробив в системата. Спешно трябва да анализираме положението. И вероятно да преосмислим някои неща. Но най-важното е, че на вас нищо лошо не ви се е случило. — Господин Джордж ми подаде ръка, което изглеждаше малко комично, защото беше с почти половин глава по-нисък от мен. — Ела, момичето ми, има още неща, които трябва да се свършат.

— Всъщност аз исках да се прибера възможно най-бързо вкъщи — отвърнах.

Гаргойлт се изкачи по една водосточна тръба и висейки на ръце, започна да се придвижва по улука на покрива над нас, като пееше с цяло гърло „*Friends will befriends*“^[1].

— О, разбира се. Но днес си прекарала едва три часа в миналото. За да сме сигурни, че ще издържиш до утре следобед, сега трябва да елапсираш още няколко часа. Но не се притеснявай, няма да е

уморително. Ще си в уютна стая в сутерена, където ще можеш да си напишеш домашните.

— Но майка ми сигурно вече ме чака и се притеснява!

Освен това днес бе сряда, а въпреки това бе денят за печено пиле с пържени картофи. Освен това ме очакваха топла вана и леглото ми! При това положение, да се занимавам и с домашни, бе истинско безобразие! Някой просто трябваше да ми напише извинителна бележка: *„Тъй като напоследък Гуендолин ежедневно е заета с важни мисии, свързани с пътуване във времето, за в бъдеще трябва да бъде освободена от домашни.“*

Гаргойлт продължаваше да пее гръмогласно от покрива и ми костваше големи усилия да не го поправам. Благодарение на Синг Стар^[2] и караоке следобедите, които си устройвахме с приятелката ми Лесли у тях, знаех наизуст дори текстовете на песните на „Куин“ и бях абсолютно сигурна, че в тази песен никъде не се говори за краставица.

— Два часа ще са достатъчни — каза Гидиън и отново закричи бързо, така че двамата с господин Джордж едва го настигахме. — После може да се прибере в къщи и да се наспи.

Мразех, когато в мое присъствие говореше за мен в трето лице.

— Да, което тя очаква с голямо нетърпение — казах аз. — Защото наистина е много уморена.

— Ще се обадим на майка ти и ще ѝ обясним, че най-късно в десет ще те върнем у вас — рече господин Джордж.

В десет? Сбогом, печено пиле. Бас държа, че брат ми вече ще е омел моята порция.

— *„Когато животът приключва и няма никаква надежда...“* — пееше гаргойлт, наполовина летейки, наполовина спускайки се по тухлената стена, след което грациозно се приземи на паважа до мен.

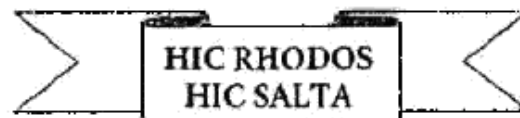
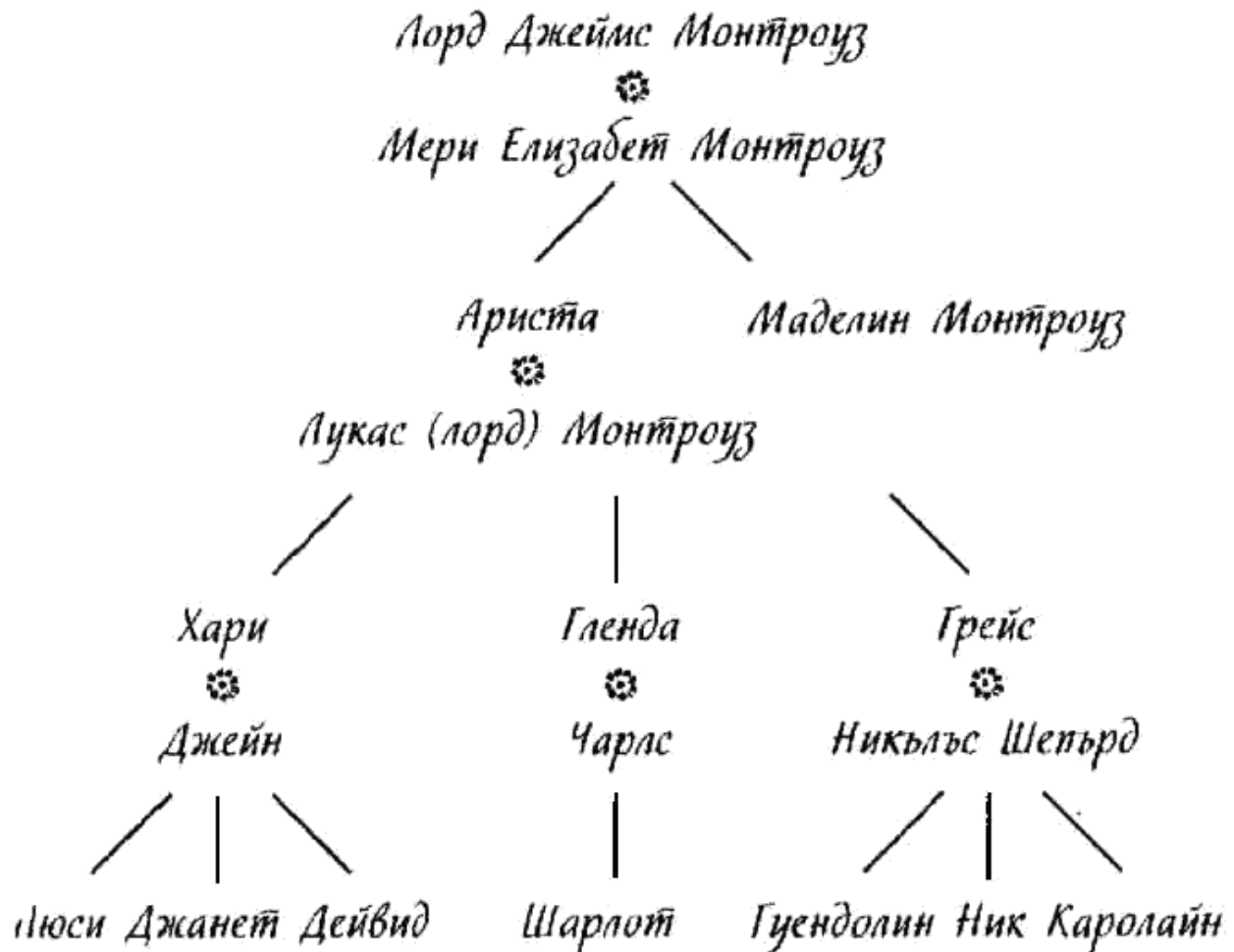
— Ще ѝ кажем, че имаш занятия — продължи господин Джордж, говорейки повече на себе си, отколкото на мен. — Може би не трябва да ѝ разказваш за разходката ти в 1912 година, защото тя си мислеше, че ще бъдеш изпратена в 1956-а, за да елапсираш.

Стигнахме до главната квартира на пазителите. От стотици години тук биваха контролирани пътуванията в миналото. Според преданията, Де Вилърс бяха преки потомци на граф Сен Жермен, най-известният пътуващ във времето по мъжка линия. При нас, Монтроуз,

генът се предаваше по женска линия, което за Де Вилърс означаваше, че ние почти не бяхме от значение.

Точно графът е открил контролираните пътувания във времето с помощта на хронографа. И пак той бе дал откачената заповед всичките дванайсет носители на гена да бъдат прочетени в новия хронограф. В момента липсваха единствено Люси, Пол, лейди Тилни и някаква си придворна дама, чието име така и не можах да запомня. На всеки от тях трябваше да източим по няколко милилитра кръв.

РОДОСЛОВНО ДЪРВО
НА СЕМЕЙСТВО МОНТРОУЗ

(Мото върху семейния герб на Монтроуз.
Свободен превод: „Покажи какво наистина можеш.“)

Но големият въпрос беше какво точно щеше да се случи, ако всичките дванайсет пътуващи във времето действително бъдат прочетени в хронографа и кръгът се затвореше? Но изглежда, никой не знаеше. И изобщо, когато ставаше дума за графа, пазителите се държаха като същински хипнотизирани малки мишки. В сравнение с това, сляпото обожание бе направо безобидно.

Но затова пък аз буквално се задушавях само при мисълта за Сен Жермен, защото личната ми среща с него в миналото бе всичко друго, но не и приятна.

Пред мен господин Джордж изкачваше входните стълби с пухтене. Ниската му закръглена фигура, както винаги, имаше успокояващо излъчване. Във всеки случай бе единственият от цялото сбирание, на когото имах поне малко доверие, освен Гидиън, въпреки че... — не, това, което чувствах, не можеше да се нарече доверие.

Сградата, в която се помещаваше ложата, външно не се различаваше от другите постройки в тесните улички около църквата, в които се помещаваха основно адвокатски кантори и кабинети на доценти от юридическия институт. Но знаех, че главната квартира е много по-голяма и изобщо не е толкова скромна, колкото изглеждаше отвън, и че най-вече под земята се разпростираше на огромна площ.

Точно пред вратата Гидиън ме дръпна настрани и тихо изсъска в ухото ми:

— Казах им, че си тотално изплашена, така че гледай по-шашнато, ако искаш да се прибереш вкъщи сравнително рано.

— Мислех, че през цялото време гледам така — измърморих.

— Очакват ви в драконовата зала — изрече задъхано господин Джордж горе, във фойето. — Вие тръгвайте, а през това време аз ще помоля госпожа Дженкинс да ви донесе нещо за ядене. Сигурно сте много гладни. Желаете ли нещо по-специално?

Преди да съм успяла да изредя желанията си, Гидиън сграбчи ръката ми и ме задърпа напред.

— От всичко по много — успях да извикам през рамо, преди той да ме бутне през една врата в съседен коридор. Едва успях да ходя, без да се препъвам в полите на дългата ми рокля.

Гаргойлт подскачаше пъргаво покрай нас.

— Според мен гаджето ти не може да се похвали с добри обноски — каза той. — Обикновено така се дърпа някоя коза за неделния пазар.

— Не тичай така — казах на Гидиън.

— Колкото по-бързо приключим с това, толкова по-скоро ще можеш да се прибереш. — Загриженост ли се долавяше в гласа му или просто нямаше търпение да се отърве от мен?

— Да, но... може би и аз искам да присъствам, хрумвало ли ти е? Имам един куп въпроси и ми писна да не получавам отговор на тях.

Гидиън леко забави крачка.

— Днес и без това никой няма да отговори на въпросите ти, защото всички ще искат единствено да разберат как е възможно Люси и Пол да са ни причакали. И за съжаление, ти си нашата главна заподозряна.

Това „нашата“ бодна болезнено сърцето ми, което пък страшно ме ядоса.

— Аз съм единствената, която абсолютно нищо не знае!

Гидиън въздъхна.

— Веднъж вече се опитах да ти обясня. Сега може би си напълно непознатата и... невинна, но никой не знае какво ще направиш в бъдеще. Не забравяй, че и тогава ще можеш да пътуваш в миналото и така си уведомила Люси и Пол за посещението ни... — Той млъкна. — Тъъ... си имала възможност да ги уведомиш.

Завъртях очи.

— Също важи и за теб! Защо изобщо трябва да е някой от нас? Не е ли възможно Маргрет Тилни да си е изпратила съобщение в миналото? Или пазителите? Те могат да дадат писмо на някой от пътуващите винаги и във всяко време...

— А? — възкликна гаргойлтът, който сега летеше над нас. — Може ли някой да ме светне за какво си говорите? Не схващам и дума.

— Сигурно има и други възможни обяснения — рече Гидиън и забави още повече крачка. — Но днес останах с впечатлението, че Люси и Пол някак си... да кажем, че те впечатлиха. — Той съвсем спря, пусна ръката ми и ме погледна сериозно в очите. — Ти щеше да разговаряш с тях, щеше да изслушаш лъжливите им истории, а може би дори щеше да им дадеш доброволно от кръвта си за откраднатия хронограф, ако не бях с теб.

— Не, нямаше да го направя — възразих. — Но наистина щях да изслушам това, което искат да ни кажат. Не останах с впечатлението, че са зли.

Гидиън кимна.

— Виждаш ли? Точно това имам предвид. Гуендолин, тези хора искат да разрушат тайна, която е пазена векове наред. Искат да присвоят нещо, което не им се полага. А за да постигнат това, се нуждаят единствено от нашата кръв. Не мисля, че ще се спрат пред каквото и да било, за да я получат.

Той отметна кестенява къдрица от челото си и аз, без да искам, затаих дъх.

Господи, изглеждаше великолепно! Тези зелени очи, красивите изваяни линии на устните му, светлата кожа — всичко в него беше перфектно. Освен това ухаеше толкова хубаво, че за миг обмислих идеята да положа глава на гърдите му. Но естествено, не го направих.

— Май си забравил, че и ние искахме кръвта им. А и ти опря пистолет в главата на Люси, докато тя нямаше никакво оръжие.

Между веждите на Гидиън се появи бръчица, разкриваща гнева му.

— Гуендолин, не бъди толкова наивна. Ние, незнайно как, бяхме подмамани в капан. Люси и Пол разполагаха с въоръжено подкрепление. Съотношението на силите беше минимум четири към едно!

— Към две — извиках. — Все пак и аз бях там!

— Пет, ако броим и лейди Тилни. Ако не беше пистолетът ми, сега сигурно щяхме да сме мъртви. Най-малкото щяха насилствено да ни вземат кръв, защото тъкмо затова бяха дошли. А ти искаше да говориш с тях?

Прехапах долната си устна.

— Ехо! — включи се гаргойлът. — Няма ли случайно някой да помисли за мен? Изобщо не мога да се ориентирам в разговора!

— Разбирам, че си объркана — каза Гидиън много по-мило, но с очевидна надменност в гласа. — През изминалите дни просто преживя и научи прекалено много неща. А беше напълно неподготвена. Как би могла да разбереш за какво става въпрос? Нужна ти е почивка. Така че нека сега набързо приключим с това. — Той отново хвана ръката ми и ме задърпа напред. — Аз ще говоря, а ти ще потвърдиш историята ми, чу ли?

— Да, вече ми го каза поне двайсет пъти! — отвърнах раздражено и запънах крака пред една врата с месингова табелка,

изобразяваща жена. — Можете да започнете и без мен, защото още от юни 1912-а ми се ходи до тоалетната.

Гидиън ме пусна.

— Ще успееш ли сама да намериш пътя?

— Разбира се — рекох, въпреки че не бях напълно сигурна дали можех да се доверя на чувството ми за ориентация. Тук имаше прекалено много коридори, стълбища и врати.

— Чудесно! Отървахме се от Черния Петър — каза гаргойлт. — Сега вече можеш на спокойствие да ми обясниш за какво всъщност става въпрос.

Изчаках Гидиън да завие зад ъгъла, отворих вратата на тоалетната и се сопнах на гаргойла.

— Хайде! Влизай вътре!

— Моля? — Той ме погледна обидено. — В тоалетната? Смятам, че това е някак си...

— Все ми е едно какво смяташ. Няма много места, където на спокойствие можеш да си говориш с демони, а не искам да рискувам някой да ни чуе. Хайде!

Гаргойлт запуши носа си и ме последва с нежелание в тоалетната. Вътре се носеше слаба миризма на дезинфекциращ препарат и лимон. Хвърлих един поглед в кабината. Нямахме никой.

— И така... Сега ме слушай добре! Знам, че вероятно няма да успея да се отърва толкова бързо от теб, но ако искаш да останеш при мен, трябва да спазваш някои правила, ясно ли е?

— Да не си бъркам с пръст в носа, да не говоря мръсни думи, да не разлайвам кучетата... — занарежда гаргойлт.

— Какво? Не, това, което искам, е да уважаваш личното ми пространство. Нощно време и в банята искам да съм сама и ако някога някой отново ме целуне — на това място ми се наложи да преглътна, — тогава не искам да имам зрители, ясно ли е?

— Тц, тц — рече гаргойлт. — И това го казва някой, който ме завлече в *тоалетната*!

— И така, разбрахме ли се? Ще уважаваш ли личното ми пространство?

— В никакъв случай не искам да те гледам, докато се къпеш или — отврат, опазил ме бог! — докато се целуваш — каза той убедително. — Това не трябва да те притеснява. А и по принцип ми се струва

голяма скука да наблюдавам хората, докато спят. Цялото това хъркане и точене на лиги, а за другите неща изобщо да не говорим...

— Освен това не искам да плямпаш и да ме прекъсваш, докато съм на училище или разговарям с някого. И моля те, ако непременно имаш желанието да пееш, не го прави, когато съм наоколо!

— Мога много добре да имитирам тромпет — каза гаргойлът. — И туба. Имаш ли куче?

— Не!

Поех дълбоко въздух. За този гаргойл щях да се нуждая от нерви, здрави като стомана.

— А не можеш ли да си вземеш? В краен случай става и котка, но те са толкова арогантни и не е толкова забавно да ги дразниш. Някои птици също могат да ме виждат. Имаш ли птица?

— Баба ми не може да понася домашни животни — отвърнах и се въздържах да не допълня, че вероятно би имала против и невидими домашни животни. — Добре, сега да започнем съвсем отначало. Казвам се Гуендолин Шепърд, приятно ми е да се запознаем.

— Ксемериус — каза гаргойлът и се ухили до уши. — И на мен ми е приятно. — Покатери се на мивката и ме погледна в очите. — Наистина! Много, много ми е приятно! Ще ми купиш ли котка?

— Не. А сега излез, защото наистина ми се ходи до тоалетната.

— Уф! — Ксемериус бързо се запрепъва през вратата, без да я отвори преди това, и го чух как навън, в коридора, отново си затананика „*Friends will be friends.*“

Останах в тоалетната по-дълго от необходимото. Старателно си измих ръцете и обилно наплисках лицето си със студена вода, с надеждата, че съзнанието ми ще се проясни. Но така и не успях да спра лутащите се в главата ми като вихрушка мисли.

Косата ми изглеждаше така, сякаш гарги си бяха свили в нея гнездо. Опитах се да я пригладя с пръсти и да се окуража така, както би го направила приятелката ми Лесли, ако беше тук.

— Само още няколко часа и ще си приключила, Гуендолин. Хей, за толкова ужасно гладна и уморена, не изглеждаш никак зле. — От огледалото укорително ме наблюдаваше собственото ми отражение с големи, тъмни сенки под очите. — Е, добре, това беше лъжа — признах. — Изглеждаш ужасно. Но като цяло си изглеждала и по-зле. Например, когато имаше шарка. Така че горе главата! Ще се справиш.

Навън, в коридора, Ксемериус се беше увесил като прилеп на един полилей.

— Малко е страшничко тук — каза той. — Току-що мина един еднорък рицар тамплиер. Познаваш ли го?

— Не, слава богу, не го познавам. Ела! Трябва да продължим напред.

— Ще ми обясниш ли това с пътуването във времето?

— И аз самата не го разбирам.

— Ще ми купиш ли котка?

— Не.

— Но аз знам къде ги дават и безплатно. О, ей, в рицарските доспехи има човек.

Погледнах крадешком към доспехите. И наистина имах чувството, че зад затворения капак на шлема се виждат две светещи очи. Бяха същите рицарски доспехи, които вчера смело потупах по рамото, разбира се, вярвайки, че са само за украса. Сякаш от вчерашния ден бяха изминали години.

Пред вратата на драконовата зала срещнах секретарката — госпожа Дженкинс. Тя носеше табла и ми благодари, когато ѝ задържах вратата.

— Като за начало има само чай и сладки — рече тя с извинителна усмивка. — Госпожа Малъри отдавна се прибра в къщи. Ще трябва да отида в кухнята и да проверя какво мога да приготвя за вас, гладните деца.

Кимнах послушно, но бях сигурна, че ако някой си направеше труда, можеше да чуе как коремът ми изкъркорва: „Поръчайте нещо от китайския ресторант!“

В залата вече ни очакваха Фолк, чичото на Гидиън, който с кехлибарените си очи и посребрената си грива ми напомняше на вълк; скованият, навъсено гледащ доктор Уайт във вечния си черен костюм и — за моя изненада — учителят ми по английски и история, господин Уитман, по прякор — Катеричката.

Веднага се почувствах двойно по-зле и неловко заоправях светлосинята панделка на роклята си. Днес сутринта господин Уитман хвана мен и най-добрата ми приятелка да бягаме от час и ни беше смърлил. Освен това конфискува цялата папка с проучванията на

Лесли. Това, че принадлежи към вътрешния кръг на пазителите, бе само наше предположение, но сега вече бе официално потвърдено.

— Ето те и теб, Гуендолин — каза Фолк де Вилърс любезно, но без да се усмихва. Изглеждаше, сякаш едно бръснене ще му се отрази добре, но може би беше от онези мъже, които сутрин се бръснат, а вечер вече имат тридневна брада. Може би се дължеше точно на тъмната му брада, но при всички положения изглеждаше значително по-напрегнат и сериозен, отколкото днес по обяд.

Един изнервен вълк водач.

Все пак господин Уитман ми намигна, а доктор Уайт изръмжа нещо неразбираемо, в което присъстваха думите „жени“ и „точност“.

Както винаги до доктор Уайт стоеше малкото русо призрачно момче Робърт, което май единствено се радваше да ме види, защото лъчезарно ми се усмихна. Робърт бе син на доктора, на седем години се бе удавил в един басейн и оттогава го следваше като призрак на всяка крачка. Разбира се, освен мен никой друг не можеше да го види, но заради непрестанното присъствие на доктор Уайт, все още не бях имала възможност да проведа нормален разговор с Робърт, например, за да разбере защо все още броди по земята.

Гидиън се бе облегал на една стена с изкусна дърворезба, скръстил ръце пред гърдите си. Той ме погледна бегло, а после очите му се заковаха за сладките върху подноса на госпожа Дженкинс. Дано стомахът му да къркореше толкова силно, колкото и моят.

Ксемериус се бе вмъкнал в помещението преди мен и сега се оглеждаше възхитен.

— По дяволите! Никак не е зле.

Той направи една обиколка, възхищавайки се на изящните дърворезби, на които и аз все още не можех да се нагледам. Особено ме впечатляваше русалката, която сякаш плуваше над канапето. Всяка люспа бе фино изваяна и перките ѝ блещукаха във всички нюанси на синьото. Но името си залата дължеше на огромния дракон, който се простираше между полилеите на тавана и изглеждаше толкова истински, сякаш всеки момент щеше да разпери криле и да отлети.

Когато видя Ксемериус, малкото призрачно момче ококори изумено очи и се скри зад краката на доктор Уайт. Искях да го успокоя с думите „Нищо няма да ти стори, иска само да си поиграете“ (надявайки се, че наистина е така), но да разговарям с призрак за призрак демон,

когато стаята е пълна с хора, които не могат да видят нито единия, нито другия, не бе препоръчително.

— Ще проверя дали няма да успея да намеря още нещо за ядене в кухнята — каза госпожа Дженкинс.

— Работното ви време отдавна приключи — рече Фолк де Вилърс. — В последно време оставате много до късно.

— Да, отидете си вкъщи — нареди доктор Уайт рязко. — Тук никой няма да умре от глад.

Напротив, аз! И бях сигурна, че Гидиън си помисли същото. Когато погледите ни се срещнаха, той се усмихна.

— Но сладките не са това, което се разбира под здравословна вечеря за деца — отвърна госпожа Дженкинс, но го каза доста тихо.

Разбира се, двамата с Гидиън вече не бяхме деца, но въпреки това все пак ни се полагаше прилично ядене. Жалко, че секретарката бе единствената, която споделяше мнението ми, защото тя нямаше думата. На вратата се сблъска с господин Джордж, който все още дишаше тежко и носеше две огромни, подвързани с кожа книги.

— О, госпожо Дженкинс — каза той. — Благодаря за чая. Можете да приключвате за днес. И моля заключете офиса.

Тя направи неодобрителна физиономия, но отвърна любезно:

— До утре, тогава.

Господин Джордж затвори вратата зад нея със силно изпуктяване и остави дебелите книги на масата.

— Така, ето ме и мен. Можем да започваме. С четирима присъстващи от вътрешния кръг не сме в правото си да вземаме решения, но утре ще сме почти в пълен състав. Както можеше да се очаква, Синклер и Хокинс са ангажирани, затова прехвърлиха правото си на глас на мен. Идеята е днес само ориентировъчно да определим насоките за действие.

— По-добре да седнем. — Фолк посочи към столовете, които бяха разположени в кръг около масата точно под дракона, и всички се настаниха.

Гидиън провеси редингота си върху облегалката на един стол точно срещу моето място и запретна ръкави.

— Искам още веднъж да отбележа, че не е нужно Гуендолин да присъства на този разговор. Тя е уморена и ужасно уплашена. Нека да елапсира и после някой да я закара до дома ѝ.

„А преди това, моля, някой да поръча пица, с двойна порция кашкавал.“

— Не се притеснявай, Гидиън. Гуендолин просто ще има възможността накратко да ни разкаже впечатленията си — рече господин Джордж. — А после лично ще я придружа долу до хронографа.

— Всъщност не оставам с впечатлението да е ужасно уплашена — измърмори облеченият в черно доктор Уайт.

Робърт, малкото призрачно момче, стоеше зад облегалката на стола му и гледаше с любопитство към канапето, където Ксемериус се въргалаше.

— Какво е това *нещо*! — попита ме той.

Разбира се, аз не отговорих.

— Аз не съм нещо, а близък приятел на Гуендолин — отговори Ксемериус вместо мен и изплези език. — Ако не и най-близкият й. Тя ще ми купи куче.

Хвърлих един строг поглед на канапето.

— Случи се невъзможното — каза Фолк. — Когато Гидиън и Гуендолин са потърсили лейди Тилни, вече са ги очаквали. Всички тук присъстващи могат да потвърдят, че избрахме датата и часа на посещението напълно произволно. И въпреки това, Люси и Пол вече са ги очаквали. Не е възможно тази спънка да се дължи на чиста случайност.

— Това ще рече, че някой ги е уведомил за тази среща — рече господин Джордж, който разлистваше една от книгите. — Въпросът е кой?

— По-скоро кога — рече доктор Уайт, гледайки към мен.

— И с каква цел — допълних аз.

Гидиън веднага смръщи чело.

— Целта е очевидна. Нуждаят се от кръвта ни, за да я прочетат в откраднатия хронограф. Затова и водеха подкрепление със себе си.

— В хрониките не се споменава и дума за вашето посещение — каза господин Джордж. — А сте имали контакт с поне трима пазители, като не броим постовите на изходите. Можете ли да си спомните имената им?

— Прие ни лично първият секретар. — Гидиън отметна една къдрица от челото си. — Името му бе Бъргъс или нещо такова. Той

каза, че братята Тимоти и Джонатан де Вилърс се очаква да пристигнат за елапсиране привечер, докато лейди Тилни вече е елапсирала сутринта. Мъж на име Уинзли ни закара с файтон до Белгравия. Той трябваше да ни чака пред къщата, но когато излязохме навън, файтонът беше изчезнал. Трябваше да се спасим, като тичаме, и да се скрием, докато дойде време за скока ни във времето.

Почувствах как се изчервявам, когато в съзнанието ми изникна споменът за скривалището ни. Бързо си взех една сладка и оставих косата ми да се спусне пред лицето.

— Докладът за този ден е изготвен от пазител от вътрешния кръг, някой си Франк Майн. Състои се само от няколко реда, като се споменава времето, протестното шествие на суфражетките^[3] в Ситито и това, че лейди Тилни е пристигнала навреме за елапсирането. Не са споменати никакви особени произшествия, нито пък близнаците Де Вилърс, но пък по онова време те също са били членове на вътрешния кръг. — Господин Джордж въздъхна и затвори книгата. — Много странно. Всичко това говори за заговор в собствените ни редици.

— И основният въпрос си остава — откъде Люси и Пол са могли да знаят, че вие двамата ще посетите лейди Тилни в този ден и в този час? — каза господин Уитман.

— Уф! — обади се Ксемериус от канапето. — Множко идват имената, да ти се замае главата.

— Обяснението е очевидно — рече доктор Уайт, поглеждайки към мен.

Всички се визираха мрачно и замислено пред себе си, в това число и аз. Нищо не бях направила, но явно всички изхождаха от факта, че някога в бъдещето ще почувствам необходимост — по каквито и да било причини — да издам на Люси и Пол кога ще посетим лейди Тилни. Всичко това беше ужасно объркващо и колкото повече разсъждавах по въпроса, толкова по-нелогично ми се струваше. И изведнъж се почувствах много самотна.

— Ама че сте откачалки — каза Ксемериус и скочи от канапето, за да се провеси с главата надолу от един огромен полилей. — Пътуване във времето — моля? Моя милост е видял какво ли не, но дори за мен това е нечувано.

— Едно нещо не разбирам — казах. — Защо очаквахте, че посещениято ни ще е споменато в хрониките, господин Джордж? Имам

предвид, че ако нещо е посочено в тях, щяхте по-рано да сте го видели и да знаете, че ще пътуваме в този ден и какво ще преживеем. Или е както във филма с Аштън Къчър^[4]? Всеки път, когато някой от нас се завърне отминалото, бъдещето напълно се е променило?

— Това е много интересен и философски въпрос, Гуендолин — рече господин Уитман, сякаш се намирахме в някой от часовете му. — Не съм гледал филма, за който говориш, но действително, следвайки законите на логиката, и най-малката промяна в миналото би променила драстично бъдещето. Има един разказ от Рей Бредбъри, в който...

— Какво ще кажете да отложим философските дискусии за някой друг път — прекъсна го Фолк. — Сега бих искал да чуя подробностите за засадата в дома на лейди Тилни и как сте успели да избягате.

Погледнах към Гидиън. Нека той да разкаже украсената си версия на историята, в която не присъства неговия пистолет. Взех си още една сладка.

— Извадихме късмет — каза Гидиън спокойно. — Веднага забелязах, че нещо не е наред. Лейди Тилни изобщо не изглеждаше изненадана да ни види. Масата беше сервирана, а когато Пол и Люси се появиха и икономът препречи изхода, двамата с Гуендолин избягахме, като минахме през съседното помещение и през входа за прислугата. Файтонът бе изчезнал, затова ни се наложи да тичаме.

Изглежда, не се затрудняваше с изричането на лъжи. Нямахше издайническо изчервяване, трепкане на клепачи, гледане встрани, нито пък следа от несигурност в гласа. Въпреки това, според мен на историята му ѝ липсваше нещо съществено, което да я направи да звучи достоверно.

— Странно — рече доктор Уайт. — Ако засадата наистина е била планирана, са щели да бъдат въоръжени и да се погрижат да не можете да избягате.

— Замая ми се главата — обади се Ксемериус от канапето. — Мразя тези откачени глаголни форми, които смесват бъдеще и минало време с условно наклонение.

Погледнах Гидиън изпълнена с очакване. Сега трябваше да измисли нещо наистина оригинално, ако искаше да повярват на историята му, в която той не носеше оръжие.

— Мисля, че просто успяхме да ги изненадаме — рече Гидиън.

— Хм... — изсумтя Фолк.

Ако се съдеше и по израженията на останалите, те също не бяха особено убедени. Нищо чудно! Гидиън беше прецакал работата! Щом като ще лъже човек, тогава трябва да вкара и объркващи подробности, от които никой не се интересува.

— Наистина бяхме много бързи — вметнах припряно. — Стълбището за прислугата явно току-що бе полирано и за малко да се подхлъзна, всъщност аз по-скоро се пързаях по него, отколкото слизах. Ако не се бях задържала за парапета, сега щях да лежа със счупен врат в 1912 година. Всъщност какво се случва, когато умреш, докато пътуваш във времето? Мъртвото тяло връща ли се обратно от само себе си? Е, във всеки случай извадихме късмет, че вратата долу зееше отворена, защото една от прислужничките тъкмо влизаше с пазарска кошница. Една такава пълничка блондинка. Дори си помислих, че Гидиън ще се блъсне в нея, а в кошницата имаше яйца и щеше да стане невъобразима свинщина. Но ние се мушнахме покрай нея и се затичахме колкото можем по-бързо по улицата. Сега имам пришка на пръста.

Гидиън се бе облегал назад в стола си и бе скръстил ръце пред гърдите. Не можех да определя погледа му, но не изглеждаше одобрителен, да не говорим за благодарен.

— Следващия път ще си обуя маратонки — изрекох напред всеобщото мълчание. А след това си взех сладка. Явно, освен мен, никой не искаше да ги яде.

— Имам една теория — каза господин Уитман бавно, като си играеше с пръстена с печат на дясната си ръка. — И колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че съм прав. Ако...

— Започвам да се чувствам наистина глупаво, защото го повтарям толкова често. Но тя не трябва да присъства на този разговор — рече Гидиън.

Почувствах как бодежа в сърцето ми се превърна в нещо по-лошо. Сега вече не бях наранена — бях бясна.

— Той има право — съгласи се доктор Уайт. — Истинско лекомислие е да я оставим да присъства по време на разсъжденията ни.

— Но за нас са от значение и спомените на Гуендолин — отвърна господин Джордж. — Всеки спомен, колкото и да е незначителен, за дрехи, думи и външен вид може да бъде решаващ за откриването на времето, в което се намират Люси и Пол.

— Всичко това ще го знае и утре, и вдругиден — заяви Фолк де Вилърс. — Мисля, че наистина е най-добре да я заведеш долу, за да елапсира, Томас.

Господин Джордж замълча и скръсти ръце върху дебелия си корем.

— Аз ще отида с Гуендолин в... при хронографа и ще проследя пътуването във времето — каза господин Уитман и избута стола си назад.

— Добре. — Фолк кимна. — Два часа ще са повече от достатъчни. Някой от адептите може да чака завръщането ѝ, защото ще се нуждаем от теб тук горе.

Погледнах въпросително към господин Джордж, но той само повдигна раздражено рамене.

— Ела, Гуендолин. — Господин Уитман вече се бе изправил. — Колкото по-бързо приключим, толкова по-бързо ще можеш да си легнеш. Тогава поне утре ще можеш да вземеш участие в час. Между другото, много съм любопитен какво ще е съчинението ти за Шекспир.

Боже! Тоя не е в ред! Сега да ми говори за Шекспир беше направо върхът!

Замислих се за момент, дали да не протестирам срещу отстраняването ми, но после реших да се въздържа. В действителност изобщо не исках да слушам целия този идиотски разговор. Исках да се прибера вкъщи и да забравя за всички тези глупости за пътуване във времето, включително и за Гидиън. Нека си разтягат локуми за тайните си мисии в тъпата си зала, докато припаднат от умора. Особено го пожелавах това на Гидиън. Включително и да сънува кошмар, който да му разкаже играта!

Ксемериус имаше право — всички бяха откачалки.

Тъпото бе, че въпреки всичко погледнах към Гидиън и си помислих нещо наистина безумно от сорта на: „Ако сега се усмихне поне веднъж, ще му простя всичко.“

Разбира се, той не го направи. Вместо това ме погледна безизразно. Невъзможно бе да позная какво се въртеше в главата му. В този момент мисълта, че се бяхме целували, бе толкова далечна, че по някаква неизвестна причина изведнъж ми хрумнаха детинските стихчета, които Синтия Дейл, нашата съученичка и любовен оракул, често съчиняваше:

*„Зелени очи,
жената огорчи,
от любовта се отречи...“*

— Лека вечер — казах с достойнство.

— Лека вечер — измърмориха в отговор всички, тоест всички, освен Гидиън.

Той заръча:

— Не забравяйте да й завържете очите, господин Уитман.

Господин Джордж изсумтя ядосано. Чух го да казва, докато учителят ми отваряше вратата и ме избутваше навън в коридора:

— Замисляли ли сте се, че точно това отхвърляне може да е причината нещата, които ще се случат, изобщо да се случат?

Не можах да чуя дали някой отговори. Тежката врата се затвори и заглуши всякакви гласове.

Ксемериус се почеса по главата с върха на опашката си.

— Честно, това е най-откаченият клуб, който някога съм виждал!

— Не го приемай толкова навътре, Гуендолин — рече господин Уитман. Той извади от джоба на сакото си една черна кърпа и я тикна под носа ми. — Просто ти си новата в играта. Голямото неизвестно в уравнението.

Какво можех да отвърна? За мен всичко това бе ново! Само допреди три дни не знаех нищо за съществуването на пазителите. Преди три дни животът ми си беше напълно нормален. Е, поне в общи линии.

— Господин Уитман, преди да ми завържете очите... може ли да се отбием в ателието на мадам Росини и да вземем нещата ми? Вече съм оставила там и двата си комплекта ученически униформи и утре няма да има какво да облека. Чантата ми също е там.

— Разбира се. — Докато вървахме, той размахваше кърпата из въздуха в добро настроение. — Спокойно можеш да се преоблечеш, защото по време на пътуването си няма да срещнеш никого. В коя година да те изпратим?

— И без това няма никакво значение, щом ще съм затворена в подземие — казах аз.

— Е, трябва да е година, в която безпроблемно ще се озовеш във въпросното подземно помещение, без да срещнеш никого. След 1945 година това не би трябвало да е проблем, преди това помещенията са използвани за бомбоубежища. Какво ще кажеш за 1974 година? Това е годината, в която съм се родил, добра година. — Засмя се. — Или да изберем 30 юли 1966 година. Тогава Англия е спечелила световното по футбол в игра срещу Германия. Но ти не се интересуваеш от футбол, нали?

— Особено когато се намирам в мазе без прозорци двацет метра под земята — отвърнах уморено.

— Но нали всичко е за твое добро — въздъхна господин Уитман.

— Момент, момент — рече Ксемериус, който пърхаше около мен. — Пак нещо не ми е ясно. Това означава ли, че сега ще се качиш в някаква си машина на времето и ще отпътуваш в миналото?

— Да, точно така — потвърдих.

— Тогава ще изберем 1948 година — каза господин Уитман зарадван. — Олимпийските летни игри в Лондон.

Тъй като мина напред, не можа да види, че завъртях очи.

— Пътуване във времето! Тц, тц. Страхотна приятелка съм си избрал! — възкликна Ксемериус и за първи път ми се стори, че долавям нещо като респект в гласа му.

Стаята, в която се съхраняваше хронографа, бе дълбоко под земята и въпреки че винаги ме водеха и извеждаха със завързани очи, си въобразявах, че горе-долу знам къде се намира. Най-малкото, защото както през 1912 година, така и през 1782-ра, за щастие можах да напусна помещението без превръзка. Когато учителят ми ме изведе от шивашкото ателие на мадам Росини и ме поведе по коридорите и стъпалата, пътят ми се стори много познат, само дето накрая имах чувството, че господин Уитман нарочно направи една допълнителна обиколка, за да ме заблуди.

— Колко вълнуващо — каза Ксемериус. — Защо са скрили тази машина на времето в най-мрачната тъмница?

Чух господин Уитман да разговаря с някого, после една тежка врата се отвори, после се затвори и превръзката ми бе свалена.

Примигнах на светлината. До учителя ми стоеше един млад червенокос мъж в черен костюм, който гледеше малко притеснено и се потеше от вълнение. Огледах се за Ксемериус, който се забавляваше,

като провираше главата си през затворената врата, докато останалата част от тялото му оставаше в стаята.

— Това са най-дебелите стени, които някога съм виждал — каза той, когато отново се появи. — Толкова са дебели, че са можели да зазидат в тях цял слон и то на ширина, ако разбираш какво имам предвид.

— Гуендолин, това е господин Марли, адепт първи ранг — рече господин Уитман. — Той ще те чака тук, докато се върнеш, и после ще те придружи до горе. Господин Марли, това е Гуендолин Шепърд, рубинът.

— За мен е чест, госпожице.

Червенокосият се поклони леко.

— Ъъъ, да, приятно ми е да се запознаем — усмихнах му се притеснено.

Господин Уитман се зае с един свръхмодерен сейф с мигащ дисплей, който ми бе убягнал при последните ми две посещения в стаята. Той беше скрит зад един гоблен, избродиран с мотиви от средновековни легенди — рицари на коне с шлемове с пискюли и дами с островърхи шапки с воали се възхищаваха на полугол младеж, който явно бе посякъл един дракон.

Докато учителят ми набираше кода, адептът се взираше дискретно в пода, но и без това нищо не можеше да се види, защото господин Уитман закриваше дисплея от погледите ни с широкия си гръб. Вратата на сейфа се отвори, той извади увития в червена кадифена кърпа хронограф и го постави на масата.

Адептът изненадано затаи дъх.

— Днес за първи път господин Марли ще види как се използва хронографът — рече господин Уитман и ми намигна. Кимна с брадичка към едно фенерче, оставено върху масата. — Вземи го, в случай че с електрическото осветление има проблеми, за да не те е страх в тъмното.

— Благодаря. — Замислих се дали да не поискам и спрей против насекоми, такова старо подземие сигурно беше пълно с паяци... и плъхове? Не беше честно да ме изпратят съвсем сама на такова място. — Можете ли да ми дадете и пръчка?

— Пръчка? Гуендолин, никого няма да срещнеш там.

— Но може би има плъхове...

— Плъховете повече ще се изплашат от теб, отколкото ти от тях, повярвай ми. — Господин Уитман извади хронографа от кадифената кърпа. — Впечатляващ е, нали, господин Марли?

— Да, сър, много впечатляващ, сър. — Адептът се възхищаваше с благоговение на апарата.

— Подмазвач! — възмути се Ксемериус. — Червенокосите винаги са подмазвачи, не смяташ ли?

— Представях си го по-голям — казах аз. — И не съм предполагала, че машина на времето ще прилича толкова много на стенен часовник.

Ксемериус подсвирна.

— Камъните си ги бива. Ако тия дрънкулки са истински и аз щях да заключвам това нещо в сейф.

Действително, хронографът бе украсен с впечатляващо големи скъпоценни камъни, които блестяха измежду изрисуваните и обозначени отделения на странния апарат, като бижутата на кралското семейство.

— Гуендолин си избра 1948 година — оповести господин Уитман, докато отваряше клапи и задвижваше миниатюрни зъбчати колелца. — Знаете ли какво се е състояло тогава, господин Марли?

— Олимпийските летни игри, сър — отвърна адептът.

— Зубър — изсумтя Ксемериус. — Червенокосите винаги са зубрачи.

— Много добре. — Господин Уитман изпъна рамене. — Гуендолин ще се озове на 12 август в дванайсет часа на обяд и ще остане там точно сто и двамадесет минути. Готова ли си, Гуендолин?

Преглътнах.

— Първо искам да попитам... сигурен ли сте, че няма да срещна никого там? — Като изключим плъховете и паяците. — Господин Джордж ми даде пръстена си, за да не ми стори някой нещо...

— Последния път за скока ти във времето използвахте кабинета с архивите, който винаги е бил често използвано помещение. Но тази стая тук е празна. Ако стоиш мирна и не напускаш стаята, която и без това ще е заключена, със сигурност няма да срещнеш никого. През годините след края на войната тази част на сградата рядко се е ползвала, всички са били заети с надземното строителство. — Той въздъхна някак носталгично. — Вълнуващо време...

— Но ако случайно точно тогава някой влезе в помещението и ме види? Поне трябва да знам паролата за деня.

Леко раздражен, господин Уитман повдигна вежди.

— Никой няма да влезе, Гуендолин. Повтарям: ще се озовеш в заключено помещение, ще останеш там сто и двайсет минути и ще се върнеш обратно, без никой нищо да забележи във въпросната 1948 година. Ако ли пък не, тогава в хрониките трябваше да е споменато нещо за посещението ти. Освен това сега нямаме време да проверяваме каква е паролата за днес.

— Най-важно е участието — каза господин Марли срамежливо.

— Моля?

— Паролата по време на олимпийските игри е гласяла: „Най-важно е участието“. — Адептът гледаше притеснено към пода. — Запомних го, защото иначе винаги са на латински.

Ксемериус завъртя театрално очи и господин Уитман изглеждаше, сякаш му се иска и той да го направи.

— Аха. Е, Гуендолин, ти също го чу. Не че ще ти трябва, но щом като ще се чувстваш по-добре... Би ли се приближила, моля?

Застанах пред хронографа и подадох ръката си на учителя ми. Ксемериус кацна на пода до мен.

— И сега какво следва? — попита развълнуван.

Предстоеше неприятната част. Господин Уитман бе отворил една от клапите на хронографа и постави показалеца ми в отвора.

— Мисля просто да се хвана за теб — каза Ксемериус и като майmunка се покатери на гърба ми и се вкопчи за врата ми. Не би трябвало да усещам допира му, но го почувствах, все едно някой ме бе увил с мокър шал.

От напрежение господин Марли бе ококорил широко очи.

— Благодаря за паролата — обърнах се към него и направих физиономия, когато остра игла се заби дълбоко в пръста ми и стаята се озари в червена светлина. Стиснах по-здраво фенерчето, когато цветове и хора се завъртяха пред очите ми и почувствах как през тялото ми премина тръпка.

[1] Песен на британската рок група „Куин“. — Бел.ред. ↑

[2] Караоке игра за плейстейшън. — Бел.прев. ↑

[3] Участнички в движението за предоставяне на изборителни права на жените. — Бел.прев. ↑

[4] Става дума за филма „Ефектът на пеперудата“ от 2004 г. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 3

Флоренция, 23 юни 1542 г.

„Натоварен съм от ръководителя на конгрегацията със случай, изискващ изключителна дискретност и тактичност, чиято куриозност не би могла да бъде по-голяма. Елизабета, най-малката дъщеря на М.^[1], която от десет години живее строго изолирано зад стените на манастир, явно носи в утробата си сукуб^[2], което представлява доказателство за съвкупление с дявола. Действително можах да се убедя в бременността на момичето, както и в леко обърканото ѝ психическо състояние. Докато игуменката, която се ползва с пълното ми доверие и е жена със здрав разум, не изключва възможността за естествено обяснение на феномена, подозренията за магьосничество са изказани именно от бащата на момичето. Твърди, че е видял със собствените си очи как дяволът в облика на млад мъж прегръща момичето в градината, след което се материализира в кълбо от дим и оставя след себе си слаб мирис на сяра^[3]. Две други възпитанички на манастира свидетелстват, че много пъти са виждали дявола в компанията на Елизабета и че той ѝ е подарявал скъпи скъпоценни камъни. Колкото и невероятно да звучи историята, с оглед на силната връзка между М. и Р.М.^[4], както и множеството му приятелства във Ватикана, ще ми е трудно официални да се усъмня в разсъдъка му и да обвиня дъщеря му единствено в разврат. Затова

*от утре ще започна провеждането на разпити
на всички засегнати.“*

ИЗ
ИНКВИЗИЦИОННИТЕ
ПРОТОКОЛИ
НА
ДОМИНИКАНСКИЯ
ОТЕЦ ДЖАН ПЕТРО
БАРИБИ

*(Разшифровано, преведено и добавени
коментари и обяснителни бележки от доктор М.
Джордано)*

АРХИВ НА
УНИВЕРСИТЕТСКАТА
БИБЛИОТЕКА В ПАДУА

— Ксемериус?

Чувството на мокрота около врата ми беше изчезнало. Бързо включих фенерчето. Но стаята, в която се намирах, вече бе осветена от слаба крушка, висяща от тавана.

— Здравей — каза някой.

Завъртях се стреснато. Стаята бе пълна с всякакви сандъци и мебели, а на стената до вратата се бе облегал бледен млад мъж.

— Най... най-важно е участието — заекнах аз.

— Гуендолин Шепърд? — попита той, също заеквайки в отговор. Кимнах.

— Откъде знаете името ми?

Младият мъж извади смачкан лист хартия от джоба на панталона си и ми го подаде. Изглеждаше твърде развълнуван, както и аз. Носеше тиранти и малки очила с кръгли рамки, русата му коса бе разделена на път от едната страна, бе намазана с много помада и сресана назад. С голям успех можеше да се снима в някой стар гангстерски филм в ролята на умния, но безобиден асистент на пушещия една след друга цигари закоравял комисар, който се влюбва в любовницата на гангстера, носеща множество шалове с пера и накрая винаги бива застрелян.

Малко се поуспокоих и се огледах. Нямах никой друг в помещението, дори не открих следа и от Ксемериус. Явно, макар и да минаваше през стени, не можеше да пътува във времето.

Колебливо взех листа. Беше избелял, кариран лист, небрежно откъснат от тетрадка със спирала. Върху него, с разкривен, смайващо познат почерк, бе изписано:

„За лорд Лукас Монтроуз — важно!!!

12 август 1948 г., 12 часа на обяд.

Алхимичната лаборатория. Моля те, ела сам.

Гуендолин Шепърд“

Сърцето ми веднага започна да бие по-силно. Лорд Лукас Монтроуз беше моят дядо! Бе починал, когато бях на десет. С притеснение се взрях в извитата линия на „л“—то. За съжаление нямаше никакво съмнение — разкривеният почерк приличаше досущ на моя собствен. Но как бе възможно?

Погледнах младия мъж.

— Откъде имате това? И кой сте вие?

— Ти ли си го написала?

— Възможно е — отвърнах и мислите ми трескаво започнаха да се въртят в кръг. Ако съм го написала, защо тогава не можех да си спомня? — Откъде имате бележката?

— Имам я от пет години. Някой я бе сложил в джоба на палтото ми заедно с едно писмо в деня, в който се състоя церемонията по обявяването ми в адепт втори ранг. В писмото бе написано: *„Който съхранява тайни, трябва да знае и тайната зад тайната. Докажи, че можеш не само да пазиш мълчание, а и да мислиш.“* Нямах подпис, а и почеркът беше различен от този на бележката, някак си... ъъ... по-елегантен, малко старомоден.

Загризах долната си устна.

— Нищо не разбирам.

— Аз също. През всичките години си мислех, че е нещо като изпитание — рече младият мъж. — Поредният тест, така да се каже. На никого не съм разказвал за това, непрестанно очаквах някой да повдигне въпроса или да получа по-нататъшни указания. Но никога

нищо не се случи. А днес се промъкнах тук долу и зачаках. Всъщност вече изобщо не очаквах, че нещо ще се случи. Но тогава ти се материализира пред мен от нищото. Точно в дванайсет часа. Защо си ми написала онази бележка? И защо се срещаме на това уединено място? И от коя година идваш?

— От 2011-а. Съжалявам, но на другите въпроси и аз нямам отговор. — Покашлях се. — Вие кой сте?

— О, извинявай. Името ми е Лукас Монтроуз. Без лорд. Аз съм адепт втори ранг.

Изведнъж устата ми съвсем пресъхна.

— Лукас Монтроуз, „Бърдън Плейс“ № 81?

— Да, там живеят родителите ми — кимна младият мъж.

— Тогава... — Зяпнах го и поех дълбоко въздух. Тогава вие сте моят дядо.

— О, не *отново* — каза той и въздъхна много дълбоко. Отблъсна се от стената, изтупа праха от един от столовете, струпани един върху друг в едната част на стаята и застана пред мен. — Не е ли по-добре да седнем? Усещам краката си така, сякаш са от гума.

— Аз също — признах и се отпуснах върху тапицерията.

Лукас взе още един стол и седна срещу мен.

— Значи си моя внучка? — Той се усмихна слабо. — Знаеш ли, чувствам се много странно. Та аз още не съм женен. Дори не съм сгоден.

— На колко си години? О, извинявай, би трябвало да знам. Роден си през 1924 година, така че през 1948 година си на двайсет и четири.

— Да. След три месеца ще направя двайсет и четири. А ти на колко си?

— Шестнайсет.

— Също като Люси.

Люси. Нямахме как да не си спомня какво извика тя след мен, докато бяхме от дома на лейди Тилни. Още не можех да повярвам, че стоя срещу дядо ми. Потърсих прилика с мъжа, в чийто скут бях седяла и слушала интересни приказки. Той ме бе защитавал от Шарлот, която твърдеше, че се правя на интересна с призрачните ми истории. Но гладкото лице на мъжа срещу мен сякаш нямаше никаква прилика с прорязаното от бръчки лице на стареца, когото познавах. Но затова пък открих, че приличаше на майка ми — сините очи, енергичната

брадичка, начинът, по който се усмихваше. За миг затворих очи — всичко това беше просто... прекалено.

— И така, ето ни заедно тук — каза Лукас тихо. — Аз... ъъ... добър дядо ли съм?

В очите ми запариха сълзи, които с мъка успях да задържа. Затова само кимнах.

— Другите пътуващи във времето винаги се появяват съвсем официално горе, в драконовата зала, при хронографа или в кабинета с архивите — каза Лукас. — Защо си избра тази мрачна лаборатория?

— Не съм я избрала. — Избърсах носа си с опакото на ръката. — Дори не знаех, че е лаборатория. В моето време е съвсем обикновено подземно помещение със сейф, където се съхранява хронографа.

— Наистина ли? Е, и в наши дни отдавна не се използва за лаборатория — рече Лукас. — Но първоначално това помещение е било тайна алхимична лаборатория. Това е една от най-старите стаи в цялата сграда. Още стотици години преди основаването на ложата на граф Сен Жермен известни лондонски алхимици и магьосници са провеждали тук експерименти в търсене на Философския камък. По стените все още могат да се видят части от страховити рисунки и неразбираеми формули, а и се говори, че стените са толкова дебели, защото в тях са зазидани черепи и кости... — Той млъкна и също започна да гризе долната си устна. — Значи и ти си моя внучка. Мога ли да попитам от кое от... ъъ... децата ми?

— Майка ми се казва Грейс. Тя прилича на теб.

Лукас кимна.

— Люси ми е разказвала за Грейс. Според нея, тя е най-симпатичната от всичките ми деца. Другите били надути. — Той направи физиономия. — Не мога да си представя, че един ден ще имам надути деца... или изобщо, че ще имам деца...

— Възможно е да не са такива заради теб, а заради жена ти — промърморих аз.

Лукас въздъхна.

— Откакто преди два месеца Люси за пръв път се появи тук, всички се шегуват с мен, защото тя има червена коса, същата като на момичето, от което се интересувам. Но Люси не поиска да ми издаде за коя жена ще се ожени. Според нея е възможно да премисля и тогава вие няма да бъдете родени.

— Явно решаващото няма да е цветът на косата, а генът за пътуване във времето, която твоята бъдеща жена носи в себе си. По това вече сигурно си я разпознал.

— Точно това е забавното в случая. — Лукас приседна по-напред в стола си. — Намирам за... тъъ... привлекателни две момичета от родословната линия на Нефрит — субект номер четири и субект номер осем.

— Аха — казах аз.

— Знаеш ли, положението е такова, че в момента просто не мога да взема решение. Може би едно малко напътствие от твоя страна ще премахне несигурността ми.

Повдигнах рамене.

— От мен да мине. Баба ми, тоест твоята съпруга, е лей...

— Недей! — извика Лукас, вдигайки отбранително ръце. — Размислих, все пак е по-добре да не ми казваш. — Притеснено се почеса по главата. — Това е училищната униформа на „Сейнт Ленъкс“, нали? Разпознавам герба върху копчетата.

— Точно така — отвърнах и огледах тъмносиньото си сако. Явно мадам Росини бе изпрала и изгладила униформата ми, защото изглеждаше като нова и миришеше на лавандула. Освен това беше направила и нещо със сакото, защото сега то ми стоеше много по-добре.

— Моята сестра Маделин също посещава „Сейнт Ленъкс“. Но заради войната едва сега ще завърши.

— Леля Мади? Не знаех.

— Всички момичета от семейство Монтроуз посещават „Сейнт Ленъкс“, както и Люси. Тя има същата униформа като твоята. На Мади е тъмнозелена с бяло, като полата е карирана... — Лукас се прокашля — хм... в случай че те интересува... но сега е най-добре да се концентрираме и да помислим защо се срещнахме днес тук. И така, да приемем, че ти си написала тази бележка...

— По-точно казано „ще напишеш“.

— ... и при някое от бъдещите ти посещения ще ми я предадеш. Защо, според теб, си го направила?

— Имаш предвид „защо ще го направя“? — Въздъгнах. — Някак си има логика. По всяка вероятност можеш да ми обясниш една камара

неща. Не знам... — Безпомощно погледнах моя млад дядо. — Познаваш ли добре Люси и Пол?

— Пол де Вилърс идва, за да елапсира, от януари. Оттогава в своето време той е остарял с две години. Звучи направо страховито. А Люси дойде тук за пръв път през юни. В повечето случаи аз се грижа за двамата по време на посещенията им. Обикновено е много... забавно. Помагам им с домашните. И трябва да кажа, че Пол е първият Де Вилърс, който ми е симпатичен. — Той отново се прокашля. — Ако идваш от 2011-а би трябвало да ги познаваш. Представата, че междуременно двамата приближават четирийсетте, е доста странна. Поздрави ги от мен.

— Не мога. — Ох, всичко беше толкова сложно. И може би трябваше да внимавам какво разказвам, докато аз самата не разбех какво наистина се случваше. Думите на мама още кънтяха в ушите ми: „*Не се доверявай на никого. Дори и на собствените си чувства*“. Но все на някого трябваше да се доверя и кой би бил по-подходящ, ако не собствения ми дядо? Реших да рискувам. — Не мога да поздравя Люси и Пол от твое име. Те са откраднали хронографа и заедно с него са отишли в миналото.

— Какво? — Очите на Лукас се ококориха зад очилата. — Но защо им е трябвало да правят такова нещо? Не мога да повярвам. Те никога не биха... Кога се е случило това?

— През 1994-а, в годината, когато съм се родила.

— През 1994-а Пол ще е на двацет, а Люси на осемнайсет — каза Лукас повече на себе си, отколкото на мен. — Значи след две години, защото сега тя е на шестнайсет, а той на осемнайсет. — Лукас се усмихна извинително. — Разбира се, нямам предвид сега, а просто сега, когато идват, за да елапсират.

— През последните нощи не можах много да спя, затова имам чувството, че в момента мозъкът ми сякаш е от захарен памук. А и без това в смятането съм кръгла нула.

— Люси и Пол са... В това, което ми разказа, няма никаква логика. Те никога не биха направили нещо толкова *безумно*.

— Но са го направили. Мислех, че ти би могъл да ми кажеш защо. В моето време всички искат да ме убедят, че те са... лоши. Или луди. Или и двете. Но при всички случаи — че са опасни. Когато

срещнах Люси, тя каза да те попитам за зеления ездач. И така — какъв е този зелен ездач?

Лукас ме зяпаше слисано.

— Срещнала си Люси? Нали току-що каза, че тя и Пол са изчезнали в годината на твоето раждане. — Но в този момент, изглежда, му хрумна нещо. — Ако са взели хронографа, тогава ти как пътуваш във времето?

— Срещнах ги в 1912 година при лейди Тилни. Има втори хронограф, който използваме.

— Лейди Тилни? Тя е мъртва от четири години. А вторият хронограф изобщо не работи.

Въздъгнах.

— Но сега работи. Виж, дядо — при тази дума Лукас трепна, — за мен цялата история е още по-заплетена, отколкото за теб, защото само допреди няколко дни няхах никаква представа за всичко това. Не бих могла нищо да ти обясня. Изпратиха ме тук, за да елапсирам. Боже, дори не знам как точно се пише тази тъпа дума, която вчера чух за първи път. Сега е едва третият път, когато пътувам във времето с помощта на хронографа. Преди това неконтролируемо се озовавах в миналото натри пъти, което изобщо не беше забавно. Всъщност всички мислеха, че братовчедка ми Шарлот е носителката на гена, защото е родена в определения ден, а майка ми е излъгала за моята рождена дата. Затова вместо мен, Шарлот е взимала уроци по танци, знае всичко за чумата и крал Джордж, може да се дуелира, да язди в дамско седло и да свири на пиано. А и един господ знае на какво още е обучавана в часовете ѝ по мистерия... — Колкото повече говорех, толкова по-бързо извираха думите от мен. — Във всеки случай аз нищо не знам, освен откъслечните неща, които ми бяха съобщени, които действително не са нито твърде много, нито прекалено ясни. И което е още по-лошо: досега дори няхах време да осмисля всичко, което се случи. Лесли, най-добрата ми приятелка, провери всичко в Гугъл, обаче господин Уитман взе папката ни, но аз и без това бях разбрала само половината. Изглежда, всички очакват нещо специално от мен и сега са разочаровани.

— *Рубин, надарен с магията на гарвана, затваря кръга сол мажор, който дванайсетте образуват* — промърмори Лукас.

— Ето, виждаш ли, магията на гарвана, дрън-дрън-дрън. За съжаление, що се отнася до мен, това е тотална грешка. Граф Сен Жермен ме души и можех да чуя гласа му в главата си, въпреки че стоеше на няколко метра от мен. А после се появиха онези мъже в Хайд Парк с пистолети и шпаги и аз трябваше да намушкам единия от тях, защото иначе щеше да убие Гидиън, а той е... той е такъв... — Поех си дълбоко въздух, след което отново го залях с приказките си. — Всъщност Гидиън е истински гадняр, държи се така, сякаш съм се увесила на шията му като воденичен камък. А днес сутринта целуна Шарлот, вярно, само по бузата, но може би означава нещо. Във всеки случай не трябваше да го целувам, без преди това да се изясним. Все пак го познавам само от един-два дни, но изведнъж той беше толкова... мил, а после... всичко стана толкова бързо... и всички си мислят, че аз съм издала на Люси и Пол кога ще посетим лейди Тилни, защото ни трябва кръвта ѝ, както и тази на Люси и Пол. Те също се нуждаят от нашата с Гидиън, защото само тя липсва в техния хронограф. И никой не ми казва какво ще се случи, когато кръвта на всички бъде прочетена в хронографа, но понякога си мисля, че и те не знаят. И Люси каза, че трябва да те попитам за зеления ездач.

Лукас бе присвил очи и явно отчаяно се опитваше да схване смисъла на потока ми от думи.

— Нямам никаква представа какво може да означава зеленият ездач — каза той. Съжалявам, но днес за пръв път чувам за това. Може би е заглавие на филм? Защо не попиташ... би могла да ме попиташ за това в 2011 година.

Погледнах го уплашено.

— О, разбирам — рече бързо Лукас. — Не можеш да ме попиташ, защото тогава отдавна ще съм мъртъв, или стар, глух и сляп, дремещ в някой старчески дом... Не, не, моля те, изобщо не искам да знам.

Този път не успях да сдържа сълзите си. Поне половин минута хлипах, защото — колкото и странно да звучеше — изведнъж усетих, че дядо ужасно ми липсваше.

— Много те обичах — казах накрая.

Лукас ми подаде кърпичка и ме изгледа съжалително.

— Сигурна ли си? Аз дори не обичам деца. Някак си са големи досади... Но може би ти си била особено симпатичен екземпляр.

Сигурен съм.

— Да, така е. Но ти беше мил с всички деца. — Издухах си шумно носа. — Дори с Шарлот.

Известно време помълчахме, после Лукас извади един часовник от джоба си и каза:

— Още с колко време разполагаме?

— Изпратиха ме тук точно за два часа.

— Не е задълго. Пропиляхме прекалено много време. — Той се изправи. — Ще набавя химикалка и листове за писане и ще се опитаме да внесем малко ред в целия този хаос. Най-добре е ти да останеш тук и да не мърдаш от мястото ти.

Кимнах. Когато Лукас изчезна, продължих да стоя като вцепенена, закрила лицето си с ръце. Той имаше право, беше важно, особено сега, да разсъждавам трезво. Кой можеше да знае, дали отново щях да срещна дядо ми? Но за кои неща, тепърва предстоящи да се случат, трябваше да го уведомя и за кои не? И обратното, отчаяно си блъсках главата каква информация можеше да ми даде той, която да ми е от полза. На практика, дядо бе единственият ми съюзник. Но в погрешното време. И в коя от многото тъмни загадки изобщо би могъл да внесе светлина?

Лукас дълго се забави и с всяка минута, която изтичаше, започвах все повече да се съмнявам в решението си. А ако бе излъгал и изведнъж се появи с Люси и Пол, носейки голям нож, за да вземе от кръвта ми? Накрая неспокойно се изправих и потърсих нещо, което да мога да използвам като оръжие. В един ъгъл имаше дъска със забит в нея ръждив пирон, но когато я вдигнах, се разпадна в ръцете ми. Точно в този момент вратата отново се отвори и младият ми дядо се появи с бележник в едната ръка и банан в другата.

Въздъгнах облекчено.

— Ето нещо срещу глада. — Лукас ми подхвърли банана, взе още един стол от камарата, постави го между нас и сложи бележника върху него. — Съжалявам, че толкова се забавих. Този смахнат Кенет де Вилърс ми загуби времето. Не мога да ги понасям тези Де Вилърс, пъхат любопитните си дълги носове навсякъде. Искат всичко да контролират и да се разпореждат, и винаги те знаят всичко най-добре.

— Така е — измърморих под носа си.

Лукас раздвижи китката си.

— Е, внучке, да започваме. Значи ти си рубин, дванайсетата в кръга. Диамант, от семейство Де Вилърс, е роден две години преди теб. Значи в твоето време той трябва да е около деветнайсетгодишен. И как се казваше?

— Гидиън — казах и само от произнасянето на името му ми стана топло. — Гидиън де Вилърс.

Химикалката на Лукас се плъзгаше по хартията.

— И той е гадняр, като всички Де Вилърс, но ти все пак си го целунала, ако правилно съм разбрал. Не си ли твърде малка още за тези неща?

— Не бих казала. Дори напротив, закъсняла съм. Освен мен, всички момичета в класа ми взимат противозачатъчни хапчета. — Е, всички, освен Айшани, Пеги и Каси Кларк, но родителите на Айшани са консервативни индийци и биха я убили, само ако погледнеше момче. Пеги май си падаше по момичета, а що се отнася до Каси — сигурно някой ден пъпките щяха да изчезнат от само себе си и тогава отново щеше да стане любезна с хората и нямаше повече да съска „Какво зяпаш така тъпо“ щом някой погледнеше към нея. — Разбира се, и Шарлот не се интересува от секс. Затова Гордън Гелдърман я нарича Ледената кралица. Но вече не съм толкова сигурна дали този прякор наистина ѝ отива... — Изскърцах със зъби, защото си припомних как Шарлот гледаше Гидиън, както и той нея. Като се замисля колко бързо Гидиън бе узрял за идеята да ме целуне, тоест точно на втория ден от запознанството ни, не исках и да си представям какво се е случило между тях двамата през всичките тези години, откакто се познаваха.

— Какви хапчета? — попита Лукас.

О, боже, явно през 1948 година все още са се предпазвали с презервативи от кравешко черво. Но честно казано, изобщо не исках да знам.

— Дядо, наистина не искам да говоря с теб за секс.

Лукас ме погледна, клатейки глава.

— А аз дори не искам да чувам тази дума от устата ти. И нямам предвид думата „дядо“.

— Добре. — Обелих банана, докато Лукас си записваше нещо. — А каква дума използвате вместо това?

— Вместо кое?

— Вместо секс.

— Не говорим за това — каза той, надвесен над бележника. — Или поне не с шестнайсетгодишни момичета. И така, нека да продължим: хронографът е бил откраднат от Люси и Пол, преди кръвта на последните двама пътуващи във времето да бъде прочетена в него. Затова вторият хронограф е бил поправен, но разбира се, в него липсва кръвта на всички останали пътуващи във времето.

— Не, не е точно така. Гидиън е успял да открие почти всички и да вземе от кръвта им. Липсват само лейди Тилни и Опал, Елис някоя си.

— Елейн Бърли — каза Лукас. — Придворна дама на Елизабет I, която на осемнайсет е починала от роднина треска.

— Точно така. И разбира се, кръвта на Люси и Пол. Тоест те преследват нашата кръв, а ние тяхната. Или поне аз така разбрах.

— Значи сега има два хронографа, с които може да се затвори кръга? Това наистина е невероятно!

— Какво ще се случи, когато се затвори кръгът?

— Тогава ще се разкрие тайната — отвърна Лукас тържествено.

— О, боже! Не и ти! — Поклатих глава ядосано. — Не може ли поне веднъж някой да бъде по-конкретен?

— В предсказанията се говори за полет на орела, за победата на човечеството над болест и смърт, за началото на нова ера.

— Аха — кимнах. Бях точно толкова наясно, колкото и преди това. — Значи е нещо добро, нали?

— Дори много добро. Нещо, което ще тласне напред цялото човечество. Затова граф Сен Жермен е създал Обществото на пазителите, затова в нашите редици са най-умните и влиятелни мъже в света. Всички ние искаме да запазим тайната, за да може, когато настъпи моментът, тя да се разгърне и да спаси света.

Добре. Ето че това бе едно ясно обяснение. Или поне най-ясното, което бях чула досега, що се отнася до тайната.

— Но защо Люси и Пол не искат кръгът да се затвори?

Лукас въздъхна.

— Нямам представа. Кога каза, че си ги срещнала?

— През 1912 година. Юни месец. 22-ри юни. Или 24-ти, не запомних съвсем точно. — Колкото повече се опитвах да си спомня, толкова по-несигурна ставах. — А може и да бе 12-и? Сигурна съм, че

беше четно число. 18-и? При всички положения беше следобед. Лейди Тилни бе сервираше масата за следобедния чай. Изведнъж ми просветна какво бях казала току-що и закрих устата си с ръка. — О, не!

— Какво има?

— Ето че ти разказах, а ти ще го издадеш на Люси и Пол. Затова са успели да ни устроят засада. Значи на практика ти си предателят, не аз. Въпреки че така или иначе тръгва от мен.

— Какво? О, не! — Лукас енергично заклати глава. — Няма да го направя. Изобщо няма да им разкажа за теб, това би било лудост! Ако утре им кажа, че един ден ще откраднат хронографа и ще избягат с него в миналото, ще умрат на място. Човек трябва много внимателно да премисля какво ще разкаже на някого за бъдещето, чуваш ли?

— Е, може и да не им го кажеш утре, имаш на разположение още много години. — Замислено задъвках банана си. — От друга страна... в кое ли време са отишли с хронографа? Защо не в това? Все пак тук биха имали поне един приятел, тоест теб. Може би ме лъжеш и те отдавна чакат пред вратата, за да източат от кръвта ми.

— Нямам ни най-малка представа в кое време са отишли. — Лукас въздъхна. — Дори не мога да си представя, че ще направят нещо толкова откачено. Или каква би била причината! — После добави отчаяно: — Излиза, че абсолютно нищо не знам.

— Явно в момента и двамата не знаем абсолютно нищо — казах също толкова отчаяно.

Лукас написа в бележника зелен ездач, втори хронограф и лейди Тилни и постави един въпросителен знак.

— Това, което ни трябва, е още една среща, но по-късно! Дотогава бих могъл да разбера много неща...

Бях съгласна.

— Първоначално трябваше да бъда изпратена да елапсирам в 1956 година. Значи бихме могли отново да се срещнем утре вечер.

— Ха-ха! — рече Лукас. — За теб 1956-а може и да е утре вечер, но за мен... Е, добре, нека да помислим. Ако бъдеш изпратена да елапсираш, тогава пак ли ще е в същото помещение?

Кимнах.

— Така мисля. Но няма да е възможно да ме чакаш тук по цели дни и нощи. Освен това Гидиън също може да се появи тук, все пак и

той трябва да елапсира.

— Хрумна ми как ще го направим — каза Лукас с нарастващо въодушевление. — Следващия път, когато попаднеш в тази стая, просто ела при мен! Кабинетът ми е на втория етаж! Трябва да минеш само покрай два караулни поста, но това няма да е проблем, ако кажеш, че си се загубила. Ти си моята братовчедка Хейзъл от провинцията. Още днес ще започна да разказвам на всички за теб.

— Но господин Уитман каза, че тук винаги е заключено, а пък и не знам точно къде се намираме.

— Разбира се, ще ти трябва ключ. И паролата за деня. — Лукас се огледа. — Ще ти поръчам ключ и ще го скрия тук някъде. Същото важи и за паролата, ще я запиша на бележка и ще я сложа при него. Най-добре някъде в стената. Ето тук камъните са хлабави, виждаш ли? Може би ще успеем да издълбаем кухня. — Той се изправи, провря се между вехториите и клекна пред стената. — Виж, ето тук. Ще се върна с инструменти и ще направя перфектно скривалище. Следващия път, когато дойдеш, трябва само да издърпаш този камък и ще намериш ключа и паролата.

— Но камъните са дяволски много — възразих.

— Просто запомни този тук, пети ред отдолу, някъде в средата. По дяволите, нокътят ми! Както и да е, това е планът и според мен е добър.

— Но от сега нататък ти ще трябва всеки ден да слизаш тук долу, за да подменяш паролата. Как ще стане това? Не следваш ли в Оксфорд?

— Паролата не се сменя всеки ден — отвърна Лукас. — Понякога цели седмици е една и съща. А и това е единствената възможност да си уредим среща. Запомни този камък. Ще приложа и план, за да можеш да намериш пътя до горе. Оттук минават тайни тунели през половината Лондон. — Погледна часовника си. — А сега нека отново седнем и напишем някои бележки, за да систематизираме информацията. Ще видиш, че накрая ще сме много по-наясно.

— Или ще си останем двама незнайковци, киснеци в плесенясало подземие.

Лукас наклони глава на една страна и ми се усмихна.

— Може би ей така, между другото, ще ми издадеш дали името на баба ти започва с „А“. Или може би със „С“?

Нямаше как да не се усмихна в отговор.
— А ти какво предпочиташ?

[1] Може да се изхожда с почти сигурна точност, че се има предвид Джовани Алесандро, конт Ди Мадроне (1502–1572). ↑

[2] Има се предвид дете с демоничен произход. ↑

[3] Кълбото ом дим и миризмата на сярата явно са измислени от конта с цел по-голяма правдоподобност на историята му. ↑

[4] Явно се касае за Рудолфо Медичи, чието сензационно самоубийство през 1559 г., вдига много шум. ↑

ГЛАВА 4

— Гуени! Гуени, събуди се!

Бавно изплувах от дълбините на съня — където бях прастара, гърбава бабка, стоях срещу ослепително изглеждащия Гидиън и твърдях, че името ми е Гуендолин Шепърд и идвам от 2080 година — и видях познатото, чипоносо лице на по-малката ми сестра Каролайн.

— Най-сетне! — каза тя. — Вече си мислех, че никога няма да успея да те събудя. Бях заспала, когато вчера вечерта си се прибрала вкъщи, а наистина се опитах да остана будна. Отново ли беше с някоя от онези убийствени рокли?

— Не, този път не бях. — Надигнах се и седнах. — Още там успях да се преоблека.

— Вече винаги ли ще е така? Винаги ли ще се прибиращ вкъщи чак след като съм заспала? Мама се държи толкова странно, откакто се случи това с теб. А и на двамата с Ник ни липсваш. Без теб вечерите са толкова необичайни.

— И преди това си бяха такива — казах и отново се отпуснах върху възглавниците.

Вчера вечерта една лимузина ме докара вкъщи, не познавах шофьора, но червенокосият господин Марли ме придружи чак до входната врата.

Не видях повече Гидиън и по-добре. Стигаше ми, че щях да го сънувам цяла нощ.

На вратата ме бе посрещнал господин Бърнард, икономът на баба ми, както винаги любезен и напълно непроницаем. Мама ме пресрещна на стълбите и ме прегърна, сякаш се бях върнала от експедиция до Южния полюс. Аз също се радвах да я видя, но все още й бях малко сърдита. Беше толкова странно да установя, че собствената ми майка ме е лъгала. А и не искаше да ми каже причините за решението си. Освен няколкото кодирани фрази — не вярвай на никого, опасно, тайна, дъра-бъра — не успях да узная нищо, което би обяснило държанието й. Понеже вече припадах от умора, без

много приказки хапнах малко от студеното пиле и после си легнах, без да ѝ разкажа за случилото се през деня. А и какво щеше да прави с подобна информация? И без това се притесняваше прекалено много. Стори ми се, че изглеждаше изтощена почти колкото мен.

Каролайн отново разтърси ръката ми.

— Хей, не заспивай отново!

— Добре де. — Със замах поставих крака на пода и установих, че въпреки дългия разговор по телефона, който проведох с Лесли, преди да заспя, поне малко съм успяла да се наспя. Но къде беше Ксемериус? Беше изчезнал, когато вчера вечерта влязох в банята и оттогава не се беше мяркал повече.

Вече под душа окончателно се събудих. Макар да ми бе забранено, измих косата си със скъпия шампоан и балсам на майка ми, нищо че уханието на рози и грейпфрут можеше да ме издаде. Докато подсушавах косата си с хавлия, неволно се запитах дали Гидиън харесва рози и грейпфрут, след което веднага строго се смъмрих. Едва бях поспала няколко часа и вече мислех за онзи смахнат тип! Какво толкова се беше случило? Е, добре, бяхме се целували в изповедалнята, но малко след това той отново беше влязъл в ролята на гадняр, а падането ми от седмото небе не е нещо, за което исках да си спомням, независимо дали съм се наспала, или не. Което, между другото, споменах и на Лесли, тъй като вчера тя изобщо не искаше да спре да говори по темата.

Издухах косата си със сешоар, облякох се и заслизах по многото стъпала към трапезарията. Каролайн, Ник и аз, както и мама, обитавахме третия етаж на къщата, който — за разлика от останалата част на архаичната постройка, която сякаш от самото начало на летоброенето (най-малко!) е притежание на семейството ми — беше донякъде уютен. Другата част на къщата бе претъпкана с антикварни вещи и портрети на различни предци, малка част от които бяха наслада за очите. Имахме и бална зала, в която с моя помощ Ник се научи да кара колело (разбира се, тайно), но както всеки знае, в днешно време движението по улиците на големите градове бе опасно. За кой ли път отново съжалих, че с мама не можехме да се храним на нашия етаж, но баба ми, лейди Ариста, настояваше да се събираме в мрачната трапезария, чиято ламперия имаше цвета на млечен шоколад — това бе

най-доброто сравнение, което ми хрумваше. Другото би било... тъъ... неапетитно.

Поне днес настроението беше значително по-добро от вчерашното, което веднага щом влязох, ми направи впечатление. Лейди Ариста, винаги напомняща на учителка по балет, която всеки момент ще те перне през пръстите, каза дружелюбно:

— Добро утро, дете мое.

А Шарлот и майка ѝ ми се усмихваха, сякаш знаеха нещо, което не ми бе известно.

И тъй като леля Гленда никога не ми се усмихваше (както и почти на никой друг, като изключим киселото повдигане на угълчетата на устните ѝ от време на време), а вчера Шарлот ми наговори доста грозни приказки, веднага застанах нащрек.

— Случило ли се е нещо? — попитах.

Дванайсетгодишният ми брат Ник ми се ухили, когато седнах на мястото си до Каролайн, а мама бутна към мен огромна чиния, пълна с бъркани яйца и препечени филийки. Щях да припадна от глад, когато ароматът на вкусното ядене изпълни ноздрите ми.

— О, боже — каза леля Гленда. — Явно искаш още днес дъщеря ти да попълни нуждите на организма ѝ от мазнини и холестерол за този месец, нали, Грейс?

— Точно така — отвърна мама невъзмутимо.

— Един ден ще те мрази, защото не си внимавала за фигурата ѝ — каза леля Гленда и отново се усмихна.

— Фигурата на Гуендолин е перфектна — рече майка ми.

— Все още — заключи леля ми, все още усмихвайки се.

— Да не сте сложили нещо в чая ѝ? — прошепнах на Каролайн.

— Преди малко някой се обади по телефона и оттогава леля Гленда и Шарлот се държат така — прошепна Каролайн в отговор. — Като преобразени!

В този момент Ксемериус се приземи на перваза отвън, събра крилата си и мина през стъклото.

— Добро утро — казах зарадвана.

— Добро утро — отвърна той и подскочи от перваза върху един празен стол.

Докато другите ме гледаха изумено, Ксемериус се почеса по корема.

— Имаш доста голямо семейство. Все още не съм успял да си съставя окончателно мнение, но ми се струва, че в тази къща има впечатляващо голям брой женища. Бих казал прекалено много. И половината от тях изглеждат така, сякаш спешно се нуждаят от гъделичкане. — Той разтърси крила. — Къде са бащите на тези дечица? И къде са домашните животни? Такава огромна къща, а няма дори едно канарче. Разочарован съм.

Ухилих се.

— Къде е пралея Мадри? — попитах, докато се нахвърлях върху яденето.

— Страхувам се, че нуждата от сън на скъпата ми зълва е по-голяма от любопитството ѝ — рече лейди Ариста с достойнство. Изпъната като свещ, тя седеше на масата за закуска и похапваше с вирнато кутре една препечена филийка с масло. (Всъщност никога не съм виждала баба ми в друга стойка, освен изпъната като свещ.) — Заради ранното ѝ ставане вчера, през целия ден беше в ужасно настроение. Не мисля, че някога отново ще я видим преди десет сутринта.

— Мен това ме устройва — каза леля Гленда с пискливия си глас. — Бръщолевенето ѝ за сапфирени яйца и часовникови кули може да коства на човек и последния му нерв. И така, как се чувстваш, Гуендолин? Мога да си представя, че всичко е много объркващо за теб.

— Мхм — кимнах аз.

— Сигурно е ужасно, изведнъж да установиш, че си роден за по-висши дела, но не можеш да отговориш на изискванията. — Леля Гленда набоде едно парченце домати в чинията си.

— Господин Джордж съобщи, че досега Гуендолин се е справяла много добре — каза лейди Ариста и преди да успея да се зарадвам на проявената от нея солидарност, добави: — Поне доколкото го позволяват обстоятелствата. Гуендолин, днес отново ще бъдеш взета от училище и откарана в Темпъл, като този път Шарлот ще те придружи. — После отпи глътка от чая си.

Не можех да си отворя устата, без от нея да изпаднат бърканите яйца, затова само се ококорих изплашено, но Ник и Каролайн попитаха вместо мен.

— И защо?

— Защото — отвърна леля Гленда и странно заклати глава — Шарлот може всичко онова, което Гуендолин би трябвало да може, за да се справи със задачата си. И така, заради хаотичните събития през последните два дни — които можем живо да си представим — в Темпъл желаят Шарлот да помогне на братовчедка си да се подготви за следващото си пътуване във времето. — Тя изглеждаше, сякаш дъщеря ѝ току-що е спечелила олимпиадата. Най-малкото.

За следващото си пътуване във времето? Моля?

— Кое е това съсухрено червенокосо женище? — осведоми се Ксемериус. — Заради теб се надявам да става въпрос за някоя далечна роднина.

— Не че тази молба ни изненадва, но въпреки това обмислихме дали да се отзовем. В крайна сметка Шарлот няма повече никакви задължения към тях. Но... — На това място съсухреното, червенокосо, злобно же... тъъ... леля Гленда въздъхна театрално — Шарлот е пределно наясно с важността на тази мисия и е готова самоотвержено да принесе своя дял за успеха ѝ.

Майка ми на свой ред също въздъхна и ме дари със съжалителен поглед. Шарлот приглади кичур от лъскавата си червена коса зад ухото и запърха с мигли.

— Моля? — възкликна Ник. — На какво пък би могла Шарлот да научи Гуени?

— О! — отвърна леля Гленда и бузите ѝ почервеняха, защото се разгорещи. — На изключително много неща, но би било абсурдно да се предположи, че за толкова кратко време Гуендолин ще успее да навакса това, което Шарлот е усвоявала в продължение на години. Да не споменаваме за... ами... несправедливото разпределение на природни таланти в този случай. Единственото, което може да се направи, е да се покажат само най-необходимите неща. Преди всичко липсата на обща култура и познания за маниерите през различните епохи при Гуендолин е просто трагична, доколкото чух.

Ама че нахалство! От кого ли го е чула?

— Да, а и човек спешно се нуждае от маниери, когато кисне сам в заключено подземие — казах. — Току-виж някоя мокрица види как си бъркаш в носа.

Каролайн се разкиска.

— О, не, Гуени, съжалявам, че трябва да ти го кажа, но в скоро време ти предстоят някои малко трудни задачи. — Шарлот ми отправи поглед, който уж трябваше да бъде съжалителен, но изглеждаше по-скоро ехиден и злорад.

— Братовчедка ти е права. — Донякъде винаги съм изпитвала страх от пронизващия поглед на лейди Ариста, но сега направо изтръпнах от него. — По заповед от най-горе ще прекараш много време в осемнайсети век.

— И то измежду хора — допълни Шарлот. — Хора, на които ще им се стори странно, ако не знаеш как се казва кралят. Или какво е ретикюл.

Рети... какво?

— Какво е ретикюл? — попита Каролайн.

Шарлот се усмихна изтънчено.

— Помоли сестра си да ти обясни.

Изглеждах я ядосано. Защо винаги ѝ доставяше такова удоволствие да ме кара да изглеждам глупава и невежа? Леля Гленда тихо се изсмя.

— Дамска чанта, някаква тъпа кесийка, пълна с джунджурии — каза Ксемериус. — И с носни кърпички. И с шишенца с амоняк.

Аха!

— Ретикюл е остаряло наименование за дамска чанта, Каролайн — обясних, без да отмествам поглед от Шарлот, чиито клепачи трепнаха от изненада, но запази изисканата си усмивка.

— По заповед от най-горе? Какво означава това? — Майка ми се бе обърнала към лейди Ариста. — Мислех, че сме единопдушни, що се отнася до това, доколкото е възможно Гуендолин да стои настрана от цялата история. Че просто ще бъде изпращана да елапсира в някоя спокойна и безопасна година. Как е възможно да решат да я изложат на такава опасност?

— Това не те засяга, Грейс — отвърна съдържано баба ми. — Наистина причини достатъчно неприятности.

Майка ми прехапа долната си устна. Гневният ѝ поглед се местеше между лейди Ариста и мен, после рязко избута стола си назад и се изправи.

— Трябва да тръгвам за работа — разбърза се тя. После целуна Ник по косата и погледна към нас с Каролайн. — Пожелавам ви хубав

ден в училището. Каролайн, да не забравиш шала за часа по ръкоделие. До довечера.

— Бедната мама — прошепна сестра ми, когато майка излезе от трапезарията. — Вчера вечерта я чух да плаче. Според мен изобщо не ѝ харесва, че си наследила гена за пътуване във времето.

— Да — казах. — И аз забелязах.

— И не е единствената — рече Ник и погледна многозначително към Шарлот и леля Гленда, която продължаваше да се усмихва.

Никога досега не бях получавала толкова голямо внимание при влизането ми в класната стая, колкото днес. Дължеше се на това, че половината ми съученици бяха видели как предния ден бях взета от черна лимузина.

— Все още продължават да се правят залози — каза Гордън Гелдърман. — Супер квота за номер едно: небрежният, обратен тип от вчера е телевизионен продуцент и е направил кастинг за някакво шоу с Шарлот и Гуендолин, като е спечелила Гуендолин. Възможност номер две: онзи тип е вашия обратен братовчед и има фирма за отдаване под наем на лимузини. Възможност номер три...

— Я си затваряй устата — изсъска Шарлот, отметна косата си назад и седна на мястото си.

— Смятам, че трябва да ни обясниш защо се натискаше с онзи тип, но накрая Гуендолин се качи с него в лимузината — рече Синтия Дейл с подмазвачески тон. — Лесли искаше да ни убеди, че той е учител на Гуени и тя взима частни уроци при него!

— Да бе, учител, който идва с лимузина и държи за ръка нашата Ледена кралица — каза Гордън и изгледа сърдито Лесли. — Съвсем очевидно е, че тук са налице жалки опити за прикриване на истината.

Лесли вдигна рамене и ми се ухили.

— Толкова набързо не успях да измисля нищо по-добро. — Тя се отпусна върху мястото си.

Огледах се за Ксемериус. За последно го видях да клечи върху училищния покрив, откъдето лъчезарно ми беше помахал. Въпреки че му бях наредила да не се върти около мен по време на часовете, не вярвах, че ще се придържа към инструкциите ми.

— Зеленият ездач, изглежда, е истинска задънена улица — каза Лесли тихо. За разлика от мен тя не беше спала много през нощта, а отново бе прекарала часове, ровейки се в интернет. — Така се казва

известна нефритена статуетка от времето на династията Мин, но тя се намира в един музей в Пекин. Освен това същото име носи и една статуя в немския град Клопенбург, както и две книги — роман от 1926 г. и детска книжка, но тя е излязла едва след смъртта на дядо ти. Засега това е всичко.

— Мислех си, че може да става въпрос за картина — отвърнах. Във филмите тайните винаги бях скрити зад или в самите картини.

— Грешка. Ако беше Синият ездач, нещата щяха да изглеждат съвсем различно... Пуснах ЗЕЛЕНИЯТ ЕЗДАЧ в една програма за генериране на анаграми^[1]. Но... ами не знам, може пък ЛЕЗ ЗЕЛЕ ЧИНЯТ да означава нещо. Принтирах няколко варианта, възможно е на теб нещо да ти просветне — каза и ми подаде един лист.

— ЛЕНИ ЗЕЗЕ ДАЧЯТ — прочетох. — ЧАЯТ ИНЕЛ ЗЕДЗЕ. Хм... Нека да помисля...

Лесли се разкикоти.

— Любимото ми е: ТЕЛЕ НИЗДАЧЕЗЯ. О, господин Катеричка се задава!

Имаше предвид господин Уитман, който както обикновено с динамична стъпка влезе в класната стая. Беше получил прякора си заради огромните си кафяви очи. Но разбира се, тогава нямахме никаква представа кой е в действителност.

— Все още очаквам да получим дисциплинарно наказание заради вчера — измърморих, но Лесли поклати глава.

— Няма начин — отговори кратко. — Тъй като директор Гилис ще научи, че учителят му по английски е важен член в едно изключително потайно общество. Защото точно това ще кажа, ако ни наклевети. О, по дяволите, идва насам. И отново гледа толкова високомерно!

Господин Уитман действително идваше към нас. Той постави дебелата папка, която вчера ни бе конфискувал в дамската тоалетна, върху чина пред Лесли.

— Реших, че би искала да си получиш обратно този... изключително интересен сборник — каза иронично.

— Да, благодаря — отвърна Лесли и леко се изчерви.

Сборникът представляваше нейното проучване на феномена пътуване във времето, събрано в дебела папка, която съдържаше всичко, което ние двете (преди всичко Лесли) бяхме открили досега за

пазителите и граф Сен Жермен. На страница 34-та, веднага след записките по темата телекинеза, имаше бележка, която засягаше лично господин Уитман. *Катеричката също член на ложата? Пръстен. Значение?* Можехме само да се надяваме, че учителят ни не е разбрал, че бележката се отнася за него.

— Лесли, не ми е приятно да го кажа, но би могла да инвестираш енергията си в някои от училищните предмети. — Бе надянал на лицето си усмивка, но в интонацията му звучеше и нещо друго, освен чиста ирония. Той понижи глас: — Не всичко, което на някой му се струва интересно, е добро за него.

Да не би това да беше заплаха? Лесли мълчаливо взе папката и я прибра в раницата си.

Другите с любопитство гледаха към нас. Явно се питаха за какво ли говореше господин Уитман. Шарлот седеше достатъчно близо, за да го чуе и беше добила злорадо изражение. А когато учителят ни каза: „А ти, Гуендолин, време е да разбереш, че дискретността е качество, което не само се очаква от теб, но и се изисква“, тя кимна в знак на съгласие.

— Наистина е жалко, че се оказваш толкова *недостойна* — продължи той.

Колко несправедливо! Реших да последвам примера на Лесли и двамата с господин Уитман се загледахме мълчаливо в продължение на няколко секунди. После той се усмихна широко и неочаквано потупа бузата ми.

— Е, горе главата! Сигурен съм, че можеш да научиш още много неща! — рече той, докато се отдалечаваше. — И така, Гордън, какво е положението? Отново ли съчинението ти е преписано изцяло от интернет?

— Но вие винаги казвате, че трябва да използваме всички източници, които успеем да намерим — защити се Гордън, като мутирацията му глас успя да се извиси с две октави — истинско постижение само за едно изречение.

— Какво искаше от вас господин Уитман? — Синтия Дейл се обърна назад към нас. — Каква беше тази папка? И защо те *помилва*, Гуендолин?

— Няма повод за ревност, Син — каза Лесли. — Той не ни обича нито грам повече, отколкото теб.

— О, изобщо не ревнувам. Искам да кажа, уф, защо всички си мислят, че съм влюбена в този мъж?

— Може би, защото си председателка на фенклуба „Уилям Уитман“? — предположих аз.

— Или защото написа върху един лист двайсет пъти *Синтия Уитман* с обяснението, че искаш да знаеш какво е чувството? — допълни Лесли.

— Или защото...

— Добре де — изсъска Синтия. — Това беше преди. Отдавна е приключило.

— Беше едва онзи ден — опроверга я Лесли.

— Междуременно пораснах и станах по-зряла. — Синтия въздъхна и се огледа. — Виновни са единствено момчетата, такива са дечковци. Ако имахме поне горе-долу приемливи момчета в класа, на никое момиче нямаше да му се налага да се заяпва по учителите. И като стана дума, каква е работата с онзи тип, който вчера те взе с лимузина, Гуени? Има ли нещо между вас?

Шарлот изсумтя иронично и веднага спечели вниманието на Синтия.

— Недей винаги да го раздаваш толкова тежко, Шарлот. Някоя от вас двете ходи ли с него?

Междуременно господин Уитман се беше настанил зад бюрото си и ни нареди да се занимаем с Шекспир и сонетите му. По изключение му бях благодарна. По-добре Шекспир, отколкото Гидиън! Бъбренето наоколо затихна и се чува въздишки и шумолене на хартия. Но все пак успях да доловя, когато Шарлот рече:

— Е, Гуени със сигурност не ходи с него.

Лесли ме погледна съжалително.

— Няма никаква представа — прошепна. — Всъщност човек може само да я съжалява.

— Да — отговорих тихо, но в действителност съжалявах само себе си. Следобедът в компанията на Шарлот със сигурност щеше да е истинско забавление.

Този път след края на часовете лимузината не чакаше точно пред входа, а дискретно малко по-надолу по улицата. Червенокосият господин Марли крачеше нервно напред-назад около нея и се притесни още повече, когато ни видя да се приближаваме към него.

— А, това сте вие — рече Шарлот изключително нелюбезно и господин Марли се изчерви.

Тя хвърли поглед през отворената врата във вътрешността на лимузината, в която нямаше никой друг, освен шофьора и... Ксемериус. Изглеждаше разочарована, което ми вдъхна нови сили.

— Май съм ти липсвал? — Ксемериус доволно се излежаваше върху седалката, когато колата потегли. Адептът се беше качил отпред, а Шарлот седеше до мен и се взираше мълчаливо през прозореца. — Това е добре — продължи гаргойлт, без да дочака отговора ми, — но сигурно разбираш, че имам и други ангажименти и не мога непрекъснато да те пазя.

Завъртях театрално очи и той се изкиска. Наистина ми беше липсвал. Часовете се точеха като дъвка, а когато госпожа Каунтър се впусна в безкрайно описание на полезните изкопаеми на Прибалтика, закопнях за Ксемериус и коментарите му. Освен това с удоволствие бих го запознала с Лесли — е, доколкото бе възможно. Тя бе очарована от описанията ми, макар че опитите ми да го нарисувам не бяха особено ласкателни за бедния демон гаргойл.

— Какви са тези щипки за пране? — бе попитала Лесли и бе посочила рогцата, които бях нарисувала. — Най-накрая един невидим приятел, който може да ти е от полза! — бе заявила въодушевено. — Само си помисли! За разлика от Джеймс, който само кисне безполезен в нишата си и мрънка заради лошите ти маниери, този гаргойл може да шпионира за теб и да проверява какво се разиграва зад заключените врати.

Тази мисъл изобщо не ми бе хрумнала. Но действително — днес сутринта по време на закуската и историята с рети... реви... с остарялото наименование за дамска чанта, се бе оказал доста полезен.

— Ксемериус може да е твоя скрит коз — бе продължила Лесли. — А не само някакъв обидчив безполезен призрак.

За съжаление имаше право що се отнася до Джеймс. Той бе... какъв бе всъщност? Ако подрънкваше с вериги или можеше да накара полилеите да се клатят, щеше официално да бъде обявен за училищния призрак. Джеймс Огъст Пиъргрин Пимпълботъм бе около двайсетгодишен симпатичен младеж с напудрена бяла перука и редингот на цветчета. Освен това бе мъртъв от 229 години. Някога училищната сграда е била негов дом и като повечето призраци не

искаше да приеме, че е починал. Годините, прекарани като призрак, за него представляваха странен сън, от който той все още продължаваше да се надява, че ще се събуди. Лесли предполагаше, че явно просто е проспал онази особено важна част с примамливата ярка светлина.

— Джеймс не е съвсем безполезен — бях възразила.

Все пак точно предния ден бях решила, че като човек от XVIII век определено може да ми е от помощ, например като учител по фехтовка. За няколко часа се бях радвала на грандиозната представа, че благодарение на Джеймс ще се науча да си служа с шпагата също толкова умело, колкото и Гидиън. За съжаление, това се оказа гигантска заблуда.

По време на днешния ни първи (а както изглеждаше и последен) урок през обедната почивка в празната класна стая, Лесли бе легнала на пода от смях. Естествено, тя не бе могла да види неговите, според мен, наистина професионално изглеждащи движения, нито пък да чуе командите му: „Само парирайте, госпожице Гуендолин, само парирайте! Трета позиция! Първа! Трета! Пета!“ Тя виждаше само мен, как отчаяно размахвам във въздуха показалката на госпожа Каунтър срещу невидима шпага — безполезно и смешно.

Когато Лесли достатъчно се позабавлява, отбеляза, че е по-добре Джеймс да ми покаже нещо друго и по изключение той се съгласи с нея. Фехтовката и изобщо битки от всякакъв вид са мъжки занимания, бе изтъкнал той. Според него, най-опасното нещо, което едно момиче трябва да държи в ръце, са куки за плетене.

— Несъмнено светът щеше да е едно по-добро място, ако и мъжете се придържаха към това правило — каза Лесли. — Но тъй като те не го правят, жените трябва да са подготвени. — Джеймс за малко да припадне, когато тя извади от раницата си един двайсетсантиметров нож. — С това можеш да се защитиш, ако още веднъж някой подъл тип в миналото иска да ти види сметката.

— Но това прилича на...

— ... японски кухненски нож. Разрязва зеленчуци и сурово месо, сякаш са масло.

По гърба ми бяха полазили тръпки.

— Само в краен случай — бе допълнила Лесли. — Само за да се чувстваш малко по-сигурна. Това бе най-доброто оръжие, което набързо успях да набавя без разрешително.

Междувременно ножът бе прибран в една ножница, направена от калъфчето за очила на майката на Лесли и сега бе натъпкан в чантата ми, заедно с ролка тиксо, която, ако можеше да се вярва на Лесли, ще ми влезе в употреба.

Шофьорът направи рязък завой и Ксемериус, който не успя да се хване навреме, се плъзна по гладката кожена седалка и се удари в Шарлот, но после бързо възвърна равновесието си.

— Твърда и скована, като колона в църква — изкоментира той и разтръска крила, а после я изгледа от една страна. — През целия ден ли ще се мъкне с нас?

— Да, за съжаление.

— За съжаление какво? — попита братовчедка ми.

— За съжаление, отново не можах да обядвам — отвърнах.

— Сама си си виновна — рече Шарлот. — Но честно казано, няма да ти навреди, ако отслабнеш няколко кила. Все пак трябва да влезеш в дрехите, които мадам Росини бе ушила за мен. — Тя стисна устни и аз почувствах в мен да се надига нещо като съчувствие. Вероятно истински се е радвала, че ще носи костюмите на мадам Росини, но после се бях появила аз и бях развалила всичко. Разбира се, не нарочно, но все пак...

— Роклята, която носех по време на посещението ми при граф Сен Жермен, виси в гардероба вкъщи — казах аз. — Ако искаш, мога да ти я дам. Можеш да я облечеш за костюменото парти на Синтия. Хващам се на бас, че като те видят, всички ще припаднат.

— Роклята не е твоя — грубо отвърна Шарлот. — Тя е собственост на пазителите и ти не можеш да се разпореждаш с нея. Няма какво да прави в гардероба ти вкъщи. — Тя отново се загледа през прозореца.

— Мрън, мрън, мрън... — имитираше я Ксемериус.

Наистина Шарлот не улесняваше хората в желанието им да я харесват, никога не бе знаела как да го прави. Въпреки това, намирах мразовитата атмосфера, която цареше, за потискаща. Затова направих нов опит.

— Шарлот...

— Скоро ще пристигнем — прекъсна ме тя. — Любопитна съм дали ще срещнем някой от вътрешния кръг. — Изведнъж изражението ѝ се разведри. — Имам предвид, освен тези, които вече познаваме.

Толкова е вълнуващо. През следващите дни в Темпъл направо ще гъмжи от живи легенди. Известни политици, носители на Нобелова награда и световноизвестни учени ще се срещнат в тези свещени зали, без светът да разбере за това. Копе Йотланд ще е тук... О, и Джонатан Рийвс-Хавиланд... с най-голямо удоволствие ще му стисна ръката. — Звучеше наистина въодушевена за нейните стандарти.

Докато аз нямах представа за кого говореше. Погледнах Ксемериус въпросително, но той само вдигна рамене.

— Никога досега не съм чувал за тези клоуни, сори.

— Човек не може да знае всичко — отвърнах с разбиране и се усмихнах.

Шарлот въздъхна.

— Не може, но и не вреди, ако от време на време прочете някой сериозен вестник или списание, за да се информира за актуалната световна политика. Е, разбира се, тогава трябва да ангажира и мозъка си... ако изобщо има такъв.

Както вече казах, не улесняваше хората в желанието им да я харесват.

Лимузината бе спряла и господин Марли отвори вратата. Откъм страната на Шарлот, както ми направи впечатление.

— Господин Джордано ви очаква в стария рефекториум^[2] — каза адептът и имах чувството, че с мъка се спря да не добави едно „сър“. — Аз трябва да ви придружа.

— Пътят дотам ми е известен — каза Шарлот и се обърна към мен. — Ела!

— Явно има нещо в теб, което кара хората да искат да те командват — каза Ксемериус. — Да дойда ли с теб?

— Да, моля те — отвърнах, докато се провирахме през тесните улички на Темпъл. — Чувствам се по-добре, когато си до мен.

— Ще ми купиш ли куче?

— Не!

— Но ти ме харесваш, нали? Мисля, че трябва по-рядко да се вясвам при теб.

— По-скоро трябва да си ми полезен — казах и се замислих за думите на Лесли: „Ксемериус може да е твоят скрит коз“. Тя имаше право. Колко често се случва да имаш приятел, който да може да минава през стени?

— Стига си се влачила — скара ми се Шарлот.

Двамата с господин Марли вървяха един до друг няколко метра пред нас и чак сега забелязах колко си приличаха.

— Слушам, госпожице Ротенмайер^[3].

[1] Анаграма — вид игра на думи, състояща се в пренареждане на буквите от дума или фраза, така че да се образува нова дума или фраза. — Бел.прев. ↑

[2] Зала за хранене в католически манастир. — Бел.прев. ↑

[3] Героиня от романа „Хайди и Клара“, строга стара мома. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

„След мене, и да срещнем
участта си, каквата е!“^[1]

„ЦИМБЕ
ЛИН“,
УИЛЯМ
ШЕКСПИР

Накратко: обучението с Шарлот и господин Джордано се оказа по-кошмарно, отколкото бих могла да си представя. Дължеше се най-вече на това, че се опитвах да ме научат на всичко едновременно: докато се борех с танцовите стъпки на менуета^[2] — облечена с вишневочервена раирана пола с кринолин, която изглеждаше очарователно с ризата от ученическата ми униформа с цвят на картофено пюре — трябваше да осъзная доколко политическите възгледи на витите се различаваха от тези на торите, как се държи ветрило и каква е разликата между „Ваше Височество“, „Ваша Светлост“ и „Ваше Сиятелство“. След един час и седемнайсет различни начини да се разпери едно ветрило, главата ми щеше да се пръсне от болка и вече не знаех къде е ляво и къде — дясно. Опитът ми да разпусна напрежението с шегата: „Не може ли да направим кратка почивка, че съвсем ми засиятелства главата“, също не се прие добре.

— Изобщо не е смешно — гъгнеше Джордано. — Глупаво същество.

Старият рефекториум представляваше голямо помещение на партера с високи прозорци, гледащи към вътрешен двор. Като се изключеха пианото и няколкото поставени до стената столове, нямаше никакви мебели. Затова, както често правеше, Ксемериус се бе повесил с главата надолу от полилея, прибрал прилежно крилата си на гърба.

Господин Джордано се бе представил с думите:

— Джордано, само Джордано моля. С докторска степен по история, известен моделиер, специалист по рейки, талантлив дизайнер на бижута, известен хореограф, адепт трети ранг, специалист по XVIII и XIX век.

— Леле — бе възкликнал Ксемериус. — Май като малък някой се е къпал в прекалено гореща вода.

Нямаше как мълчаливо да не се съглася с него. Господин Джордано, пардон, само Джордано, изключително много напомняше на онези откачени продавачи по TV Shop, които говореха, сякаш носят им е защипан с щипка и в същото време някой пинчер ги е захапал под масата за прасеца. Очаквах всеки момент да разтегне устните си в усмивка и да започне да изрежда: „И така, скъпи зрители, нека ви запозная с новия ни модел Бригита, това е стаен фонтан от най-висока класа, малък оазис на щастieto, и всичко това само за двацет и седем паунда, изключително изгодна покупка, която няма как да подминете. Аз самият имам два в дома ми...“

Вместо това, без да се усмихва, той бе казал:

— Скъпа моя Шарлот, привет-привет — и бе целунал въздуха от двете ѝ страни. — Чух какво се е случило и направо *не мога да повярвам!* Всичките години на обучение и такъв талант да отидат напразно! Каква беда, какъв крещящ скандал и е толкова несправедливо... Е, това ли е тя? Твоята *резерва?* — Докато ме бе оглеждал от главата до петите, бе нацупил дебелиите си устни.

Не можех да се въздържа да не го зяпна. Имаше странна развълнувана прическа, която явно бе циментирана върху главата му с огромни количества лак и гел. Бе си пуснал брада на тесни черни ивици, които пресичаха долната част на лицето му като реки на географска карта. Бе изскубал веждите си и с черен молив ги бе изрисувал, и ако не се лъжех, носят му беше напудрен.

— И *това* до вдругиден трябва да се впише в соаре от 1782 година? — бе попитал той.

Под „това“ явно имаше предвид мен. Докато „соаре“ явно означаваше нещо друго, въпросът бе какво.

— Ей, мисля, че Цъфналата устна току-що те обиди — се бе включил Ксемериус. — Ако се чудиш за обидна дума, която да

запратиш в лицето му, с удоволствие ще изиграя за теб ролята на суфльор.

Цъфналата устна също не беше никак лошо.

— „Соаре“ е тържествено вечерно увеселение — продължи Ксемериус. — В случай че не знаеш. След тържествената вечеря киснат заедно в салона, някои свирят на пианото, а останалите с всички сили се опитват да не заспят.

— О, благодаря! — отвърнах.

— Все още не мога да повярвам, че наистина смятат да рискуват — каза Шарлот, докато поставяше мантията си върху един стол. — Да пуснат Гуендолин между хората противоречи на всички правила на секретността. Човек трябва само да я погледне и веднага ще забележи, че с нея нещо не е наред.

— Да, прочете мислите ми! — извика Цъфналата устна. — Но графът е известен с ексцентричните си прищевки. Ето там е нейната легенда. Моля те, прочети я. Ужасяваща!

Моята какво? Досега винаги съм смятала, че легендата е нещо като приказка или упътване за работа с карта.

Шарлот разтвори една папка, лежаща върху пианото.

— Тя трябва да се представи за повереницата на виконт Батън? А Гидиън ще е неговият син? Не е ли малко рисковано? Може да присъства някой, който познава виконта и семейството му. Защо не са се спрели на някой френски виконт в изгнание?

Джордано въздъхна.

— Не е възможно, заради незнаенето ѝ на чужди езици. Може би графът просто иска да ни подложи на изпитание. Ще му докажем, че сме в състояние да превърнем това момиче в истинска дама от XVIII век. Трябва да му докажем! — Той закърши ръце.

— Смятам, че щом са успели с Кийра Найтли, значи ще се получи и при мен — казах, изпълнена с увереност.

Може да се каже, че Кийра Найтли бе една от най-модерните жени на планетата и въпреки това прекрасно изпълняваше ролите си в исторически филми, дори когато носеше смахнати перуки.

— Кийра Найтли? — Черните вежди почти докоснаха тупирания бретон. — При някой филм може и да се е получило, но в XVIII век Кийра Найтли не би издържала и десет минути, без да бъде разобличена като съвременна жена. Особено като се има предвид как

показва зъбите си, докато се усмихва или как се смее с цяло гърло, накланяйки глава назад! Никога жена в XVIII век не би направила подобно нещо!

— Няма как да го знаете със сигурност — казах аз.

— Моля?

— Казах, че няма как...

Очите на Цъфналата устна ме фиксираха.

— Явно веднага трябва да изясним първото правило, което гласи: думите на майстора не се подлагат на съмнение.

— А кой е майсторът? О, загрех, вие сте — казах и леко се изчервих, а Ксемериус се разсмя.

— Добре. Значи, докато се смея, не трябва да показвам зъбите си. Запомних го. — Лесно щях да се справя с това правило. Не можех да си представя, че по време на соарето щях да имам причина да се смея.

Донякъде успокоен, майстор Цъфнала устна отново възвърна нормалното положение на веждите си и тъй като не можеше да чуе Ксемериус, който от тавана с цяло гърло крещеше „смотаняк“, започна с мъчителната инвентаризация на знанията ми. Искаше да разбере какво ми е известно по въпросите за политиката, литературата, нравите и обичаите през 1782-ра и отговорът ми („Знам какво не е имало, например казанчета в тоалетните и правото на жените да гласуват.“) го накара да закрие за няколко минути лицето си с ръце.

— След малко ще се напикая от смях тук горе — каза Ксемериус и за жалост усещах как ме заразява с настроението си. С огромно усилие успях да потисна смеха си, който извираше от дълбините на диафрагмата ми.

Шарлот рече сладко:

— Мислех, че са ти обяснили, че тя е напълно неподготвена, Джордано.

— Но аз... поне основите неща... — Лицето на майстора надникна иззад ръцете му.

Не смеех да погледна — ако гримът му се бе размазал, нямаше да успея да се сдържа.

— А какви са музикалните ти умения? Пиано? Солфедж? Арфа? А как се справяш с танците? Предполагам един обикновен *менует а дьо*^[3] все ще владееш, но какво е положението с другите танци?

Арфа? Менует а дьо? Ама разбира се! И дотук беше със самообладанието ми. Започнах неудържимо да се смея.

— Хубаво е, че поне на един от нас му е весело — бе казал смаяно Цъфналата устна и явно това бе моментът, в който бе решил да ме измъчва, докато смехът не заседнеше в гърлото ми.

И действително не му отне много време. Само петнайсет минути по-късно се чувствах пълна глупачка и абсолютна неудачница. И то, въпреки че Ксемериус, висящ от тавана, даваше най-доброто от себе си, за да ме окуражава.

— Хайде, Гуендолин, покажи на двамата садисти, че го можеш!

Не исках нищо повече от това. Но за съжаление, не го можех.

— Лява ръка, глупаво момиче, но се завърташ надясно, Корнуолис^[4] капитулира, лорд Норт^[5] подава оставка през март 1782 година, което води до... Надясно, не, надясно! Мили боже! Шарлот, моля те, покажи ѝ го още веднъж!

И тя ми показа. Трябваше да ѝ се признае, че танцуваше прекрасно. Когато братовчедка ми го правеше, изглеждаше лесно като детска игра. И по принцип наистина беше така, човек обикаляше в кръг и трябваше непрестанно да се усмихва, без да показва зъбите си. Музиката звучеше от скрити в ламперията високоговорители и ако трябваше да съм честна, не беше от типа мелодии, при които краката ти сами започват да потропват в такт и едвам се сдържаш да не скочиш на дансинга.

Може би по-лесно щях да успея да запомня стъпките, ако Цъфналата устна не бе продължил непрестанно да ме залива с глупавите си брътвежи.

— От 1779 година войната с Испания... Моля те, четвъртият мъж просто трябва да си го представим, и реверанса... точно така, с повече грация моля! Още веднъж, отначало, не забравяй да се усмихваш, гледай напред, вдигни брадичката! Великобритания току-що е загубила Северна Америка... Мили боже, не така, надясно, вдигни ръката на нивото на гърдите и я изпъни! Това е тежък удар, а и мнението за французите не с особено добро, противното се смята за непатриотично... Не зяпай краката си! И бездруго в тези дрехи не можеш да ги видиш.

Шарлот се ограничи до задаването на неочаквани странни въпроси („Кой е бил крал на Бурунди^[6] през 1782 година?“) като

непрекъснато клатеше глава, което допълнително ме обезсърчаваше.

След около час на Ксемериус му доскуча. Той ми махна, отлетя от полилея и изчезна през стената. С удоволствие бих му поставила за задача да се огледа за Гидиън, но не беше необходимо, защото след още четвърт час менует-мъчения той се появи в рефекториума заедно с господин Джордж. И станаха свидетели как аз, Шарлот и Цъфналата устна заедно с невидимия четвърти мъж танцувахме, образовайки фигура, която майсторът бе нарекъл „льо шен“^[7]. Трябваше да подам на въображаемия ми танцов партньор ръка, но за съжаление му подадох грешната.

— Дясна ръка, дясно рамо, лява ръка, ляво рамо — извика ядосано Цъфналата устна. — Толкова ли е трудно? Виж как го прави Шарлот, направо перфектно!

Перфектната Шарлот продължи да танцува, дори след като вече бе забелязала, че не бяхме сами, докато аз спрях притеснено и ми се искаше да потъна в земята от срам.

— О! — възкликна братовчедка ми най-сетне, преструвайки се, че забелязва господин Джордж и Гидиън едва сега. Тя потъна в грациозен реверанс, което, както вече знаех, означаваше нещо като поклон, който се правеше в началото и в края на менуета, както и тук-там по време на самия танц. Би трябвало да изглежда тотално смахната, най-вече защото носеше училищната си униформа, но вместо това бе някак си... сладка.

Почувствах се двойно по-зле, от една страна — заради чудовищната червенобяла раирана пола с кринолин, съчетана с ризата от училищната ми униформа (приличах на някой от онези пластмасови конуси, които се поставят на улицата за отклоняване на движението при ремонт), от друга страна — защото, без да губи време, Цъфналата устна веднага започна да се оплаква от мен.

— ... не знае къде е дясно и къде — ляво... олицетворение на тромавостта... трудно схваща... нетърпима дързост... глупаво същество... от патицата не може да се направи лебед... в никакъв случай не може да издържи това соаре, без да предизвика скандал... само я погледнете!

Господин Джордж направи точно това, Гидиън — също, а аз почервнях като домати. В същото време почувствах как в мен се надига ярост. Всяко нещо си има граници! Бързо откопчах полата заедно с

подплатените жезла, които Цъфналата устна бе закрепил за талията ми, и се разфучах.

— Не ми е ясно защо в XVIII век ще трябва да говоря за политика, при положение че и в днешно време не го правя. Та аз нямам никакво понятие от това! Е, и, на кой му пука? Ако някой ме попита нещо за маркиз Еди-кой-си, просто ще отговоря, че политиката изобщо не ме интересува. А ако някой непременно настоява да танцува менует с мен (което смятам за изключено, тъй като не познавам никого в XVIII век), просто ще кажа: „Не благодаря. Много мило, но си навехнах крака“. Сигурна съм, че ще успея да произнеса всички думи, без да показвам зъбите си.

— Виждате ли какво имам предвид? — попита Цъфналата устна и закърши ръце. Изглежда, му беше навик. — Няма дори и помен от желание за съдействие, но за сметка на това е налице ужасяващо незнание и липса на талант във всяка една област. И на всичкото отгоре избухва в смях като някоя петгодишна, само като се спомене името лорд Сандвич.

О, да, лорд Сандвич. Не е за вярване, че наистина така се е казал. Бедният човек.

— Тя сигурно ще... — започна господин Джордж, но Цъфналата устна го прекъсна.

— За разлика от Шарлот, това момиче не притежава никаква... *espieglerie!*^[8]

О! Каквото и да означаваше това, щом тя го имаше, аз изобщо не го исках.

Братовчедка ми беше спряла музиката и сега бе седнала зад пианото, откъдето заговорнически се усмихваше на Гидиън и той й отвръщаше със същото. Докато мен ме бе удостоил само с един поглед, който си го биваше. При това не в положителния смисъл. Вероятно се чувстваше неудобно да се намира в едно и също помещение с неудачница като мен, още повече, че явно осъзнаваше колко великолепно изглежда той самият в избелелите си дънки и тясната черна тениска. Поради някаква необяснима причина се разгневих още по-силно. Още малко и щях да заскърцам със зъби.

Господин Джордж местеше тъжния си поглед ту към мен, ту към Цъфналата устна и сбърчил чело загрижено, накрая рече:

— Ще се справите, Джордано. А и в лицето на Шарлот имате веща асистентка. Освен това имаме още няколко дни на разположение.

— Дори и да бяха седмици, времето никога няма да стигне, за да я подготвя за голям бал — отвърна майсторът. — За едно соаре, да, може би, ако е в тесен кръг и с малко повече късмет, но за бал, на който по всяка вероятност ще присъстват дори херцогът и херцогинята — напълно изключено. Мога само да предположа, че графът си е направил шега.

Погледът на господин Джордж стана студен.

— Със сигурност не си е направил шега. И определено не ви влиза в работата да поставяте под въпрос решенията на графа. Тя ще се справи, нали така, Гуендолин?

Не отговорих. През последните два часа самочувствието ми бе интензивно малтретирано. Ако ставаше дума само за това да не направя лошо впечатление — можех да се справя. Щях да застана в един ъгъл и изискано да си вея с ветрилото. Или май е по-добре да не си вея, кой знае какво можеше да означава това. Просто ще си стоя и ще се усмихвам, без да показвам зъбите си. Разбира се, никой не трябваше да ме безпокои или да ме пита нещо за маркиз Стафорд, да не споменаваме пък да бъда поканена на танц.

Шарлот започна да дрънка тихо на пианото. Свиреше някаква весела мелодия, наподобяваща музиката, на която преди малко бяхме танцували. Гидиън застана до нея, а тя погледна нагоре към него и каза нещо, което не можах да разбера, защото Цъфналата устна въздъхна силно.

— Опитяхме да я научим по конвенционалния начин на основните стъпки при менуета, но се страхувам, че се налага да прибегнем до други методи!

Не можех да не се възхитя на уменията на Шарлот едновременно да говори, да гледа Гидиън в очите, да показва очарователните си трапчинки и в същото време да свири на пиано.

Майсторът все още продължаваше да дрънка.

— ... може би ще помогнат нагледни илюстрации или маркировка върху пода, освен това ще трябва...

— Ще можете да продължите с урока още утре — прекъсна го господин Джордж. — Сега тя ще трябва да елапсира. Идваш ли, Гуендолин?

Кимнах с облекчение и взех мантото и раницата си. Най-накрая бях свободна. Чувството на неудовлетвореност веднага отстъпи място на нетърпеливо очакване. Ако всичко вървеше по план, днес щях да бъда изпратена в някоя година след срещата с дядо ми и в тайното скривалище щях да открия ключа и паролата.

— Позволи ми да ти помогна. — Господин Джордж взе раницата ми и ме дари с окуражаваща усмивка. — Още четири часа и ще можеш да се прибереш. Днес не изглеждаш толкова уморена като вчера. Ще ти изберем някоя хубава, спокойна година. Какво ще кажеш за 1953-та? Според Гидиън, по това време ал... тоест, помещението, в което се съхранява хронографа, е много уютно. Дори има и диван.

— 1953-та е идеално — съгласих се аз, като се опитах да не звуча прекалено ентузиазирано. Пет години след срещата ми с Лукас! Очакваше се, че междувременно е успял да узнае някои неща.

— Шарлот, за днес приключихме и вече можеш да си починеш. Госпожа Дженкинс е поръчала автомобил, който да те откара къщи.

Шарлот спря да свири на пианото.

— Добре, господин Джордж — кимна тя любезно, след което наклони глава на една страна и се усмихна на Гидиън. — И ти ли приключи за днес?

Какво? Да не би сега да смяташе да го попита дали има желание да отидат заедно на кино? Затаих дъх, очаквайки отговора му.

Гидиън поклати глава.

— Не съм. Ще придружа Гуендолин.

И двете с братовчедка ми зяпнахме, еднакво изумени.

— Няма да я придружиш — възрази господин Джордж. — Ти отдавна изпълни нормата си за днес.

— Освен това изглеждаш изморен — додаде Шарлот. — Кое не е никак чудно. По-добре да използваш времето, за да поспиш.

По изключение бях на същото мнение. Ако Гидиън дойдеше с мен, нямаше да мога нито да взема ключа от скривалището, нито да потърся дядо ми.

— Без мен Гуендолин ще прекара четири напълно безсмислени часа в подземие то — изтъкна Гидиън. — Ако я придружа, би могла да използва времето и да научи нещо. — Усмихвайки се леко, добави: — Като например как да различава ляво от дясно. Все ще научи този менуе т.

Моля? О, боже, само не отново уроци по танци!

— Напразно усилие — констатира Цъфналата устна.

— Имам да пиша домашни — отказах възможно най-нелюбезно.

— Освен това утре трябва да предам съчинението си за Шекспир.

— И с това мога да ти помогна — предложи Гидиън и ме погледна.

Не можех да разгадая изражението му. Някой, който не го познава, сигурно би го определил като невинно, но мен не можеше да заблуди.

Шарлот все още продължаваше да се усмихва, но вече без сладките трапчинки.

Господин Джордж повдигна рамене.

— Нямам нищо против. Така Гуендолин няма да е сама и да се страхува.

— Всъщност аз обичам да оставам сама — казах отчаяно. — Особено когато през целия ден съм била сред хора, както днес. — Сред ужасно тъпи хора.

— Така ли? — попита братовчедка ми подигравателно. — А и ти никога не си напълно сама, нали винаги около теб са твоите невидими приятели?

— Точно така — отвърнах. — Гидиън, само ще ми пречиш.

„По-добре отиди с Шарлот на кино. Или, от мен да мине, основите някой читателски клуб!“, помислих си аз.

Но дали наистина точно това бе желанието ми? От една страна, страшно много исках да се срещна с дядо ми и да го попитам какво е открил за зеления ездач. От друга страна, в съзнанието ми изплуваха бегли спомени от онзи ден за „ох“, „ах“ и „още“.

По дяволите! Трябваше да се стегна и да мисля за всичко онова, което толкова ме отвращаваше в Гидиън. Но той не ми остави време за това, тъй като вече отваряше вратата.

— Хайде, Гуендолин! Да вървим към 1953 година!

Почти бях сигурна, че стига да можеше, погледът на Шарлот щеше да прогори дупка в гърба ми.

По пътя надолу към старата алхимична лаборатория господин Джордж завърза очите ми — не без преди това да се е извинил — и въздъхвайки, пое ръката ми. Гидиън трябваше да носи раницата ми.

— Знам, че господин Джордано не е лесен човек — каза господин Джордж, след като вече бяхме слезли по витата стълба. — Но може би въпреки това ще проявиш малко повече търпение с него.

Изпръхтах шумно.

— Той също би могъл да прояви повече търпение с мен! Специалист по рейки, талантлив дизайнер на бижута... какво общо има един дизайнер с пазителите? Мислех, че всички те са високопоставени учени и политици.

— Господин Джордано е особнякът сред пазителите. Но той има брилянтен ум. Наред с ексцентричните си... ами... професии, които между другото са го направили мултимиллионер, той е всепризнат историк и...

— ... и когато преди пет години публикува статия за едни до този момент неизвестни източници на лондонско тайно общество, имащо нещо общо с франкмасоните и легендарния граф Сен Жермен, пазителите решиха, че трябва спешно да се запознаят с него — прекъсна го Гидиън, който вървеше пред нас. Гласът му ечеше заради каменните стени наоколо.

Господин Джордж се прокашля.

— Хм... да, това също допринесе. Внимание, стъпало.

— Разбирам. Значи Джордано е пазител, за да не се разприказва. А какви са тези неизвестни източници?

— Всеки член дава на обществото нещо, което го прави по-силно — каза господин Джордж, без да отговаря на въпроса ми. — А уменията на Джордано са особено разнообразни.

— Без съмнение. Кой мъж би могъл сам да залепи скъпоценно камъче върху маникюра си?

Чух как господин Джордж се закашля, сякаш се бе задавил. А после известно време повървахме в мълчание един до друг.

Стъпките на Гидиън не се чуваха повече и предположих, че е избързал напред (заради превръзката на очите ми се придвижвахме със скоростта на охлюв). Най-накрая се престраших и попитах тихо:

— Защо трябва да ходя на това соаре и на бала?

— О, никой ли не ти е обяснил? Вчера вечерта, или по-точно през нощта, Гидиън посети графа, за да го информира за вашето последно... приключение. И се върна с писмо, в което графът изрично посочва желанието си ти и Гидиън да го придружавате на соарето на

лейди Бромптън, както и на един голям бал, който ще се състои няколко дни по-късно. Освен това предстои и следобедно посещение в Темпъл. Целта на всичко това е графът да те опознае по-добре.

Спомних си първата ми среща с него и изтръпнах.

— Разбирам, че иска да ме опознае по-добре. Но защо желае да се показвам и сред чужди хора? Това един вид тест ли е?

— Това е още едно доказателство, че е безсмислено да те държим настрана от всичко. Честно казано, много се зарадвах на това писмо. То показва, че графът има далеч по-голямо доверие в теб, отколкото някои от господата пазители, които смятат, че в цялата тази игра ти си само статистка.

— И предателка — казах и си помислих за доктор Уайт.

— Или предателка. Не всички са единомисленици по въпроса. И така, пристигнахме, момичето ми. Можеш да свалиш превръзката.

Гидиън вече ни очакваше. Направих още един, последен опит да се отърва от него, като обясних, че трябва да науча наизуст един от сонетите на Шекспир, което мога да направя единствено ако рецитирам на глас, но той само повдигна рамене и каза, че си носи айпода и изобщо няма да ме чува.

Господин Джордж извади хронографа от сейфа и строго ни предупреди да не оставяме в миналото абсолютно нищо.

— Нито дори и най-малкото късче хартия, чуваш ли, Гуендолин? Да върнеш обратно цялото съдържание на раницата си. Естествено и самата раница. Разбра ли ме?

Кимнах, издърпах раницата си от Гидиън и я притиснах към тялото си. После протегнах ръка към господин Джордж и му подадох малкия си пръст, защото показалецът ми прекалено често бе малтретиран с убожданията.

— А ако някой влезе в помещението, докато ние сме там?

— Това няма да се случи — увери ме Гидиън, — тъй като там ще е посред нощ.

— Е, и? На някой би могло да му хрумне да проведе инспиративна среща в мазето.

— Конспиративна — поправи ме той. — Голяма работа.

— Моля?

— Не се притеснявай — каза господин Джордж и пъкна пръста ми през отворената клапа във вътрешността на хронографа.

Прехапах устни, когато познатото чувство, сякаш се намирам на влакче в увеселителен парк, се разпротря в стомаха ми, а иглата се заби в плътта ми. Стаята се потопи в рубиненочервена светлина, след което се озовах в пълна тъмнина.

— Ехо? — извиках тихо, но никой не ми отговори.

Секунда по-късно Гидиън се приземи до мен и веднага включи един фенер.

— Виждаш ли, тук е направо уютно — каза той, докато отиваше към вратата, за да запали лампата.

От тавана все още висеше само една гола крушка, но от последното ми посещение насам в стаята определено бяха настъпили положителни промени. Погледът ми веднага се насочи към стената, където Лукас искаше да направи тайното ни скривалище. Отпред бяха струпани столове, но изглеждаха много по-подредени от последния път. Нямахте ги отпадъците, стаята изглеждаше направо чиста и най-вече празна. Освен столовете пред стената, имаше само една маса и диван с дамаска от зелено кадифе.

— Да, действително е много по-уютно от последното ми посещение тук. През цялото време се страхувах, че може да изскочи някой плъх и да ме ухапе.

Гидиън натисна бравата на вратата и я побутна. Явно бе заключено.

— Веднъж вратата бе отключена — каза с усмивка. — Това бе една наистина прекрасна вечер. Таен тунел води до Кралската съдебна палата, а после слиза още по-надолу към катакомби с черепи и кости... А не много далеч от тук, през сегашната 1953 година, се намира и една винарска изба.

— Де да имахме ключ. — Отново погледнах към стената отсреща. Някъде там зад разхлабена тухла лежеше ключът. Въздъгнах. Колко дяволски жалко, че сега изобщо не можех да го използвам. Но в същото време чувството да знам нещо, за което Гидиън по изключение нямаше никаква представа, бе много приятно.

— Изпи ли виното?

— А ти как мислиш? — Той взе един от столовете до стената и го постави пред масата. — Ето, за теб. Забавлявай се с домашните ти.

— Благодаря. — Седнах, извадих нещата от раницата си и се престорих, че напълно се потапям в учебника.

През това време Гидиън се изпъна върху дивана, извади айпода от джоба си и завря слушалките в ушите си. След две минути рискувах, погледнах към него и видях, че е затворил очи. Да не би да беше заспал? Всъщност не беше чудно, като се имаше предвид, че нощес отново е изпълнявал задачи.

Известно време наблюдавах правия му нос, бледата кожа, меките устни и гъстите, извити мигли. Така отпуснат, изглеждаше по-млад от обикновено и изведнъж съвсем ясно успях да си представя как е изглеждал като малко момче. Във всеки случай е бил изключително сладък. Гърдите му се надигаха и спускаха равномерно и се замислих дали да не посмея... не, беше прекалено рисковано. Дори не би трябвало да гледам повече към онази стена, ако исках да запазя тайната ни с Лукас. И тъй като не ми оставаше нищо друго, а и не можех да наблюдавам Гидиън в продължение на четири часа, докато спи (въпреки че бях изкушена), накрая се посветих на домашните ми — първо на полезните изкопаеми в Кавказ, после на неправилните френски глаголи. На съчинението за живота и творчеството на Шекспир липсваше само заключението, което решително обобщих в едно изречение.

Последните пет години от живота си Шекспир прекарва в Стратфорд на Ейвън, където умира през 1616 година.

Така, готово. Сега само трябваше да науча наизуст един сонет. Тъй като всички бяха еднакво дълги, просто се спрях на един.

— *Воюват в мене поглед и сърце, за тебе те започнаха войната*^[9] — мърморех под носа си.

— Мен ли имаш предвид? — попита Гидиън, надигна се и седна, а после извади слушалките от ушите си.

За съжаление не можах да предотвратя изчервяването си.

— Това е Шекспир.

Той се усмихна.

— *Очите искат твоето лице, сърцето иска своята част в делбата...* Май така продължаваше.

— Не май, а точно така — казах и затворих учебника.

— Но нали още не си го научила?

— И без това до утре ще съм го забравила. Най-добре да го науча утре сутринта, точно преди училище. Тогава ще имам по-голям шанс да го запомня до часа по английски на господин Уитман.

— Още по-добре! Значи сега ще се упражняваме да танцуваме менует. — Гидиън се изправи. — При всички положения имаме достатъчно място на разположение.

— О, не! Само това не!

Но той вече се покланяше пред мен.

— Мога ли да помоля за този танц, госпожице Шепърд?

— Нищо не бих направила с по-голямо удоволствие, уважаеми господине — уверих го и си завях с учебника за Шекспир, — но за съжаление си изкълчих крака. Може би ще попитате братовчедка ми. Дамата в зелено. — Посочих към дивана. — Тя с удоволствие ще ви покаже колко добре умее да танцува.

— Но аз бих желал да танцувам с вас. Отдавна съм запознат с уменията на вашата братовчедка.

— Имах предвид моята братовчедка Дивана, а не Шарлот. Уверявам ви... ъъ... с Дивана ще се забавлявате много повече, отколкото с Шарлот. Може би Дивана не е толкова грациозна, но е по-мека, много по-чаровна е и притежава по-благ характер.

Гидиън се разсмя.

— Както вече изтъкнах, моят интерес е насочен към вас. Моля ви да ми окажете тази чест.

— Но джентълмен като вас би трябвало да вземе под внимание изкълчения ми крак!

— Не, искрено съжалявам. — Гидиън отново извади айпода от джоба си. — Моля за малко търпение, оркестърът е почти готов. — Той завря слушалките в ушите ми и ме издърпа на крака.

— О, много добре, „Линкин Парк“ — казах, а пулсът ми скочи до небесата, защото неочаквано Гидиън бе застанал толкова близо до мен.

— Какво? Пардон. Един момент, сега ще поправим грешката. — Пръстите му пробягаха по дисплея. — Ето, Моцарт, той е подходящ. — Подаде ми айпода. — Сложи го в джоба си, и двете ти ръце трябва да са свободни.

— Но ти изобщо не чуваш музиката — изтъкнах, когато в ушите ми забучаха цигулки.

— Чувам достатъчно, не е нужно да крещиш така. Добре, да си представим, че имаме фигура от осем души. До мен отляво стои един господин, а отдясно още двама, като всички сме се подредили в

редица. От твоята страна картинката е същата, само че с дами. А сега един реверанс, моля.

Поклоних се и колебливо поставих ръката си в неговата.

— Ако ме наречеш *глупаво същество*, веднага ще прекратя танца!

— Никога не бих казал такова нещо — рече Гидиън и ме поведе напред покрай дивана. — По време на танца изисканият разговор е много важен. Ще ми позволите ли да попитам на какво се дължи неблагоприятното ви към танците? Повечето млади дами ги обожават.

— Шшт, трябва да се концентрирам. — Засега всичко вървеше много добре, дори самата аз бях изненадана. *Tour de main*^[10] се получи перфектно, веднъж наляво, веднъж надясно. — Може ли отново да го повторим?

— Вирни брадичката, да, точно така. И ме погледни. Не трябва да ме изпускаш от поглед, независимо колко добре изглежда стоящият до мен мъж.

Нямаше как да не се ухия. Това пък какво беше? Просене на комплименти? Е, нямаше да му доставя това удоволствие. Въпреки че трябваше да призная колко добре танцуваше той. С него беше съвсем различно, не като с Цъфналата устна — всичко ставаше някак от само себе си. Малко по малко започвах да се запалвам по този менует.

— Я виж ти, вече наистина го можеш. Дясна ръка, дясно рамо, лява ръка, ляво рамо. Много добре.

Беше прав. Можех го! Всъщност беше лесно като детска игра. Триумфиращо се завъртях с един от невидимите господа в кръг, после поставих ръката си в тази на Гидиън.

— Ха! Прелестна като вятърна мелница, как ли пък не! — рекох.

— Изключително безсрамно сравнение — съгласи се той. — Без усилие ще надиграеш всяка вятърна мелница.

Засмях се, после трепнах.

— Опа, сега отново слушам „Линкин Парк“.

— Няма значение.

И докато в ушите ми бумтеше „21 guns“, Гидиън уверено ме водеше, докато изпълнявахме последната фигура на танца и накрая се поклони. Почти ми стана мъчно, че бяхме приключили.

На свой ред се поклоних дълбоко и извадих слушалките от ушите си.

— Ето. Много мило от твоя страна, че ме научи.

— Чист егоизъм — отвърна Гидиън. — В крайна сметка иначе аз ще се изложя с теб, забрави ли?

— Не съм.

Доброто ми настроение отново се изпари. Погледът ми се отклони към отсрещната стена със столовете, преди да успея да го спра.

— Ей, още не сме приключили — рече Гидиън. — Получи се доста добре, но все още не е перфектно. Защо изведнъж изражението ти стана толкова мрачно?

— Защо според теб графът непременно иска да присъствам на соарето и бала? Той би могъл да ме извика тук в Темпъл, така няма да има опасност да се изложя пред чужди хора. Никой няма да се учуди на поведението ми и евентуално да го запише за поколенията.

Гидиън ме наблюдава известно време преди да отговори.

— Графът не обича да разкрива картите си, но зад всяко негово хрумване стои гениален план. Той има конкретно подозрение що се отнася до мъжете, които ни нападнаха в Хайд Парк и смятам, че иска да накара дърпащия или дърпащите конците да се издадат, като представи двама ни на обществото.

— О! Мислиш ли, че отново ще бъдем нападнати от мъже с шпаги?

— Няма, докато се намираме сред хора — отвърна Гидиън, седна върху облегалката на дивана и кръстоса ръце пред гърдите си. — Въпреки това смятам, че ще е прекалено опасно, или поне за теб.

Облегнах се на ръба на масата.

— Не подозираше ли Люси и Пол за историята в Хайд Парк?

— И да, и не. Мъж като граф Сен Жермен си е създал немалко врагове през живота си. В хрониките се съобщава на няколко пъти за опити за покушения над него. Подозирам, че Люси и Пол са се съюзили с някои от тези врагове, за да постигнат целите си.

— И графът ли мисли така?

— Надявам се. — Гидиън сви рамене.

Замислих се за момент.

— Аз съм „за“ това, отново да нарушиш правилата и да вземеш със себе си някой пистолет като на Джеймс Бонд — предложих. — Срещу него онези типове с шпагите направо могат да се скрият. Всъщност откъде го имаш? Ще се чувствам по-добре, ако и аз имам такава джаджа.

— Оръжие, с което не можеш да си служиш, обикновено бива използвано срещу теб.

Сетих се за японския кухненски нож. Представата някой да го използва срещу мен не беше никак приятна.

— Шарлот добра ли е във фехтовката? Може ли да борави с пистолет?

Той отново сви рамене.

— Тя взима уроци по фехтовка от дванайсетгодишна. Естествено, че е добра.

Разбира се. Шарлот бе добра във всичко. Освен в това да се държи мило.

— Със сигурност графът щеше да я хареса — казах. — Докато аз явно не съм негов тип.

Гидиън се засмя.

— Все още можеш да промениш впечатлението, което си е създал за теб. Преди всичко, той иска да те опознае, за да разбере дали все пак предсказанията няма да се окажат верни, що се отнася до теб.

— Заради магията на гарвана? — Както винаги, когато станеше дума за това, се чувствах неловко. — А казват ли предсказанията какво точно се крие зад тези думи?

Гидиън се поколеба, след което тихо изрече:

— Гарванът с рубиненочервените крила, между световите чува на мъртъвците песента, едва опознал цената и мощта, силата се надига и затваря се кръгът... — Той се прокашля. — Та ти настръхна!

— Ами това звучи злоецо. Особено частта с песента на мъртвите. — Разтърках ръцете си. — Има ли продължение?

— Не. Може да се каже, че това е всичко. Трябва да признаеш, че не се връзва особено с теб, нали?

Да, май имаше право.

— Има ли и за теб нещо в предсказанието?

— Разбира се. Има за всеки от пътуващите във времето. Аз съм лъвът с гривата от диаманти, при чиято гледка слънцето... — За миг

изглеждаше, сякаш е смутен, но после продължи с усмивка: — Дърабъра и така нататък. А твоята прапрапрабаба, опърничавата лейди Тилни, е лисица, нефритена лисица, която се крие под липа.

— От тези предсказания може ли изобщо нещо да се разбере?

— Напълно е възможно, в тях гъмжи от символи. Всичко е въпрос на интерпретация. — Погледна ръчния си часовник. — Имаме още време. Аз съм „за“ това да продължим уроците по танци.

— На соарето ще се танцува ли?

— По-скоро не — каза Гидиън. — Там повече ще се яде, пие и говори и... въз... музицира. Гарантирано и теб ще те помолят да изсвириш или да изпееш нещо.

— Е, май трябваше да вземам уроци по пиано, вместо да се записвам с Лесли за онзи курс по хип-хоп. Но пък мога много добре да пея. Миналата година на партито на Синтия спечелих с абсолютно предимство караоке съревнованието с моя лична интерпретация на „*Somewhere over the rainbow*“^[11]. И победих, въпреки че бях маскирана като автобусна спирка.

— Когато някой те попита, просто ще кажеш, че когато трябва да пееш пред хора, гласът ти се губи.

— Значи това мога да го кажа, но не и че съм си изкълчила крака?

— Ето слушалките. Започваме отначало — заяви и се поклони пред мен.

— А какво да правя, ако някой друг, освен теб, ме покани? — На свой ред се поклони в отговор, тоест направих реверанс.

— Ще направиш абсолютно същото — рече Гидиън и пое ръката ми. — Но що се отнася до това, през XVIII век всички строго са се съобразявали с правилата. Не е можело да поканиш непознатото момиче на танц, без преди това да си й бил представен официално.

— Освен ако тя не е правила неприлични движения с ветрилото си. — Полека-лека танцовите стъпки сякаш ми влязоха под кожата. — Всеки път, щом наклонях ветрилото си дори и на сантиметър, Джордано изпадаше в нервна криза, а Шарлот клатеше глава, сякаш е навита на пружина.

— Тя просто иска да ти помогне.

— Да, точно така. А Земята е плоска — казах сумтейки, въпреки че това едва ли беше позволено при менуета.

— Човек би си помислил, че вие двете не се харесвате особено. Завъртяхме се с въображаемите си партньори в кръг.

Така ли? Не се харесваме?

— Мисля, че освен леля Гленда, лейди Ариста и учителите ни, никой друг не харесва Шарлот.

— Не ми се вярва.

— О, разбира се, забравих да спомена Джордано и теб. Опа, сега пък завъртях театрално очи, а това със сигурност е забранено в XVIII век.

— А може би ревнуваш малко от Шарлот?

Не можах да се въздържа и се засмях.

— Повярвай ми, ако я познаваше толкова добре, колкото мен, нямаше да задаваш такъв глупав въпрос.

— Всъщност познавам я достатъчно добре — рече тихо Гидиън и пое ръката ми.

„Да, но само откъм шоколадовата ѝ страна“, исках да кажа, но после проумях смисъла на думите му и изведнъж наистина ме обзе дива ревност.

— Колко точно добре я познаваш? — Издърпах ръката си от неговата и я подадох на несъществуващия мъж до него.

— Бих казал, толкова добре, колкото е възможно, когато прекарваш много време с някого. — Докато минаваше покрай мен, се усмихна ехидно. — А и двамата няхаме много време за други... въобще... познанства.

— Разбирам. Човек се задоволява с това, което има подръка. — Не можех да издържам и секунда повече. — И? Как се целува Шарлот?

Гидиън посегна към ръката ми, която висеше във въздуха поне двайсетина сантиметра по-високо, отколкото бе редно.

— Намирам, че проявявате великолепен напредък във воденето на светски разговори, но все пак, един джентълмен никога не говори за такива неща.

— Да, щях да призная това оправдание, ако наистина беше джентълмен.

— Ако някога съм ви дал повод да сметнете държанието ми за неджентълменско, то...

— О, затваряй си устата! Каквото и да има между теб и Шарлот, то изобщо не ме интересува! Но смятам, че е много нахално от твоя

страна в същото време да се забавляваш, като се... натискаш с мен.

— Натискаш? Що за некрасива дума. Ще съм ви много благодарен, ако ме осветлите за причината на вашето недоволство, като в същото време обърнете внимание на лактите си. В тази танцова стъпка те трябва да сочат надолу.

— Не е смешно — изсъсках. — Нямах да ти позволя да ме целунеш, ако знаех, че ти и Шарлот... — О, Моцарт бе свършил и „Линкин Парк“ отново бе на ред. Това бе добре, защото напълно отговаряше на настроението ми.

— Аз и Шарлот какво?

— ... сте повече от приятели.

— Кой го казва?

— Ти!

— Изобщо не съм казвал такова нещо.

— Аха, тоест вие двамата никога не сте се... да речем... целували? — Вместо поклона го загледах гневно.

— Това също не съм го казвал. — Той се поклони и взе айпода от джоба ми. — Ще повторим още веднъж, трябва да потренираш положението на ръцете. Иначе беше идеално.

— Затова пък от умението ти да водиш светски разговори има какво още да се желае — отвърнах. — И така, има ли нещо между вас двамата с Шарлот или няма?

— Не мисля, че те интересува дали между нас има нещо.

Продължавах да го измервам с гневен поглед.

— Да, точно така.

— Тогава всичко е наред. — Гидиън ми върна обратно айпода.

От слушалките се чуваше „Hallelujah“, версията на „Бон Джоуви“.

— Това е грешната музика — казах.

— О, не — ухили се Гидиън. — Помислих си, че ще имаш нужда от нещо успокояващо.

— Ти... ти си такъв... такъв...

— Да?

— Гадняр!

Той направи още една крачка към мен, така че сега разстоянието, което ни делеше, беше около сантиметър.

— Виждаш ли, това е разликата между теб и Шарлот. Тя никога не би казала такова нещо.

Изведнъж започнах да се задушавам.

— Може би защото не й даваш повод.

— Не, не е заради това. Мисля, че просто тя има по-добри маниери.

— Да, и по-железни нерви. — Поради някаква незнайна причина не можех да се въздържа да не зяпам устата му. — В случай че отново се опиташ да го направиш, докато киснем в някоя изповедалня и скучаем, искам да те информирам, че втори път няма да се оставя да ме изненадаш!

— Имаш предвид, че втори път няма да се оставиш да те целуна?

— Точно така — прошепнах, неспособна да се помръдна.

— Жалко — каза Гидиън, като устата му бе толкова близо до моята, че можех да усетя дъха му върху устните си. Наясно бях, че не се държа така, сякаш мисля думите си сериозно. Не го и правех. Но трябваше да ми се признае, че поне не се хвърлих на врата му. Във всеки случай отдавна бях пропуснала момента, в който трябваше да се отвърна от него или да го избутам настрани от мен.

Явно и Гидиън бе на същото мнение. Ръката му погали косата ми и тогава най-сетне почувствах нежното докосване на устните му.

„Във всяка дума има искрица светлина“ пееше Джон Бон Джоуви в ухото ми. Винаги съм харесвала тази проклетата песен. Беше една от онези, които можех да слушам по петнайсет пъти един след друг, но сега явно винаги щеше да остане свързана със спомена за Гидиън.

Алилуя!

[1] Превод Валери Петров. — Бел.ред. ↑

[2] Стар френски народен танц, който през XVII век става придворен танц. — Бел.прев. ↑

[3] Менует за двойки. — Бел.ред. ↑

[4] Уилям Корнуолис (1744–1819) — британски адмирал, участвал в „Битката на Светците“ (група острови в Западна Индия) с Франция и Испания. Британците губят битката за Сейнт Китс (един от островите) през 1782 г., но печелят по-късно войната и запазват влиянието си в Западна Индия. — Бел.ред. ↑

[5] Фредерик Норг (1732–1792), втори граф Гилфорд, е британски политик от партията на торите, министър–председател на Великобритания от 1770 до 1782 г. — Бел.ред. ↑

[6] Малка държава в Централна Африка. — Бел.ред. ↑

[7] Верига (фр.). — Бел.ред. ↑

[8] Хитрост, дяволитост (фр.). — Бел. Прев. ↑

[9] Сонет 46, превод Владимир Свинтила. — Бел.прев. ↑

[10] Фигура в менуета, когато партньорите, с ръце на кръста, разменят местата си с плъзгане наляво или надясно в кръгово движение. — Бел.ред. ↑

[11] Песен от мюзикъла „Магьосникът от Оз“ (1939), изпълнявана в оригинал от Джуди Гарланд (1922–1969). — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 6

Този път нищо не ни прекъсна, нито скок във времето, нито нахален гаргойл. Докато звучеше „*Hallelujah*“, докосването на устните му бе много нежно и внимателно, но после Гидиън прокара и двете си ръце през косата ми и ме притисна плътно към тялото си. Той задълбочи целувката и самата аз се изненадах от реакцията си. Изведнъж тялото ми стана съвсем податливо и безтегловно. Сякаш притежаваха собствена воля, ръцете ми обгърнаха врата му. Нямам представа как, но по някое време, без да се откъсваме един от друг, се озовахме върху зеления диван и там продължихме да се целуваме, докато в един момент Гидиън изведнъж се надигна и погледна часовника си.

— Както вече казах, наистина е жалко, че повече не мога да те целувам — заяви той, останал без дъх. Зениците на очите му бяха станали огромни, а бузите му се бяха зачервили.

Почудих се как ли вероятно изглеждам аз. Тъй като временно се бях размекнала и наподобявах човешки пудинг, не бях в състояние да се помръдна от полулегналата си поза. И с ужас установих, че нямам никаква представа колко време бе изминало от „*Hallelujah*“. Десет минути? Половин час? Всичко бе възможно.

Гидиън ме погледна и ми се стори, че в очите му сякаш видях смайване.

— Трябва да съберем багажа си — каза той накрая. — И ти спешно трябва да направиш нещо с косата си. Изглежда така, сякаш някой идиот е ровил в нея с двете си ръце, а после се е въргял с теб върху някакъв диван... Който и да ни очаква, бързо ще си направи изводите... О, боже, не ме гледай така.

— Как?

— Сякаш не можеш да се помръднеш.

— Но точно така се чувствам — казах сериозно. — Аз съм пудинг. Ти ме превърна в човешки пудинг.

Кратка усмивка озари лицето му, но после той скочи на крака и започна да прибира ученическите ми пособия в раницата.

— Хайде, малък пудинг, ставай! Носиш ли си четка за коса или гребен?

— Някъде там вътре — отвърнах вяло.

Гидиън вдигна високо калъфчето за очила на майката на Лесли.

— Тук вътре?

— Не! — извиках ужасено и от шока на съществуването ми като пудинг изведнъж бе сложен край. Скочих, издърпах от ръката му калъфчето с японския кухненски нож и го хвърлих обратно в раницата. Ако Гидиън се е учудил на държанието ми, не го показва. Той занесе стола обратно на мястото му до стената и отново погледна часовника си, докато аз изваждах четката си за коса.

— Колко време ни остава?

— Две минути — отвърна той и вдигна айпода си от пода. Нямах представа как се е озовал там. Или кога.

Припряно сресах косата си. През това време Гидиън ме наблюдаваше със сериозен поглед.

— Гуендолин?

— Хм? — Отпуснах четката и се обърнах към него толкова спокойно, колкото ми бе възможно. О, боже! Изглеждаше толкова красив и една част от тялото ми искаше отново да се превърне в пудинг.

— Имала ли си...?

Чаках да продължи, а после попитах:

— Какво?

— Нищо.

В стомаха ми се разпростря познатото усещане.

— Мисля, че се започва.

— Стискай здраво чантата, в никакъв случай не трябва да я изпускаш. И ела малко по-насам, защото иначе ще се приземиш върху масата.

Още докато се придвижвах, пред очите ми всичко се размаза. Само части от секундата по-късно се приземих меко на краката си, точно пред широко отворените очи на господин Марли. Нахалната муцуна на Ксемериус надничаше над рамото му.

— Най-сетне — тросна се гаргойлът. — От петнайсет минути слушам как червенокосият си говори сам.

— Добре ли сте, госпожице? — заекна господин Марли, докато отстъпваше крачка назад.

— Да, добре е — отвърна Гидиън, който се бе приземил зад мен и ме гледаше изучаващо. Когато му се усмигнах, бързо отвърна поглед. Адептът се прокашля.

— Сър, трябва да ви предам, че ви очакват в драконовата зала. Вътрешният... Номер седем пристигна и желае да разговаря с вас. Ако позволите, ще придружа госпожицата до колата ѝ.

— Госпожицата изобщо няма кола — каза Ксемериус. — Тя дори няма шофьорска книжка, смотаняко.

— Не е необходимо, ще я взема с мен до горе. — Гидиън посегна към черната превръзка за очите.

— Трябва ли да си я слагам?

— Да, трябва. — Гидиън я завърза на тила ми, като във възела се заплете и част от косата ми, и макар да ме скубеше, не исках да мрънкам, така че стиснах зъби. — Ако не знаеш къде се съхранява хронографът, не можеш да ни издадеш и така никой няма да може да ни устрои засада, когато, без значение в кой век, се появим във въпросното помещение.

— Но това подземие е собственост на пазителите и във всички времена входовете и изходите се охраняват — изтъкнах.

— Първо, повечето пътища водят в този лабиринт, не само от сградите в Темпъл, и второ, не можем да изключим някой от собствените ни редици да прояви интерес към една неочаквана среща.

— *Не вярвай на никого. Дори и на собствените си чувства* — промълвих тихо. Бях заобиколена с недоверчиви хора.

Гидиън постави ръка върху талията ми и ме бутна напред.

— Точно така.

Чух как господин Марли ни каза довиждане, а после вратата се затвори след нас. Мълчаливо вървахме един до друг. А имаше една камара неща, за които ми се искаше да говоря, но просто не знаех откъде да започна.

— Вътрешното чувство ми подсказва, че отново сте се целували — отбеляза Ксемериус. — Вътрешното ми чувство и острият ми поглед.

— Глупости — отвърнах и чух как гаргойлът избухна в кудкудякащ смях.

— Повярвай ми, на тази земя съм от XI век и знам как изглежда момиче, което се е въргаляло в купа сено.

— Купа сено! — повторих възмутено.

— На мен ли говориш? — попита Гидиън.

— На кой друг? — отвърнах. — Всъщност колко е часът? Апропо, сено. Умирам от глад.

— Почти седем и половина. — Изведнъж Гидиън ме пусна. Чуха се множество писукания, а после ударих с рамото си една стена.

— Хей!

Ксемериус отново избухна в смях.

— На това му викам истински кавалер.

— Извинявай! Скапаният телефон долу няма обхват. Трийсет и четири пропуснати обаждания. Супер! Това може да е... О, боже, майка ми! — Гидиън въздъхна тежко. — Оставила е и съобщение на гласовата поща.

Придвижвах се напред, опипвайки стената.

— Или ще ми махнеш тъпата превръзка, или ще ме водиш!

— Добре де!

Ръката му отново се появи.

— Не знам какво да си мисля за тип, който завързва очите на приятелката си, за да може на спокойствие да си провери джиесема — каза Ксемериус.

И аз не знаех.

— Нещо лошо ли се е случило?

Отново въздишка.

— Предполагам. Обикновено не разговаряме често по телефона. Все още нямам покритие.

— Внимание, стъпало — предупреди ме гаргойлът.

— Може би някой е болен — предположих. — Или си забравил нещо важно. Наскоро майка ми остави безброй съобщения на гласовата поща, за да ме подсети да поздравя чичо Хари за рождения му ден. Опа!

Ако Ксемериус не бе извикал предупредително, върхът на парапета щеше да се забие в корема ми. А Гидиън дори не забеляза. Опипом намерих пътя нагоре по витата стълба.

— Не, не е това. Никога не забравям рожден ден. — Звучеше притеснено. — Сигурно се е случило нещо с Рафаел.

— По-малкият ти брат?

— Постоянно върши опасни неща. Кара кола, без да има книжка, скача от високи скали в морето, катери се в планините, без осигуровка. Нямам представа на кого и какво се опитва да докаже. Миналата година, по време на парапланеризъм претърпя контузия и три седмици лежа в болница с мозъчно-черепна травма. Човек ще рече, че си е извадил поука, но не е, защото за рождения си ден накара мосю да му подари моторница. А онзи идиот, естествено, изпълнява всяко негово желание. — Вече стигнали горе, Гидиън забърза крачка и аз няколко пъти се спъвах. — Най-накрая! Тук вече има обхват. — Явно вървейки, вече прослушваше гласовата си поща. За съжаление, нищо не можех да чуя.

— По дяволите! — множество пъти промърмори той.

Отново ме беше пуснал и аз сляпо се препъвах напред.

— Ако не искаш да се блъснеш в стена, по-добре да завиеш наляво — информира ме Ксемериус. — О, явно сега все пак му хрумна, че нямаш вградена радарна система.

— Добре... — рече Гидиън и докосна първо лицето ми, а после тила ми. — Гуендолин, съжалявам. — Гласът му беше пропит от тревога, но силно се съмнявах, че се отнасяше за мен. — Ще успееш ли да се ориентираш от тук сама? — Развърза шала и аз замигах на светлината. Бяхме застанали пред шивашкото ателие на мадам Росини. Той погали бегло бузата ми и се усмихна накриво. — Познаваш пътя, нали? Колата те очаква. Ще се видим утре.

Още преди да съм успяла да отговоря, той вече се бе обърнал.

— И дим да го няма — отбеляза Ксемериус. — Не е особено възпитано.

— Какво се е случило? — извиках след Гидиън.

— Брат ми е избягал от вкъщи — отговори той, без да се обръща или да забавя крачка. — И познай от третия път накъде е тръгнал.

Но вече бе завил зад ъгъла, още преди първия ми опит да позная.

— Май е по-добре да не залагам на Фиджи — измърморих.

— Мисля, че не трябваше да се въргаляш с него в сеното — рече Ксемериус. — Сега си мисли, че си лесна и няма да си дава никакъв зор.

— Затваряй си устата, Ксемериус. Приказките за сено съвсем ме изнервят. Само малко се целувахме.

— Няма причина да се изчервяваш като домати, сладурче!

Допрях длани до пламналите си страни и се ядосах.

— Хайде да продължаваме, гладна съм. Днес поне имам някакъв шанс да получа нещо от вечерята. И пътьом може и да успеем да хвърлим поглед на тайнствените мъже от вътрешния кръг.

— Само не и това! Стига ми, че цял следобед ги подслушвах.

— О, страхотно! Разказвай!

— Скука! Мислех, че ще пият кръв от черепи и ще рисуват тайнствени руни по ръцете си. Но не, само приказваха и то облечени в костюми с вратовръзки.

— И за какво приказваха?

— Чакай да видя дали ще мога да си спомня — каза Ксемериус и се прокашля. — Основно ставаше дума за това дали е възможно да се нарушат златните правила, за да се устрои засада на Черен турмалин и Сапфир: Според едните: „Това е супер идея“, според другите: „Не, в никакъв случай“; после пак едните: „Напротив, иначе светът никога няма да бъде спасен, страхливци такива“, на което другите отвърнаха: „Това е нещо лошо, неморално, освен това застрашава последователността на времето“; а после пак едните: „Да, но е все тая, щом по този начин ще бъде спасен светът“; после следваха прекалено патетични дрънканици и от двете страни и мисля, че това беше моментът, в който заспах. В заключение, всички бяха единодушни, че за съжаление Диамантът има склонност към самоволни действия, докато Рубинът, изглежда, е една малка глупачка и затова не може да участва в мисиите „Операция Опал“ и „Операция Нефрит“, просто защото е тъпа. Следиш ли ми мисълта?

— Аха...

— Естествено, аз те защитих, но те не ме чува — продължи Ксемериус. — Говореха за това, че трябва да те държат колкото е възможно по-надалеч от всякаква информация. Че заради липсата ти на възпитание, невежеството ти и вродената ти наивност дори и в момента представляваш заплаха за сигурността и си самото олицетворение на недискретност. Във всеки случай смятат да наблюдават и твоята приятелка Лесли.

— По дяволите!

— Добрата новина е, че стоварват вината за твоята некадърност изцяло върху майка ти. Винаги и за всичко са виновни жените, по този въпрос потайните господа бяха единомисленици. А след това заговориха за доказателства, като сметки за шивачи, писма, логически заключения и след още малко приказки всички се съгласиха, че Пол и Люси са избягали с хронографа в 1912 година, където живеят сега. Като в този случай думата сега не е съвсем подходяща. — Ксемериус се почеса по главата. — Все едно, във всеки случай двамата се крият там, всички са убедени в това, и при следващ удобен случай твоят чудесен, силен герой трябва да ги издири, да им източа от кръвта и да им вземе хронографа. И после всичко се започна отначало... дъра-бъра, златни правила, високопарни приказки...

— Колко интересно — казах аз.

— Смяташ ли? Ако ти се струва така, това се дължи единствено на моята способност да преразкажа по изключително забавен начин основното от скучните им глупости.

Отворих вратата, водеща към следващия коридор, и тъкмо се канех да отговоря на Ксемериус, когато чух нечий глас да казва:

— Ти си точно толкова арогантен, колкото и преди!

Това беше майка ми! И действително, когато завих зад ъгъла, я видях. Тя стоеше пред Фолк де Вилърс и бе свиляла ръце в юмруци.

— А ти все още си точно толкова инатлива и неразумна — отвърна Фолк. — Това, което си позволи — независимо от причината — с твоите опити, за потушаване на истината, касаеща рождения ден на Гуендолин, значително навреди на делото ни.

— *Делото!* Вашето дело винаги ви е било по-важно от хората, които участват в него — извика майка ми.

Затворих вратата възможно най-тихо и бавно продължих напред.

Ксемериус се придвижваше по стената, висейки на ръце.

— Леле! Тя изглежда доста ядосана.

Вярно бе. Очите на майка ми хвърляха искри, страните ѝ бяха почервенели, а гласът ѝ бе необичайно силен.

— Бяхме се разбрали Гуендолин да стои настрана. Да не се излага на опасност! А сега искате да я поднесете на графа на сребърен поднос. Та тя е напълно... безпомощна!

— И за това си виновна само ти — отвърна студено Фолк де Вилърс.

Мама прехапа долната си устна.

— Като Велик пазител на тази ложа, ти носиш отговорността!

— Ако от самото начало бе подходила честно, сега Гуендолин нямаше да е неподготвена. И за твоя информация, с тази история, че си искала да осигуриш на дъщеря си безгрижно детство, можеш да заблудиш господин Джордж, но не и мен. Изгарям от любопитство какво ще ни разкаже акушерката.

— Все още ли не сте я намерили? — Гласът на майка ми вече не звучеше толкова остро.

— Въпрос на дни е, Грейс. Хората ни са навсякъде. — Сега Де Вилърс забеляза присъствието ми и студеното, ядосано изражение изчезна от лицето му. — Защо си сама, Гуендолин?

— Момичето ми. — Мама се втурна към мен и ме прегърна. — Помислих си, че за да не се прибиращ късно като вчера, е по-добре аз да те взема.

— И използва случая, за да ме зарине с упреци — допълни Фолк с тих смях. — Защо господин Марли не те придружава, Гуендолин?

— Последната част от пътя извървах сама — отговорих уклончиво. — За какво се караете?

— Майка ти мисли, че посещенията ти в XVIII век са прекалено опасни.

Да, не можех да не се съглася с нея. При това тя не знаеше дори и за част от опасностите. Никой не ѝ бе разказал за мъжете, които ни бяха нападнали в Хайд Парк. Във всеки случай аз по-скоро бих си отхапала езика. Не можеше да знае и за лейди Тилни и pistolетите, нито пък че граф Сен Жермен ме беше заплашил по много страховит начин, защото се бях доверила единствено на Лесли. Е, и на дядо.

Изглежда Фолк изучаващо.

— С веенето с ветрило и танцуването на менует ще се справя — казах небрежно. — В това няма нищо рисковано, мамо. Единствената опасност се състои в това, че ще разбия ветрилото на малки парченца в главата на Шарлот...

— Нали чу, Грейс — каза Фолк и ми намигна.

— Кого се опитваш да залъжеш, Фолк? — Мама му отправи последен смразяващ поглед, после ме хвана за ръка и ме дръпна. — Ела. Останалите ни очакват за вечеря.

— До утре, Гуендолин — извика Фолк след нас. — И до някога си, Грейс.

— Довиждане — измърморих.

Мама също изсумтя нещо под нос, но не се разбра точно какво.

— Ако питаш мен... *купа сено* — каза Ксемериус. — Мен не могат да ме заблудят с караниците си. Когато видя познанства тип „купа сено“, веднага ги разпознавам.

Въздъгнах. Мама също изпусна една въздишка и ме притисна поблизо до себе си, докато оставяхме след нас последните метри до изхода. В началото бях малко скована, но после облегнах глава на рамото ѝ.

— Не трябва да се караш заради мен с Фолк. Прекалено много се притесняваш, мамо.

— Лесно ти е да го кажеш... Чувството, че си направил всичко погрешно, не е никак приятно. Усецам, че си ми ядосана. — Отново въздъгна. — И вероятно имаш право.

— Но въпреки това те обичам — казах.

Мама се бореше със сълзите.

— А аз те обичам повече, отколкото можеш да си представиш — прошепна тихо тя. Бяхме излезли на уличката пред сградата и тя се огледа, сякаш се страхуваше, че някой може да ни дебне в тъмното. — Бих дала всичко, за да имам едно напълно нормално семейство с напълно нормален живот.

— А какво е нормално? — попитах.

— Е, във всеки случай ние не сме.

— Всичко е въпрос на нагласа. И така, как мина денят ти? — осведомих се шеговито.

— О, както обикновено — отвърна мама с измъчена усмивка. — Първо, малък спор с майка ми, после, по-голям със сестра ми, на работата спор с шефа и накрая още един спор с... бившия ми, който случайно е Великият пазител на една ужасно потайна ложа.

— Не ти ли казах? — Ксемериус направо ликуваше. — *Купа сено!*

— Виждаш ли, мамо, всичко е съвсем нормално!

Поне успях да я накарам да се усмихне.

— А как мина твоят ден, скъпа?

— О, нищо особено не се случи. В училище главоболие с Катеричката, след това малко уроци по танци и добри маниери при онази абсурдна тайна ложа, която се занимава с пътуване във времето, и преди да съм удушила милата ми братовчедка, направих малка екскурзия в 1953 година, където написах домашните си на спокойствие, за да имам по-малко главоболия с въпросната Катеричка.

— Звучи доста приятно. — Токчетата на мама тракаха по паважа. Тя отново се огледа.

— Не мисля, че някой ни следи — успокоих я. — Всички имат достатъчно работа. Сградата направо гъмжи от ужасно потайни хора.

— Има съвещание на Вътрешния кръг, а това не се случва често. Последния път се събраха, когато Люси и Пол откраднаха хронографа. Разпилени са по цялото земно кълбо...

— Мамо, не мислиш ли, че е настъпил моментът да ми кажеш какво знаеш? Не е от полза за никого непрестанно да се лутам в тъмното.

— В буквалния смисъл — добави Ксемериус.

Мама спря.

— Надценяваш ме! Малкото, което знам, по никакъв начин няма да ти е от полза. Вероятно само още повече ще те обърка. Или по-лошо: ще те изложи на още по-голям риск.

Поклатих глава. Не исках да се предавам толкова лесно.

— Какво или кой е зеленият ездач? И защо Люси и Пол не искат кръгът да се затвори? Или все пак искат, но само те да извлекат ползата?

Мама разтърка слепоочията си.

— За зелен ездач днес чувам за първи път. А що се отнася до Люси и Пол съм сигурна, че мотивите им не са били егоистични. Ти вече се запозна с граф Сен Жермен. Той разполага със средства... — Тя отново замълча. — О, миличка, повярвай ми, нищо от това, което бих могла да ти кажа, няма да ти е от помощ.

— Моля те, мамо! Достатъчно лошо е, че тези мъже се държат толкова потайно и ми нямат доверие, но ти си ми майка!

— Да — каза тя и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Аз съм твоя майка. — Но явно въпреки това този аргумент не беше достатъчно силен. — Хайде, таксито ни чака вече от половин час. Сигурно ще ми струва половин заплата.

Въздъхвайки тежко, я последвах надолу по улицата.

— Можехме да се приберем и с метрото.

— Не, нуждаеш се от топло ядене. Освен това ужасно липсваш на сестра ти и брат ти. Няма да издържат още една вечеря без теб.

Неочаквано вечерта премина тихо и спокойно, защото баба ми, леля Гленда и Шарлот бяха отишли на опера.

— „Тоска“^[1] — каза пралеля Мади развеселено и разлюля русите си къдрици. — Дано се върнат по-облагородени. — Намигна ми. — Добре, че Вайълет имаше билети.

Погледнах сътрапезниците си въпросително. Показа се, че приятелката на пралеля Мади (мила стара дама с чудесното име Вайълет Пърпълпъм, която винаги ни изпращаше шалове и чорапи за Коледа) всъщност е трябвало да отиде на опера със сина си и бъдещата си снаха, но както изглеждаше, бъдещата снаха щеше да стане бъдеща снаха на някоя друга жена.

Както винаги, когато лейди Ариста и леля Гленда отсъстваха, вкъщи веднага се възцаряваше весело настроение. Беше донякъде като в училище, когато учителят излезеше от класната стая. Още по време на вечерята не можах да се въздържа, скочих и показах на брат ми, сестра ми, пралеля Мади, мама и господин Бърнард, как Цъфналата устна и Шарлот ме бяха учили да танцувам менует и да държа ветрило, а Ксемериус ми подсказваше, ако пропуснех нещо. Сега вече и на мен ми се струваше по-скоро смешно, отколкото трагично и можех да разбера, че те се забавляваха. По някое време вече всички танцуваха из трапезарията (освен господин Бърнард, но той все пак потропваше в такт с върха на обувката си) и говореха на нос като Джордано, като през цялото време викаха един през друг.

— Глупаво същество! Виж как го прави Шарлот! Надясно! Не натам, дясно е, където палецът ти сочи наляво.

Или:

— Мога да видя зъбите ти! Това е непатриотично!

Ник ни представи двайсет и три различни начина да си вееш със салфетка и по този начин без думи да съобщаваш нещо на събеседника си.

— Това тук означава: *Опа, дюкянът ви е отворен, уважаеми господине*, а ако леко наклониш ветрилото и погледнеш напред, това

значи: *Ах, искам да се омъжа за вас. А когато го държиш наопаки, се приема като: Уф, от днес сме във война с Испания...*

Трябваше да призная, че Ник наистина притежаваше великолепен артистичен талант. А накрая, докато танцуваше (по-скоро канкан, отколкото менует) Каролайн вдигаше толкова нависоко краката си, че една от обувките ѝ се приземи в купата с баварски крем — нашият десерт.

Това произшествие малко помрачи необуздаността ни, но тогава господин Бърнард извади обувката, постави я върху чинията на Каролайн и много сериозно каза:

— Радвам се, че остана толкова много от крема. Двете дами и госпожица Шарлот сигурно ще искат да хапнат, когато се върнат от операта.

Пралеля ми му се усмихна сияещо.

— Винаги сте толкова грижовен, уважаеми.

— Моя задача е да се грижа всички вие да се чувствате добре — рече господин Бърнард. — Обещах това на брат ви преди смъртта му.

Замислено се загледах в двамата.

— Господин Бърнард, чудя се дали дядо ви е разказвал нещо за някакъв зелен ездач. Или на теб, лельо Мади?

Тя поклати глава.

— Зелен ездач? Какво трябва да означава това?

— Няма никаква представа. Знам само, че трябва да го намеря.

— Когато търся нещо, обикновено отивам в библиотеката на дядо ви — отговори икономът и кафявите му очи светнаха зад очилата. — И всеки път го откривам. Ако се нуждаете от помощ, мога да ви упътя, все пак аз почиствам праха от книгите.

— Много добра идея, уважаеми — каза пралеля Мади.

— Винаги на вашите услуги, мадам. — Господин Бърнард сложи още дърва в камината, след което ни пожела лека нощ.

Ксемериус го последва.

— Непременно искам да видя дали си сваля очилата, когато си ляга. Ще ти съобщя, ако се измъкне от къщата, за да се прави на басист на някоя хевиметъл група.

През седмицата брат ми и сестра ми трябваше да си лягат навреме, но днес майка ми направи изключение. Сити и в добро настроение, се настанихме пред камината, Каролайн се беше сгушила

в мама, Ник до мен, а пралеля Мади седна в креслото на лейди Ариста, издуха една руса къдрица от лицето си и се загледа в нас доволно.

— Можеш ли да ни разкажеш нещо за едно време, лельо Мади? — помоли Каролайн. — За времето, когато си била малко момиченце и е трябвало да посещаваш ужасната си братовчедка Хейзъл на село.

— Вече толкова пъти сте слушали историята — отвърна леля и вдигна обутите си в розови пантофки крака върху една стъпенка.

Но не се наложи дълго да я увещаваме. Всички нейни истории за ужасната братовчедка започваха с думите:

— Хейзъл беше най-надменното момиче, което човек може да си представи — казахме всички в хор. — Също като Шарлот!

Пралеля Мади поклати глава и рече:

— Не, Хейзъл беше много, много по-лоша. Тя вдигаше котките за опашките им във въздуха и ги въртеше в кръг над главата си.

Докато, подпряла брадичка върху косата на Ник, слушах историята, в която едва десетгодишната леля Мади отмъстила за всички изтормозени котки на Глостършър, като се бе погрижила братовчедката Хейзъл да се изкъпе в ямата с оборския тор, мислите ми отлетяха към Гидиън. Къде ли беше сега? Какво правеше? С кого беше? И мислеше ли и той за мен с това странно, топло чувство в стомаха? Вероятно не.

С усилие потиснах дълбоката си въздишка, когато си спомних за раздялата ни пред ателието на мадам Росини. Дори не ме беше погледнал, въпреки че само преди няколко минути се бяхме целували. Отново. А предната вечер се бях заклела пред Лесли по телефона, че това никога вече няма да се случи.

— Не и докато категорично не изясним отношенията си!

Но Лесли само се бе засмяла.

— О, стига де, кого се опитваш да излъжеш? Ясно е какво става между вас — ти си безумно влюбена в този тип!

Но как е възможно да съм влюбена в някого, когото познавам едва от няколко дни? Още повече, че той през повечето време се държи ужасно с мен. Но в моментите, когато това не бе така... беше толкова... толкова невероятно...

— Ето ме отново тук! — изкрюка Ксемериус и засилвайки се, се приземи върху масата до свещта. Сестра ми, която седеше в скута на мама, трепна стреснато и погледна към него.

— Какво има, Каролайн? — попитах тихо.

— Нищо — отвърна тя. — Стори ми се, че видях някаква сянка.

— Наистина ли? — Погледнах изумено към гаргойла.

Той само сви рамене и се ухили.

— Скоро ще настъпи пълнолуние. Тогава чувствителните хора могат да ни видят понякога, в повечето случаи само с периферно зрение. Но когато се вгледат, нас сякаш ни няма... — Той отново се провеси на полилея. — Старата дама с къдриците също вижда и чувства повече, отколкото си признава. Когато за проба поставих лапа върху рамото ѝ, тя посегна към мен... Но в твоето семейство това не ме учудва.

Погледнах сестричката си с обич. Чувствително дете — да не би накрая да се окажеше, че е наследила виденията на пралеля Мади.

— Сега следва любимата ми част — каза Каролайн с блеснали очи.

Пралеля ни разказа с наслада как садистичната Хейзъл, облечена в неделната си рокля, бе затънала до гуша в редкия оборски тор и се бе разкрещяла истерично: „Ще ти го върна, Маделин, тъпкано ще ти го върна!“.

— И наистина го направи. Повече от веднъж.

— Но тази история ще чуем някой друг път — отсеке мама категорично. — Децата трябва да си лягат. Утре са на училище.

Всички въздъхнахме, като въздишката на пралеля Мади беше най-тежка.

Петък бе ден за палачинки и никой не пропускаше обяда в училищната столова, тъй като това бе единственото ястие, което ставаше за ядене. Знаех, че Лесли си умираше за тези палачинки, затова не ѝ позволих да остане с мен в класната стая, където имах среща с Джеймс.

— Върви да ядеш. Ужасно ще се разсърдя, ако заради мен трябва да се лишиш от палачинките.

— Но тогава няма да има кой да те покрие, ако някой ненадейно влезе. Освен това искам да чуя по-подробно какво се е случило вчера с теб, Гидиън и зеления диван...

— И при най-добро желание нищо по-подробно не бих могла да ти разкажа.

— Тогава просто ми го разкажи още веднъж. Толкова е романтично!

— Отивай да ядеш палачинки!

— Днес задължително трябва да го попиташ за номера на мобилния му. Искам да кажа, че има златно правило: не се целувай с някого, на когото нямаш дори телефонния номер.

— Вкусни, хрупкави палачинки с ябълки...

— Но...

— Ксемериус ще остане при мен. — Посочих към перваза, където седеше гаргойлт и отегчено ръфаше върха на опашката си.

Лесли капитулира.

— Е, добре. Но се погрижи днес да научиш нещо по-смислено. Размахването наоколо на показалката на госпожа Каунтър няма да ти е от полза! И помни, че ако някой те наблюдава, докато го правиш, ще се озовеш в лудницата.

— Тръгвай най-сетне — настоях нетърпеливо и я избутах през вратата, точно преди Джеймс да влезе.

Призракът се зарадва, че този път щяхме да бъдем сами.

— Тази с луничките винаги ме изнервя с невъзпитаното си дърдорене. Държи се с мен, сякаш съм невидим.

— Това се дължи на факта... О, забрави!

— И така, с какво мога да бъда полезен днес?

— Мислех си, че би могъл да ми покажеш как се поздравява някой в XVIII век по време на соаре.

— *Поздравява?*

— Да. Като например със „здравей“, „хей“, „добър вечер“. Сещаш се, както се поздравяват хората, когато застанат един срещу друг. И какво се прави. Ръкостискане, целуване на ръка, поклон. И после всичките тези... „Ваше Височество“, „Ваша Светлост“, „Ваше Сиятелство“... Всичко е толкова сложно и могат да се объркат толкова много неща.

Джеймс надяна надменно изражение на лицето си.

— Нищо няма да се обърка, ако правиш каквото ти кажа. На първо място ще ти покажа как една дама прави реверанс пред господин, който има същото обществено положение като нея.

— Супер — намеси се Ксемериус. — Но въпросът е, как Гуендолин изобщо ще познае какво е общественото положение на даден господин.

Джеймс го зяпна.

— Какво е това? Къш, къш, котко! Махай се!

Гаргойлт го изгледа невярващо.

— Какво каза?

— Ах, Джеймс — казах. — Моля те, бъди по-внимателен! Това е Ксемериус, мой приятел... тъъ... гаргойл. Ксемериус, това е Джеймс, също мой приятел.

Призракът извади кърпичка от ръкава си и до носа ми достигна мирис на момина сълза.

— Каквото и да е, трябва да се махне. Напомня ми, че в момента бълнувам, заради пристъп на треска. Бълнуване, в което трябва да давам уроци по добри маниери на едно невъзпитано момиче.

Въздъгнах.

— Джеймс, ти не бълнуваш. Кога най-сетне ще го разбереш? Преди повече от двеста години може и да си имал треска, но след това си... ами ти и Ксемериус, вие двамата... вие сте...

— ... мъртви — довърши мисълта ми гаргойлт. — Ако трябва да го кажем с една дума. — Наклони глава на една страна. — Истина е. Защо толкова го увърташ?

Джеймс си повя с кърпичката.

— Не искам да слушам. Котките не могат да говорят.

— Случайно да приличам на котка, тъп призрак такъв? — извика Ксемериус.

— Наистина приличаш — отвърна Джеймс, без да го поглежда. — Може би като изключим ушите. И рогата. И крилете. И странната опашка. О, как ненавиждам това бълнуване!

Ксемериус застана, здраво стъпил на земята, пред Джеймс. Опашката му гневно плющеше около него.

— Аз не съм плод на твоята фантазия. Аз съм демон. — От вълнение избълва голяма водна струя на земята. — Могъщ демон. В XI век бях призован от магьосници и строители в тялото на каменен гаргойл, за да пазя кулата на църква, която отдавна вече не съществува. Когато преди много столетия каменното ми тяло бе разрушено, от мен остана само това, така да се каже сянката на моето старо аз,

прокълнато завинаги да броди по тази земя, докато тя се разпадне. Което вероятно ще се проточи още няколко милиона години.

— Ааа, нищо не чувам — каза Джеймс.

— Толкова си жалък — рече Ксемериус. — За разлика от теб, аз нямам никаква друга алтернатива. Заради заклинанието на магьосника, съм прикован към това си съществуване. Докато ти по всяко време можеш да се откажеш от плачевното си призрочно съществуване и да отидеш там, където се озовават хората, когато умрат.

— Но аз не съм умрял, глупава котко! — извика Джеймс. — Просто съм болен, лежа в леглото и сънувам ужасяващи неща заради треската. И ако на секундата не сменим темата на разговора, си тръгвам!

— Добре, добре — опитах да ги усмиря, докато забърсвах с гъбата за дъската локвата, която бе оставил Ксемериус. — И така, да продължим с реверанса пред равнопоставен господин...

Гаргойлт поклати глава и прелетя над главите ни.

— Отивам да пазя. Прекалено срамно ще е, ако някой те завари насред всичките тези поклони.

Обедната почивка беше прекалено кратка, за да науча всички трикове, които Джеймс искаше да ми покаже. Но все пак накрая вече умеех да се покланям по три различни начина и да подавам ръката си за целувка (обичай, за който бях изключително доволна, че в днешно време е забравен). Когато съучениците ми се върнаха, Джеймс се сбогува с поклон и аз набързо му благодарих шепнешком.

— Е? — попита Лесли.

— Джеймс мисли, че Ксемериус е странна котка, плод на бълнуването му. Мога само да се надявам, че това, на което ме научи, не е объркано заради треската му. Ако всичко е като трябва, сега вече ще знам какво трябва да направя, когато бъда представена на херцог Девъншър.

— Това е добре. И какво трябва да направиш?

— Дълбок и продължителен реверанс. По-кратък, отколкото пред краля, но по-продължителен, отколкото пред един маркиз или граф. Всъщност много е просто. Но като цяло послушно трябва да подаваш ръка да ти я олигавят и през това време да се усмихваш.

— Я виж ти, все пак Джеймс ще се окаже полезен. Никога не бих предположила. — Лесли ме огледа одобрително. — Ще смаеш всички

в XVIII век.

— Да се надяваме.

Дори останалите учебни занятия не успяха да съсипят доброто ми настроение. Шарлот и Цъфналата устна имаше да се чудят, че знам дори каква е разликата между „Ваша Светлост“ и „Ваше Сиятелство“, въпреки че направиха всичко възможно да ми го обяснят по най-сложния начин.

— Между другото, имам теория за магията на гарвана — каза ми Лесли след часовете, докато вървахме от класната стая към шкафчетата ни. — А тя е толкова проста, че още никой не се е сетил за това. Да се срещнем утре преди обяд у вас и ще донеса всичко, което съм събрала до момента. В случай че майка ми отново не е планирала някой ден за основно почистване и не раздаде гумени ръкавици на всички...

— Гуени? — Синтия Дейл ме удари отзад по гърба. — Спомняш ли си Реджайна Къртис, която до миналата година беше в същия клас като сестра ми? Сега тя е в клиника за анорексици. Искаш ли и ти да се озовеш там?

— Не — казах озадачено.

— Добре, тогава изяж това! *Веднага!* — Синтия ми подхвърли един карамелен бонбон. Хванах го и послушно развих опаковката. И тъкмо се канех да завра бонбона в устата си, когато тя хвана ръката ми.

— Чакай! Наистина ли ще го изядеш? Значи не си на диета?

— Не.

— Тогава Шарлот е излъгала. Твърдеше, че не хапваш на обяд, защото искаш да станеш мършава като нея... Върни ми бонбона. Та ти изобщо не си застрашена от анорексия. — Синтия сама лапна бонбона. — Ето поканата за рождения ми ден. Отново ще е костюмено парти, като мотото тази година ще е: „От зелено по-зелено“. Можеш да доведеш и гаджето си.

— Кого?

— Да знаеш, че казах същото и на Шарлот. Все ми е едно коя от двете ви ще доведе този пич. Важното е да дойде на партито ми.

— Тя май не е с всичкия си — прошепна ми Лесли.

— Това го чух — каза Синтия. — Лесли, ти също можеш да доведеш Макс.

— Син, от половин година вече не сме заедно.

— О, много кофти. Този път момчетата ще са прекалено малко. Или вие ще доведете някои, или ще трябва да оттегля поканата си от няколко момичета. Например Айшани, но тя сигурно и без това ще откаже, защото родителите ѝ не позволяват да ходи на смесени партита... О, боже мой! Какво е това там? Май някой трябва да ме ощипе, за да повярвам, че не сънувам.

„Това там“ беше високо момче с руса, късо подстригана коса. Стоеше пред кабинета на директора заедно с господин Уитман. И ми се стори странно познат.

— Ох! — изкрещя Синтия, защото, както бе пожелала, Лесли я бе ощипала.

Господин Уитман и момчето се обърнаха към нас. Когато срещнах погледа на удивителните зелени очи, обрамчени от гъсти, тъмни мигли, веднага разбрах кой е непознатият. О, боже! Май сега Лесли трябваше да ощипе и мен.

— Отлично съвпадение — каза господин Уитман. — Рафаел, това са три ученички от твоя клас. Синтия Дейл, Лесли Хей и Гуендолин Шепърд. Момичета, поздравете Рафаел Бертълен! От понеделник той ще посещава вашия клас.

— Здравей! — смотолевихме двете с Лесли.

Синтия добави:

— Наистина ли?

Рафаел ни се ухили, пъхнал лежерно ръце в джобовете на панталона си. Наистина много приличаше на Гидиън, макар да беше по-млад. Устните му бяха по-пълни, а кожата му имаше загорял бронзов тен, сякаш току-що се е върнал от четириседмична почивка на Карибите. Може би всички в Южна Франция бяха щастливци и изглеждаха така.

— Защо сменяш училището в средата на годината? — попита Лесли. — Да не си загазил?

Усмивката на Рафаел стана още по-широка.

— Зависи какво разбираш под това. Всъщност съм тук, защото училището ми писна. Но по някаква причина...

— Рафаел се премести от Франция тук — прекъсна го господин Уитман. — Ела, Рафаел, директор Гилис ни очаква.

— Е, тогава до понеделник — каза братът на Гидиън и останах с впечатлението, че се обърна основно към Лесли.

Синтия изчака, докато двамата не изчезнаха в кабинета на директора, после вдигна две ръце нагоре и извика:

— Благодаря! Благодаря ти, мили боже, че чу молитвите ми!

Лесли ме сръга с лакът в ребрата.

— Изглеждаш така, сякаш току-що автобус е минал през крака ти.

— Почакай, докато ти разкажа кой е този — прошепнах. —
Тогава и ти ще изглеждаш така.

[1] Опера в три действия от Джакомо Пучини (1858–1924). — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 7

*„Всяка епоха е сфинкс,
който потъва в бездната,
щом разгадаят тайната му.“*

ХАЙНР
ИХ ХАЙНЕ
„РОМА
НТИЧНАТА
ШКОЛА“,
КНИГА
ПЪРВА

Заради срещата с по-малкия брат на Гидиън и последвалия припрян разговор с Лесли (тя попита около десетина пъти: „Сигурна ли си?“, а аз отговорих около десетина пъти: „Абсолютно сигурна!“, после и двете казахме около стотина пъти: „Не е истина“, „Не мога да повярвам“ и „Видя ли очите му?“) пристигнах няколко минути след Шарлот при очакващата ни лимузина. Отново бяха изпратили господин Марли да ни вземе и той изглеждаше по-притеснен от всякога. Ксемериус клечеше върху покрива на колата и размахваше опашка наляво-надясно.

Шарлот вече се бе настанила и ме изгледа нервно.

— Къде, по дяволите, беше? Човек като Джордано не бива да се кара да чака. Мисля, че изобщо не осъзнаваш каква голяма чест е за теб да бъдеш обучавана от него.

Господин Марли учтиво ми помогна да се кача в лимузината със смутено изражение на лицето, после затвори вратата.

— Случило ли се е нещо?

Имах неприятното усещане, че съм изпуснала нещо важно. Изражението на Шарлот само затвърди предчувствието ми.

Когато колата потегли, Ксемериус се спусна през покрива в купето и се плъосна на седалката срещу мен. Както и предния път, господин Марли бе седнал отпред до шофьора.

— Би било хубаво, ако днес се постараяш малко повече — каза Шарлот. Ужасно се срамувам заради всичко това. Все пак ти си моя братовчедка.

Не можах да се въздържа и се засмях с глас.

— О, моля те, Шарлот! Пред мен не е нужно да лицемерничиш. За теб е истинско удоволствие, че се държи като последна глупачка!

— Не е вярно! — Тя поклати глава. — Колко типично за теб, при твоя егоизъм да си помислиш такова нещо. Всички искат само да ти помогнат, за да не провалиш всичко с твоята некадърност. Въпреки че... може би и без това няма да имаш тази възможност. Като нищо мога да си представя как прекратяват всичко...

— И защо?

Шарлот ме наблюдава известно време мълчаливо, после каза с почти злорад тон:

— Ще разбереш твърде скоро. Евентуално.

— Случило ли се е нещо? — попитах, но не се обърнах към братовчедка ми, а към Ксемериус. Все пак не бях чак толкова тъпа. — Да не би господин Марли да е разказал нещо, докато ме нямаше?

— Само закодирани глупости — каза гаргойлтът, а Шарлот стисна устни и се загледа през прозореца. — Явно тази сутрин по време на едно от пътуванията в миналото е имало инцидент с... тъъ... блестящото камъче... — Той се почеса с върха на опашката си по веждата.

— Не ме карай да ти вадя всяка дума с ченгел!

Шарлот, която напълно разбираемо реши, че говоря на нея, каза:

— Ако не беше закъсняла, щеше да разбереш.

— ... с *Диамант* — каза Ксемериус. — Някой го е... ами, как да се изразя най-точно... Явно някой го е фраснал по тиквата.

Стомахът ми болезнено се сви.

— Какво?

— Само не се паникьосвай — успокои ме гаргойлтът. — Той е жив. Или поне така разбрах от развълнуваното пелтечене на червенокосия. Мили боже! Та ти пребледня като чаршаф. О, сега да не вземеш да повърнеш? Я се стегни!

— Не мога — прошепнах.

Наистина се чувствах ужасно зле.

— Какво не можеш? — изсъска Шарлот. — Първото, което учи всеки носител на гена, е да потиска собствените си нужди и да дава най-доброто от себе си за делото. А ти правиш точно обратното.

В представите си виждах Гидиън да лежи на земята, потънал в кръв. Задушавих се.

— Всеки друг би направил всичко, за да бъде обучаван от Джордано. А ти се държиш, сякаш те измъчват.

— Шарлот, затвори си устата! — извиках.

Тя отново се извърна към прозореца, а аз се разтреперих.

Ксемериус протегна лапата си и я постави успокояващо върху коляното ми.

— Ще видя какво мога да науча. Ще намеря гаджето ти и после ще ти докладвам, става ли? Но само недей да цивриш! Иначе и аз ще се разстроя и ще избълвам вода върху хубавата кожена тапицерия, а братовчедка ти ще си помисли, че си се напикала.

Гаргойлтът излетя през покрива на колата. Измина мъчителен час и половина, докато отново се появи при мен.

През това време си представях най-ужасяващи неща и се чувствах по-скоро мъртва, отколкото жива. Не стана по-добре, когато пристигнахме в Темпъл, където безжалостният майстор вече ме очакваше с нетърпение. Но аз не бях в състояние нито да слушам лекциите на Джордано на тема колониална политика, нито да упражнявам танцови стъпки с Шарлот.

А ако Гидиън отново е бил нападен от мъже с шпаги и този път не е могъл да се отбранява?

Когато в представите си не го виждах проснат на земята и потънал в кръв, си го представях как лежи в интензивното отделение, закачен за хиляди маркучи и по-блед от чаршафа на леглото. Защо нямаше никой, когото да мога да попитам как се чувства Гидиън?

И тогава най-сетне Ксемериус прелетя през стената на стария рефекториум.

— Е? — попитах, без да се съобразявам с Джордано и Шарлот. Те тъкмо ми показваха как се ръкопляска в XVIII век по време на соаре. Естествено, по съвсем различен начин, не както го правех аз.

— Глупаво същество — мърмореше Джордано. — Така пляскат малките деца в пясъчника, когато се радват на нещо... Сега пък накъде гледа? Ще се побъркам!

— Всичко е наред, момиче, обичащо купите сено — каза гаргойлът с весела усмивка. — Момъкът е бил халосан по главата и за няколко часа е бил извън строя, но както изглежда, има диамантено твърд череп и не е получил дори сътресение. А раната на челото го прави някак си... ъъ... О, не! Недей отново да пребледняваш! Нали ти казах, че всичко е наред!

Поех си дълбоко въздух. От облекчение направо ми премаля.

— Така е добре — рече Ксемериус. — Няма причина да хипервентилираш^[1]. Любовникът не е загубил нито един от хубавите си бели зъби. И през цялото време ругае наоколо. Мисля, че това също е добър знак.

Слава богу! Слава богу! Слава богу!

Но този, който всеки момент щеше да хипервентилира бе Джордано. Изведнъж постоянното му пискане вече не ме притесняваше. Дори напротив, беше доста забавно да наблюдаваш как цвета на кожата между ивиците на брадата му от тъмнорозова се променя до лилава.

Господин Джордж пристигна тъкмо навреме, за да предотврати Цъфналата устна да ми удари шамар от гняв.

— Днес беше още по-лошо, ако това изобщо е възможно. — Джордано се отпусна върху един изискан стол и започна да попива потта от кожата си с кърпичка. — През цялото време зяпаше пред себе си с изцъклен поглед. Ако не бях убеден, че не е възможно, щях да предположа, че е дрогирана.

— Джордано, моля ви... — каза господин Джордж. — Днес денят не е особено добър за всички ни...

— Как се чувства... той? — попита тихо Шарлот, хвърляйки ми периферен поглед.

— Предвид обстоятелствата... — започна господин Джордж угрижено.

Шарлот отново ми отправи кратък, изучаващ поглед и аз ѝ отвърнах, зяпайки я навъсено. Да не би да ѝ доставяше перверзно удоволствие да знае нещо, за което си мислеше, че живо се интересувам?

— Глупости! — възрази Ксемериус. — Той се чувства отлично, повярвай ми, сладурче! Преди малко погълна огромен телешки шницел с пържени картопки и салата. Да ти прилича това на „предвид обстоятелствата“?

Джордано се ядосваше, че никой не го слушаше.

— Просто не искам накрая аз да изляза виновен — оплака се с пронизителен глас и избута стола си. — Работил съм с никому неизвестни таланти и с най-великите на този свят, но никога досега... никога не съм срещал нещо подобно на това тук.

— Скъпи Джордано, вие знаете колко много ви ценим. Никой друг не би бил по-подходящ да подготви Гуендолин за... — Господин Джордж замлъкна, защото майсторът бе нацупил устни, издавайки долната напред и бе наклонил главата си с бетонираната прическа назад.

— Да не кажете после, че не съм ви предупредил — рече той. — Това е всичко, което искам.

— Добре. — Господин Джордж въздъхна. — Аз... е, добре. Ще бъде предадено. Идваш ли, Гуендолин?

Вече бях свалила полата с кринолина и прилежно ги поставих върху столчето пред пианото.

— Довиждане — магнах на Джордано.

Той продължаваше да се цупи.

— Опасявам се, че няма как да предотвратим това.

По пътя надолу към старата алхимична лаборатория, който знаех вече почти наизуст, дори и със завързани очи, господин Джордж ми разказа какво се беше случило сутринта. Той беше изумен, че адептът не ме беше информирал за събитията, а аз не си направих труда да му кажа на какво се дължеше пропускът.

С помощта на хронографа, Гидиън бил изпратен с не особено съществена задача (господин Джордж не пожела да ми издаде каква точно бе тя) в миналото (освен това не ми каза и годината). Два часа по-късно бил намерен в безсъзнание в един от коридорите, недалеч от стаята с хронографа — с рана на челото, която явно е била причинена от подобен на бухалка предмет.

Гидиън не могъл нищо да си спомни, нападателят вероятно го е чакал в засада и така е успял да го удари.

— Но кой...?

— Не знаем. Мъчителна ситуация, особено в сегашното ни положение. Щателно го прегледахме, но никъде по тялото му не забелязахме убождане, от което да заключим, че му е била взета кръв...

— Не би ли била достатъчна и кръвта от раната на челото? — попитах и по тялото ми пробяга тръпка на ужас.

— Сигурно — съгласи се господин Джордж. — Но ако някой иска да е стопроцентово сигурен, би взел кръв по друг начин. Е, има безброй възможни обяснения. Никой не знаеше, че Гидиън ще се появи там тази вечер, така че вероятността някой специално да го е причаквал е малка. Много по-вероятно е да става дума за случайност. В някои определени години, тук долу направо е гъмжало от подривни субекти, контрабандисти, престъпници, членове на подземния свят, в буквалния смисъл на думата. Вярвам, че по-скоро се касае за съвпадение... — Той се прокашля. — Е, във всеки случай, изглежда, Гидиън без проблем преживя приключението, или поне доктор Уайт не можа да открие сериозни наранявания. И затова, както беше планирано, вие двамата ще отидете на неделното обедно соаре. — Той се засмя. — Как звучи само, соаре в неделя на обяд.

Да, ха-ха-ха, много смешно.

— Къде е сега Гидиън? — попитах нетърпеливо. — В болницата?

— Не. Почива си, или поне се надявам, че това прави. Беше в болницата само колкото да му направят компютърна томография и тъй като, слава богу, нищо не откриха, той сам се изписа. Съвсем изненадващо брат му вчера му дойде на гости...

— Знам. Днес господин Уитман записа Рафаел в „Сейнт Ленъкс“. Чух как господин Джордж въздъхна дълбоко.

— Момчето е избягало от дома си, след като заедно с приятелите си е сътворило някаква глупост. Истинска лудост от страна на Фолк е да задържи Рафаел в Англия. В тези бурни времена ние, като Гидиън най-много от всички нас, имаме много по-важни занимания от това да се грижим за опърничави младежи... Но Фолк никога не е могъл да отказва нещо на Селина, а както изглежда, последният шанс за Рафаел да завърши гимназия е далеч от приятелите му, които имат толкова лошо влияние над него.

— Селина е майката на Гидиън и Рафаел, така ли?

— Да, жената, от която и двамата са наследили тези хубави зелени очи. И така, вече пристигнахме. Можеш да свалиш превръзката. Този път бяхме съвсем сами в стаята с хронографа.

— Според Шарлот, при тези обстоятелства планираните посещения в XVIII век ще бъдат преустановени — казах, изпълнена с надежда — или отменени, за да може Гидиън да се възстанови, а аз да се поупражнявам малко повече...

Господин Джордж поклати глава.

— Не, няма да го направим. Ще вземем всички възможни предпазни мерки, но сгъстеният график е много важен за графа. Вдругиден двамата с Гидиън ще отидете на това соаре, вече е твърдо решено. Имаш ли специално желание в коя година да те изпратим да елапсираш днес?

— Не — казах подчертано равнодушно. — И без това няма никакво значение, когато си затворен в подземно помещение, нали?

Господин Джордж внимателно извади хронографа от кадифената му калъфка.

— Така е. Обикновено изпращаме Гидиън в 1953, това е една спокойна година. Само трябва да внимаваме да не се срещне със самия себе си. — Усмихна се. — Представям си, че ще е много зловещо да си затворен някъде със собственото си аз. — Той прокара ръка по закръгления си корем и се загледа замислено в празното пространство. — Какво ще кажеш за 1956? Също е много мирна година.

— Да, звучи перфектно.

Господин Джордж ми подаде фенерчето и свали пръстена си. — Само за всеки случай... Не се страхувай, със сигурност никой няма да дойде в два и половина през нощта.

— Два и половина през нощта? — повторих ужасено. Как щях да намеря дядо посред нощ? Никой не би ми повярвал, че съм се заблудила в подземиято, нощес в два и половина. А може би изобщо нямаше да успее да го намеря по това време. Тогава всичко щеше да е напразно! — О, господин Джордж, моля ви, не ме изпращайте посред нощ в тези зловещи катакомби, съвсем сама!

— Но, Гуендолин, в случая какво време от денонощието е, няма никакво значение, защото ще си дълбоко под земята, в заключена стая...

— Но аз се страхувам нощно време! Моля ви, в никакъв случай не трябва да ме пращате сама... — Бях толкова отчаяна, че очите ми се напълниха със сълзи, без да се налага да се преструвам.

— Е, добре. — Господин Джордж ме погледна успокояващо с малките си очички. — Забравих, че ти... Просто ще изберем някой друг час. Да речем следобед в три?

— По-добре е. Благодаря.

— Няма за какво. — Господин Джордж вдигна за миг поглед от хронографа и ми се усмихна. — Ние изискваме наистина много от теб. Мисля, че на твое място и аз бих се страхувал да стоя съвсем сам в някое подземие. Още повече, че от време на време ти виждаш неща, които другите не могат да видят...

— Да, благодаря, че ми го напомните. — Ксемериус не беше тук, иначе ужасно щеше да се разгневи заради думата „неща“. — Каква беше историята с гробовете, пълни с черепи и кости, точно зад ъгъла?

— О, не искам да те плаша още повече.

— Няма проблем. Не се боя от мъртвите. За разлика от живите хора, те не могат да причинят някому нещо, поне съдейки от моя опит. — Видях, че господин Джордж повдигна вежда и бързо добавих: — Разбира се, въпреки това ми се струват зловещи и в никакъв случай не искам нощно време да се намирам в близост до катакомби... — Подадох му едната си ръка, с другата здраво стисках раницата си. — Моля, използвайте този път безименния ми пръст, досега не е бил на ред.

Сърцето ми биеше като лудо, когато взех ключа от скривалището зад разхлабените тухли и разгънах бележката, която Лукас беше оставил. Бяха изписани единствено думи на латински, нямаше никакво лично съобщение. Паролата за деня ми се стори необичайно дълга и затова изобщо не се опитах да я запомня. Извадих химикалка от несесера си и я преписах върху дланта ми. Лукас бе нарисувал и карта на лабиринта от подземни коридори. Според нея трябваше да спра пред вратата вдясно, после да завия три пъти наляво, докато стигна до голямото стълбище, където ще е първият часовей. Когато пъхнах ключа в ключалката, вратата безпроблемно се отключи. Позамислих се, но после реших да не заключвам след себе си, в случай че на

връщане бързах. Тук долу миришеше на влага и по стените ясно личеше възрастта на коридорите, които бяха твърде тесни и с ниски тавани. През няколко метра имаше разклонение или врата. Без фенерчето ми и картата на Лукас, вероятно щях да се загубя, макар че всичко ми се струваше странно познато. Когато третия път завих наляво, чух гласове и поех дълбоко дъх. Сега най-важното бе да убедя часовите, че има наистина основателна причина да ме пуснат. За разлика от пазачите в XVIII век, тези двамата не изглеждаха никак опасни. Бяха седнали в подножието на стълбите и играеха карти. Решително пристъпих напред. Когато ме видяха, единият изпусна картите си, а другият скочи на крака и припряно се заоглежда за шпагата си, която бе облежната на стената.

— Добър ден — казах смело. — Не исках да ви прекъсвам.

— Как... как... как? — заекна първият, а вторият стисна здраво шпагата и ме зяпна нерешително.

— Шпагата не е ли малко екзотично оръжие за двайсети век? — попитах озадачено. — Какво ще правите, ако се появи някой с граната? Или с картечница?

— Тук не се появяват често хора — каза онзи с шпагата и се усмихна притеснено. — Шпагата е по-скоро традиционно оръжие, което... — Той поклати глава, сякаш за да проясни мислите си, и се изпъна в цял ръст. — Паролата?

Погледнах дланта си.

— *Nam quod in inventus non discitur, in matura aetate nescitur.*^[2]

— Точно така — каза онзи, който все още седеше на стълбите. — Но откъде идвате, ако мога да попитам?

— От Кралската съдебна палата. Има един много пряк път. Ако се удаде удобен случай, някой ден мога да ви го покажа. Но сега имам много важна среща с Лукас Монтроуз.

— Монтроуз? Не знам дали днес въобще е тук, в сградата — каза онзи с шпагата.

Другият добави:

— Ще ви придружим до горе, госпожице, но преди това трябва да ни се представите. За протокола.

Казах първото име, което ми дойде наум. И може би малко прибързах.

— Вайълет Пърпълплъм^[3]? — повтори онзи с шпагата невярващо, докато другият зяпаше краката ми.

Вероятно дължината на полата от училищната ми униформа не съответстваше съвсем на модата от 1956 година. Все едно, ще му се наложи да го преживее.

— Да — казах леко агресивно, защото се ядосах на самата себе си. — Това не е повод за ехидни усмивки. Не всеки може да се казва Смит или Милър. А сега може ли да продължим?

Двамата мъже се спречкаха за кратко кой да ме придружи до горе, но после онзи с шпагата отстъпи и отново се разположи удобно върху стъпалата. Докато вървахме, другият искаше да знае дали вече съм била тук. Отговорих, че вече няколко пъти съм идвала, описах колко е красива драконовата зала и обясних, че половината ми семейство са членове на ложата и тогава изведнъж мъжът реши, че си спомня да ме е виждал на последното градинско увеселение.

— Вие бяхте момичето, което сипваше лимонадата, нали? Заедно с лейди Гейнсли.

— Тъъ... да, точно така — отвърнах и в следващия момент вече бяхме потънали в изключително забавен разговор за градинското увеселение, розите и хора, които не познавах. (Но това не ме спря да изкажа мнението си за смешната шапка на госпожа Ламот и относно факта, че точно господин Мейсън се бе хванал с една от секретарките, пфу, срамота!)

Когато минахме покрай първите прозорци, с любопитство погледнах навън — всичко ми изглеждаше много познато. Но да знам, че градът, извън стените на Темпъл, има съвсем друг облик, не като в моето време, беше някак си странно. Сякаш на мига трябваше да хукна навън и да го разгледам, за да повярвам.

На първия етаж пазителят почука на една врата. Прочетох името на дядо ми на една табелка и ме заля вълна на гордост. Действително бях успяла!

— Госпожица Пърпълплъм търси господин Монтроуз — каза пазителят през откренатата врата.

— Благодаря ви, че ме доведохте — казах, докато се провирах покрай него в кабинета. — Ще се видим на следващото градинско увеселение.

— Да, вече нямам търпение — отвърна той, но аз вече затварях вратата под носа му.

Триумфиращо се обърнах.

— Е, сега какво ще кажеш?

— Госпожице... въз... Пърпълплъм? — Мъжът зад бюрото ме гледаше ококорено.

Той определено не бе дядо ми и аз на свой ред го зяпнах уплашено. Беше много млад, почти момче, с кръгло лице и светли, дружелюбни очи, които ми се сториха твърде познати.

— *Господин Джордж?* — попитах невярващо.

— Познаваме ли се? — Младият мъж се беше надигнал.

— Да, разбира се. Запознахме се на последното градинско увеселение — казах, заеквайки, докато мислите се прескачаха в главата ми. — Аз бях тази с лимонадата, която... Къде е дя... Лукас? Не е ли споменавал, че днес имаме среща?

— Аз съм неговият асистент, но отскоро — смотолеви господин Джордж притеснено. — И нищо не ми е казвал за вашата среща. Но той всеки момент трябва да се върне. Искате ли да седнете, докато го чакате, госпожице въз...

— Пърпълплъм.

— Мога ли да ви предложа кафе?

Той заобиколи бюрото и придърпа един стол към мен, което ми дойде добре дошло. Коленете ми съвсем бяха омекнали.

— Не, благодаря.

Младежът ме изгледа колебливо, а аз го зяпнах безмълвно.

— Вие при скаутите ли членувате?

— Моля?

— Имам предвид... заради униформата.

— Не.

Просто не можех да спра да зяпам господин Джордж. Не можеше да бъде сбъркан. Петдесет години по-старото му аз толкова приличаше на сегашния му образ, само дето нямаше коса, носеше очила и бе горедолу толкова широк, колкото и висок. Докато младият господин Джордж имаше много коса, която бе зализал на една страна и с помощта на много помада бе укротил, и освен това бе сравнително слаб.

Явно му бе неприятно да го зяпат така, защото се изчерви, седна на мястото си зад бюрото и запрелиства някакви книжа. Зачудих се какво ли би казал, ако извадех пръстена му от джоба си и му го покажех.

Най-малко петнайсет минути седяхме потънали в мълчание, когато вратата на кабинета се отвори и дядо ми пристъпи вътре. Когато ме видя, за миг очите му се оцъклиха, но после бързо се съвзе.

— О, виж ти, любимата ми братовчедка!

Скочих от мястото си. От последната ни среща Лукас Монтроуз определено бе възмъжал. Носеше елегантен костюм с папийонка и мустаци, които не му отиваха особено. Мустаците му погъделичкаха бузите ми, докато ме целуваше по двете страни.

— Колко се радвам, Хейзъл! Колко време ще останеш в града? Родителите ти с теб ли дойдоха?

— Не — заекнах. Защо трябваше да съм точно ужасната Хейзъл!
— Те са вкъщи, при котките...

— Между другото, това е Томас Джордж, новият ми асистент. Томас, това е Хейзъл Монтроуз от Глостършър. Нали ти бях споменал, че сигурно скоро ще ме посети.

— Мислех, че се казва Пърпълпъм! — рече господин Джордж.

— Да — отвърнах. — Това е второто ми име, Хейзъл Вайълет Монтроуз Пърпълпъм, но кой ли би могъл да запомни всичките?

Лукас ме погледна, смръщил чело.

— С Хейзъл ще се поразходим малко — обърна се той към господин Джордж. — Ако някой ме търси, кажи, че имам среща с клиент.

— Да, господин Монтроуз, сър — каза асистентът, стараяйки се да придаде равнодушно изражение на лицето си.

— Довиждане — магнах му аз.

Лукас ме хвана за ръката и ме издърпа от кабинета. И двамата се усмихвахме един на друг. Едва след като тежката входна врата се затвори след нас и застанахме в огряната от слънцето уличка, отново заговорихме.

— Не искам да съм ужасната Хейзъл — казах укорително и се огледах с любопитство. Явно Темпъл не се бе променил особено от 1956 година насам, ако не се брояха колите. — Да не би да приличам

на някой, който хваща кожата за опашките и ги върти във въздуха над главата си?

— Пърпълплъм! — каза Лукас също толкова укорително. — Нещо по-откачено не можа ли да измислиш? — После ме хвана за раменете и ме огледа. — Нека да те видя, внучке! Изглеждаш точно така, както и преди осем години.

— Да, защото беше едва онзи ден.

— Невероятно. През всичките тези години си мислех, че може би само съм сънувал...

— Вчера бях в 1953 година, но не бях сама.

— С колко време разполагаме днес?

— Дойдох в три часа ваше време, точно в шест и половина ще се върна обратно.

— Е, поне ще имаме малко време, за да поговорим. Ела, зад ъгъла се намира едно кафене, там можем да изпием по един чай. — Лукас ме хвана за ръката и се отправихме към „Странд“. — Няма да повярваш, но от три месеца съм горд татко — започна да ми разказва, докато вървахме. — Трябва да призная, че чувството е страотно. И мисля, че Ариста бе добър избор. Докато Клодин Сиймор доста пропадна и се говори, че надига чашката. Дори и преди обяд.

Вървахме по една малка уличка, после минахме под една арка и излязохме на главната улица. Спрях се поразена. Колите фучаха по „Странд“ както винаги, но това бяха истински ретро автомобили. Червените двуетажни автобуси изглеждаха като взети от някой музей и вдигаха убийствен шум, а повечето хора, които върваха по тротоара, носеха шапки — мъжете, жените и дори децата! На стената на една от къщите отсреща висеше плакат, рекламиращ филма „Висше общество“ с неземно красивата Грейс Кели и невероятно грозният Франк Синатра. С отворена уста зяпах наляво и надясно и едва пристъпвах напред. Всичко наоколо изглеждаше като пощенска картичка в ретро стил — само че много по-цветно.

Лукас ме заведе в едно приятно кафене и поръча чай с кифлички.

— Последния път беше гладна — спомни си той. — Тук правят и вкусни сандвичи.

— Не, благодаря. Дядо, става въпрос за господин Джордж. През 2011-а се държи така, сякаш никога не ме е виждал.

Лукас сви рамене.

— О, не се притеснявай заради него. Когато отново се видите, ще са изминали петдесет и пет години. Дотогава сигурно ще те е забравил.

— Да, вероятно — отвърнах и погледнах раздражено към многото пушачи. Точно до нас, на една извита маса, върху която бе поставен стъклен пепелник с големината на череп, седеше дебел господин с пура. Въздухът беше толкова плътно задимен, че можеш с нож да го режеш. През 1956 година не бяха ли чували за рак на белите дробове? — Успя ли междувременно да разбереш какъв е този зелен ездач?

— Не, но успях да разбера нещо много по-важно. Вече знам защо Люси и Пол ще откраднат хронографа. — Лукас се огледа наоколо и после приближи стола си до моя. — След твоето посещение двамата дойдоха още няколко пъти, за да елапсират, без да се случи нещо особено. Пихме заедно чай, изпитвах ги за френските глаголи и в продължение на четири часа скучаехме, придържайки се към правилата. Те нямаха право да напускат сградата, това бе заповед, а Кенет де Вилърс, вечният доносник, се грижеше да я спазваме. Веднъж успях да ги измъкна навън, за да отидат на кино и да поразгледат наоколо, но за нещастие, ни хванаха. О, какво говоря, Кенет ни спипа. Имах ужасни неприятности. Получих дисциплинарно наказание и през следващата половин година винаги, когато Люси и Пол ни посещаваха, пред вратата на драконовата зала стоеше часовой. Това се промени едва когато придобих званието си адепт трети ранг. О, много благодаря! — Последните думи бяха отправени към сервитьорката, която приличаше на Дорис Дей във филма „Мъжът, който знаеше твърде много“. Боядисаната ѝ в светлорусо коса бе късо подстригана и носеше ефирна рокля с широка, полюшваща се пола. С искряща усмивка ни сервира поръчката и нямаше да се учудя, ако бе започнала да пее „*Que sera, sera*“. Лукас изчака, докато тя се отдалечи, и продължи: — Разбира се, чрез внимателни въпроси опитах да разбера каква причина биха имали, за да избягат с хронографа. И нищо. Единственият им проблем бе, че бяха ужасно влюбени един в друг. Явно в тяхното време на връзката им не би се гледало с добро око, затова я пазеха в тайна. Малко хора знаят за това, например майка ти.

— Тогава може би са избягали в миналото, само за да могат да бъдат заедно! Като Ромео и Жулиета? — Ах, колко ужасно романтично!

— Не — каза Лукас. — Не това е причината. — Той разбъркваше чая си, докато аз зяпах лакомо кошничката, пълна с топли кифлички, покрити с платнена салфетка и излъчващи примамлив аромат. — Причината съм аз.

— Какво? *Ти*?

— Е, не заради мен. Но аз съм виновен да се стигне дотам. Един ден ми хрумна откачената идея да изпратя Люси и Пол още по-назад в миналото.

— С помощта на хронографа? Но как...

— Боже, да, беше откачено, вече го казах. — Лукас прокара ръце през косата си. — Но всеки ден бяхме затворени за четири часа в тази проклетата зала заедно с хронографа. И какво по-логично от това да ти хрумнат подобни глупави мисли? Проучих основно старите строителни чертежи, тайните записки и хрониките, а след това взех дрехи от хранилището. Накрая прочетохме кръвта на Люси и Пол в хронографа и пробно ги изпратих за два часа в 1590 година. Получи се абсолютно безпроблемно. Когато двата часа отминаха, отново се върнаха при мен в 1948 година, без изобщо някой да забележи, че ги е нямало. А пък половин час по-късно се върнаха в 1992 година. Всичко мина перфектно.

Заврях в устата си кифличка, покрита с дебел слой девънширски крем. Можех да мисля по-добре, докато дъвча. Хрумнаха ми цял куп въпроси и просто произволно се спрях на един от тях.

— Но през 1590 година все още не е имало пазители, нали така?

— Именно. Тогава все още не е съществувала дори тази сграда. Точно затова извадихме късмет. Или пък обратното, зависи от гледната точка. — Той отпи глътка чай, но все още нищо не бе хапнал и вече започвах да се питам как ли по-късно е натрупал килограмите си. — Въз основа на стари чертежи установих, че сградата с драконовата зала е построена точно върху място, на което от края на XVI век до края на XVII век се е намирал малък площад с чешма.

— Не разбирам...

— Само почакай. За нас това откритие бе като карта за свободен достъп. От драконовата зала Люси и Пол можеха да отскачат в миналото, озовавайки се на този площад и трябваше само навреме да се върнат обратно на него, за да могат да се приземят директно в драконовата зала. Следиш ли мисълта ми дотук?

— А ако се озоват посред бял ден на този площад? Нямало ли е веднага да бъдат арестувани и изгорени на клада за магьосничество?

— Площадът е бил малък и безлюден, почти никой не ги е забелязвал. А ако все пак се е случило, хората са разтърквали учудено очи и са мислели, че просто за миг са се били разсеяли. Разбира се, въпреки всичко бе невероятно опасно, но на нас ни се струваше направо гениално. Ужасно много се радвахме, че ни е хрумнала тази идея и че сме успели да измамим всички, а и Люси и Пол се забавляваха невероятно. Както и аз, въпреки че всеки път седях като на тръни, докато чаках завръщането им. Не искам и да си представям какво щеше да се случи, ако през това време някой бе влязъл...

— Наистина много смело — отбелязах.

— Да — съгласи се Лукас, но изглеждаше виновен. — Човек прави такова нещо, само когато е млад. Днес не бих го направил, със сигурност не бих. Но тогава си мислех, че ако наистина е опасно, моето старо, мъдро аз от бъдещето ще се намеси, разбираш ли?

— Кое мъдро аз от бъдещето имаш предвид? — попитах, хилейки се.

— Е, аз самият — възкликна Лукас и веднага отново сниши глас. — През 1992-ра все ще знам какви съм ги дробил с Люси и Пол през 1948 година. И ако нещо се е било объркало, съм щял да ги предупредя за моето младо лекомислено аз... Така поне си мислех.

— Добре — рекох провлечено и си взех още една кифличка, един вид храна за мозъка. — Но не си го направил?

Лукас поклати глава.

— Явно не, голям съм идиот. И така, ставахме все по-непредпазливи. А когато Люси започна да изучава „Хамлет“ в училище, изпратих и двамата в 1602 година. В продължение на три последователни дни можах да изгледат оригиналното представление, поставено от трупата „Мъжете на лорд Чембърлейн“ в Глоуб Тиътър.

— В Саутуорк?

Лукас кимна.

— Да, беше доста далеч. Трябваше да прекосят Лондон Бридж и да минат от другата страна на Темза, там се опитваха да хванат колкото е възможно повече от „Хамлет“ и да се върнат, преди да е настъпил моментът завръщането им в тяхното време. Първите два дни всичко мина добре, но на третия ден е имало някаква злополука на моста и

дватамата са станали свидетели на престъпление. Те не успяха да се върнат навреме от тази страна на реката, преди да е настъпил моментът за скока им във времето и са се приземили в Саутуорк, наполовина потопени в Темза в 1948 година, а през това време аз се бях побъркал от притеснение. — Явно дори самият спомен за това го съсипваше, защото пребледня. — Вир-вода и в костюми от XVII век, двамата са се добрали до Темпъл, секунди преди завръщането си в 1992 година. Разбрах за всичко това едва при следващото им посещение...

Главата ми съвсем бръмна от многото различни години.

— На какво престъпление са станали свидетели двамата?

Лукас придърпа стола си още по-близо. Очите му зад очилата бяха станали съвсем тъмни и сериозни.

— Точно в това е въпросът! Люси и Пол са видели как граф Сен Жермен убива някого.

— Графът?

— До този момент те са се срещали с графа само два пъти. Въпреки това бяха напълно сигурни, че е бил той. След първичния си скок, всеки от тях му е бил представен през 1784 година. Самият граф е определил това, защото е искал да се запознае с родените след него, пътуващи във времето, едва в края на живота си. Ще се учудя, ако при теб е било по-различно. — Лукас се изкашля. — Имам предвид: ще е по-различно. Както и да е... Във всеки случай пазителите са отпътували с Люси, Пол и хронографа специално за Северна Германия, където графът е прекарал последните си години. Аз самият съм бил заедно с тях. Ще бъда заедно с тях. Като Велик пазител на ложата. Можеш ли да си представиш?

Сбърчих чело.

— Може ли отново да се върнем към...

— О, пак се отклонявам от темата, нали? Това, че нещата предстоят да се случат, въпреки че отдавна са се случили, продължава да надхвърля представите ми. Докъде бяхме стигнали?

— Как е могъл графът да извърши убийство през 1602 година... О, разбирам! Направил го е по време на някое от пътуванията си!

— Точно така. И то като много млад мъж. Било е пълна случайност, че Люси и Пол са били там в същия миг и на същото място. Ако изобщо можем да говорим за случайност. Самият граф

пише в едно от многото си съчинения: „*Който вярва в случайността, не е осъзнал могъществото на съдбата*“.

— Кого е убил? И защо?

Лукас отново се огледа в кафенето.

— Това, скъпа внучке, първоначално също не знаехме. Отне ни седмици, докато разберем. Жертвата му не е никой друг, а самият Ланселот де Вилърс, първият в кръга, пътуващ във времето. Кехлибарът!

— Той е убил собствения си прародител? Но защо?

— Ланселот де Вилърс е бил белгийски барон, който през 1602 година се премества в Англия заедно с цялото си семейство. В хрониките и тайните записки на графа, които той е завещал на пазителите, пише, че Ланселот е починал през 1607 година, затова първоначално не се спряхме на него. В действителност обаче — ще ти спестя подробностите на детективските ни разследвания — през 1602 година е прерязано гърлото на барона в собствената му карета...

— Не разбирам — промърморих.

— Аз самият все още не съм сглобил всички части от пъзела — каза Лукас, докато вадеше кутия цигари от джоба си и си запали една. — Освен това не съм виждал Люси и Пол от 24 септември 1949 година. Предполагам, че са избягали във време, много преди моето, защото в противен случай отдавна да са ме потърсили. О, по дяволите! Само недей да поглеждаш натам!

— Какво има? И откога пушиш?

— Насам идва Кенет де Вилърс, заедно с кикимората, сестра му. — Лукас опита да се скрие зад менюто.

— Просто му кажи, че не желаем да бъдем обезпокоявани — прошепнах.

— Не мога, той ми е началник. Както в ложата, така и в живота. Собственик е на проклетата кантора... Ако имаме късмет, няма да ни забележат.

Но не извадихме късмет. Висок мъж в средата на четирийсетте и една дама с тюркоазена шапка вървяха целенасочено към масата ни и се настаниха на двата свободни стола, без някой да ги е поканил.

— Май днес следобед и двамата кръшкаме от работа, нали, Лукас? — каза Кенет де Вилърс и удари дядо по рамото. — Не че няма да си затворя очите, след като приключи така майсторски делото на

Паркър. Още веднъж, моите поздравления! Чух, че имаш гости от провинцията.

Кехлибарените му очи ме подложиха на обстоен оглед. Опитах се да отвърна на погледа му възможно най-непринудено. Беше странно как Де Вилърс с изразените си скули и аристократичния, прав нос си приличаха във всички векове. Този тук също бе впечатляваща личност, макар и не толкова добре изглеждащ, като например Фолк де Вилърс в моето време.

— Хейзъл Монтроуз, моя братовчедка — представи ме Лукас. — Хейзъл, това са господин и госпожа Де Вилърс.

— Но аз съм негова сестра — уточни госпожа Де Вилърс и се изкикоти. — О, браво, имате цигари. Може ли да си изпрося една?

— За съжаление, тъкмо смятахме да тръгваме — каза Лукас, докато галантно ѝ подаваше цигара и огънче. — Трябва да прегледам още няколко преписки...

— Не и днес, приятелю. — Началникът му приятелски му намигна.

— Само в компанията на Кенет е толкова скучно — каза госпожа Де Вилърс и издуха дима от цигарата през носа си. — С него не може да се говори за нищо друго, освен за политика. Кенет, моля те, поръчай по още един чай за всички. Откъде точно сте, скъпа моя?

— Глостършър — отвърнах и леко се закашлях.

Лукас въздъхна примирено.

— Чичо ми, тоест бащата на Хейзъл, притежава там голямо имение с много животни.

— О, аз обичам живота в провинцията. Както и животните! — каза госпожа Де Вилърс ентусиазирано.

— Аз също много обичам животните — казах. — Особено котките.

[1] Хипервентилация — необичайно бързо и дълбоко дишане. Може да се дължи на някои заболявания или състояния като страх, безпокойство, силни емоции и т.н. — Бел.ред. ↑

[2] Онова, което не си научил в младостта си, няма да ти е известно и като остарееш (лат.). — Бел.ред. ↑

[3] Игра на думи (от англ. violet, purple и plum са все нюанси на лилавия цвят). Ако трябва да се преведе, е нещо подобно на Теменужка

Тъмновиолетова, което име буди съмнение у часовите. — Бел.ред. [↑](#)

ГЛАВА 8

„Nam quod in inventus non discitur, in matura aetate nescitur.“

„7:00 часа: Новобранецът Картръл, който бе обявен за изчезнал по време на нощния изпит «Ариадна», се добра до стълбището със седем часа закъснение. Той залита леко и мирише на алкохол, от което може да се предположи, че макар и да се е провалил на изпита, е успял да намери винарската изба. По изключение го пуснах да премине с паролата от предния ден. Няма други произшествия.“

Доклад: Дж. Смит
новобранец,
сутрешна смяна

„13:12 часа: Видяхме мишка. Искан да я нанижа на шпагата си, но Лирой я нахрани с остатъците от сандвича си и я кръсти Одри.“

15:15 часа: Госпожица Вайълет Пърпърплъм стигна до стълбището по непознат за нас път, водещ от Кралската съдебна палата. Тя каза без грешка паролата за деня. Според желанието ѝ, Лирой я ескортира до кабинетите горе.

15:24 часа: Одри отново се появи. Няма други необичайни произшествия.“

Доклад: П. Уорд
новобранец,
следобедна смяна

*„18:00 до 24:00 часа: Няма необичайни
произшествия.“*

Доклад: Х. Картръл
новобранец, вечерна
смяна

*„0:00 до 6:00 часа: Няма необичайни
произшествия.“*

Доклад: К. Елбърет /
М. Уорд
новобранци
ИЗ ХРОНИКИТЕ
НА ПАЗИТЕЛИТЕ
ПРОТОКОЛ ОТ
ЦЕРБЕРСКИЯ^[1] ПОСТ

24 юли 1956 г.

Часовият в подножието на стълбището спеше, подпрял глава на парапета.

— Бедният Картръл — прошепна Лукас, докато се промъквахме покрай хъркация мъж. — Страхувам се, че няма да успее да стане адепт, ако продължава да пие... Но толкова по-добре за нас. Хайде, бързо!

Бях много задъхана, защото изминахме пътя от кафето дотук на бегом. Кенет де Вилърс и сестра му ни бяха задържали цяла вечност, с часове бяхме разговаряли с тях за живота в провинцията като цяло и в Глостършър в частност (споделих няколко весели случки за братовчедка ми Маделин и овца на име Клариса), за делото Паркър (за което единственото, което разбрах, е, че дядо ми го е спечелил), за малкия сладък престолонаследник Чарлс (ало?) и за всичките филми на Грейс Кели и сватбата ѝ с краля на Монако. От време на време се покашлях, опитвайки се да отклоня разговора към темата за катастрофалните последици за здравето, причинени от пушенето, но това не се прие добре. Когато най-сетне можахме да напуснем

кафенето, беше вече толкова късно, че дори не остана време да отскоча до тоалетната, въпреки че в пикочния ми мехур се бе събрал поне литър чай.

— Остават само три минути — каза Лукас задъхано, докато тичахме из подземните коридори. — А има още толкова много, което исках да ти разкажа. Ако този тъп, лепкав като чума мой шеф не беше дошъл...

— Не знаех, че работиш при Де Вилърс. Все пак си бъдещият лорд Монтроуз, член на Горната камара.

— Да — отвърна Лукас мрачно. — Но докато встъпя във владение на наследството си, трябва по някакъв начин да изкарвам прехраната за семейството си. А тази работа изникна... Няма значение. Сега ме чуй: всичко, което граф Сен Жермен е оставил след себе си на пазителите, така наречените тайни записки, писмата, хрониките, всичко това е било цензурирано от него. Пазителите знаят само това, което графът е допуснал да знаят, а целта на информацията е бъдещите поколения да направят всичко възможно, за да затворят кръга. Но никой от пазителите не знае цялата тайна.

— Но ти я знаеш? — извиках.

— Шшт! Не, и аз не я знам.

Свихме зад последния ъгъл и аз отворих със замах вратата на старата алхимична лаборатория. Нещата ми лежаха върху масата, точно там, където ги бях оставила.

— Но Люси и Пол знаят тайната, сигурен съм. Последния път, когато се видяхме, бяха на крачка от това да се сдобият с документите. — Погледна часовника си. — По дяволите!

— Продължавай да разказваш! — настоях, докато грабвах училищната си раница и фенерчето. В последния миг се сетих да върна ключа на Лукас. В стомаха ми вече се разпростираше добре познатото усещане, сякаш се намирам на увеселително влакче. — И моля те, дядо, обръсни си мустаците!

— Графът е имал врагове, които се споменават само бегло в хрониките — бързо продължи той. — Особено е бил нарочен от една стара, близка до църквата, тайна организация, която се е наричала Флорентински алианс. През 1745-а, годината на създаването на ложата, на тази организация се е удало, тук в Лондон, да се сдобие с документи

от наследството на графа... Смяташ, че мустаците не ми отиват, така ли?

Стаята започна да се върти около мен.

— Обичам те, дядо! — промълвих.

— ... документи, които освен всичко останало, доказват, че не е достатъчно в хронографа да бъде прочетена кръвта на всичките дванайсет пътуващи във времето! Тайната ще се разкрие едва когато... — бе последното, което чух Лукас да казва, преди да изгубя почвата под краката си.

Секунда по-късно замигах на ярка светлина право срещу една бяла риза. Само още един сантиметър по-вляво и щях да се приземя точно върху краката на господин Джордж. Нададох уплашен вик и отстъпих няколко крачки встрани.

— Следващия път не трябва да забравяме да ти дадем тебешир, за да направиш маркировка — каза господин Джордж, клатейки глава и взе фенерчето от ръката ми. Не очакваше завръщането ми сам. До него стоеше Фолк де Вилърс, доктор Уайт седеше в един стол до масата, а Робърт, малкото прозрачно момче, надничаше иззад него. На стената до вратата се бе подпрял Гидиън, с огромен бял пластир на челото.

Зървайки го, си поех дълбоко въздух. Бе заел обичайната си поза със скръстени пред гърдите ръце, но тенът на лицето му почти не се различаваше от този на пластира, а сенките под очите му караха ирисите му да изглеждат неестествено зелени. Почувствах почти непреодолим копнеж да изтичам при него, да го прегърна и да целуна раната му, както навремето винаги правех с Ник, щом се удареше.

— Всичко наред ли е, Гуендолин? — попита Фолк де Вилърс.

— Да — отвърнах, без да изпускам Гидиън от поглед. Боже, колко много ми беше липсвал, осъзнах го чак сега. Нима целувката върху зеления диван беше само преди ден? Въпреки че едва ли можеше да се говори за една целувка.

Гидиън отвърна хладно на погледа ми, почти безразлично, сякаш ме виждаше за първи път. Нямаше и следа от онова, което се бе случило вчера.

— Ще заведа Гуендолин горе, за да може да си тръгне към къщи — рече спокойно господин Джордж, постави ръка върху гърба ми и леко ме избута покрай Фолк към вратата. Право към Гидиън.

— Имаш ли... добре ли се чувстваш? — попитах го.

Той не отговори, само ме гледаше мълчаливо. Но в начина, по който ме наблюдаваше, имаше нещо странно. Сякаш не бях личност, а някакъв предмет. Нещо незначително, обикновено, нещо като... стол. Май все пак беше получил мозъчно сътресение и вече не знаеше кой е. Изведнъж ми стана студено.

— Мястото на Гидиън е в кревата, но трябва да елапсира няколко часа, ако не искаме да рискуваме неконтролируемо пътуване във времето — обясни доктор Уайт. — Истинско безразсъдство е да го пуснем сам...

— Два часа в спокойно подземно помещение, лежащ на диван в 1953 година — прекъсна го Фолк. — Ще го преживее.

— Със сигурност — отвърна Гидиън и погледът му стана още по-мрачен, ако това изобщо бе възможно. Изведнъж ми идеше да се разплача.

Господин Джордж отвори вратата.

— Ела, Гуендолин.

— Един момент, господин Джордж. — Гидиън ме улови над лакътя. — Бих искал да разбера нещо. В коя година изпратихте Гуендолин?

— Сега ли? Юли 1956 година. Защо?

— Ами... защото мирише на цигари — отвърна той, докато хватката му болезнено се затегна около ръката ми.

За малко да изпусна раницата си. Автоматично помирисах сакото си. Точно така — прекараните часове в задименото кафене определено бяха оставили следи. Как, за бога, щях да обясня това?

Сега всички погледи бяха насочени към мен и осъзнах, че много бързо трябва да ми хрумне някое добро обяснение.

— Е, добре, хванахте ме — казах и погледнах към пода. — Попуших малко. Но само три цигари. Честно.

Господин Джордж поклати глава.

— Но, Гуендолин, колко пъти съм ти повтарял, никакви предмети...

— Съжалявам — казах, прекъсвайки го насред тирадата. — Но е толкова скучно в това сумрачно подземие, а някоя и друга цигара помага срещу страха... — Опитах се да придам смутено изражение на лицето си. — Старателно събрах фасовете и ги донесох. Няма защо да

се притеснявате, че някой ще намери кутия „Лъки Страйк“ и ще се чуди откъде се е взела.

Фолк се разсмя.

— Нашата принцеса явно не е толкова послушна, колкото изглежда — каза доктор Уайт и аз си отдъхнах. Очевидно ми бяха повярвали. — Не гледай толкова шокирано, Томас. Първата си цигара изпуших на тринайсет.

— Аз също. Беше ми първа и последна. — Фолк де Вилърс отново се беше навел над хронографа. — Пушенето наистина не е препоръчително, Гуендолин. Сигурен съм, че майка ти доста ще се изненада, ако разбере за това.

Дори малкият Робърт закима усилено и ме изгледа осъдително.

— Освен това не е добре за красивия външен вид — допълни доктор Уайт. — От никотина кожата се разваля и зъбите пожълтяват.

Гидиън не каза нищо. Но и не беше отпуснал хватката си около ръката ми. Насилих се да го погледна в очите възможно най-непринудено и се опитах да му се усмихна извинително. Отвърна на погледа ми, присвивайки леко очи и незабележимо поклати глава. После бавно ме пусна. Преглътнах, защото изведнъж в гърлото ми сякаш бе заседнала буца.

Защо Гидиън се държеше така? В един момент бе мил и нежен, а в следващия — отново студен и далечен? Никой нормален човек не би издържал на това. Във всеки случай не и аз. Това между нас изглеждаше истинско. Правилно. А сега не му хрумваше нищо по-добро, освен да ме злепостави пред събралата се тайфа. Какво целеше да постигне?

— Хайде, ела — обърна се господин Джордж към мен.

— Ще се видим вдругиден, Гуендолин — каза Фолк де Вилърс. — На големия ти ден.

— Не забравяйте да й завържете очите — напомни докторът и чух как Гидиън се изсмя, сякаш е казал някой мръсен виц. След това тежката врата се затвори след нас и ние останахме сами в коридора.

— Явно той не обича пушачи — промълвих и за малко да избухна в сълзи.

— Нека ти завържа очите — рече господин Джордж и аз застанах мирно, докато той завързваше кърпата на възел на тила ми. После взе

раницата ми и внимателно ме побутна напред. — Гуендолин, наистина трябва да си по-внимателна.

— Няколко цигари няма да ме убият.

— Нямах това предвид.

— А какво тогава?

— Чувствата ти.

— Моля? Чувствата ми?

Чух как господин Джордж въздъхна.

— Мило дете, дори и слепец може да види, че ти... Просто трябва да си по-внимателна по отношение на чувствата ти към Гидиън.

— Аз... — Замлъкнах. Явно господин Джордж бе по-проницателен, отколкото смятах.

— Връзката между двама пътуващи във времето никога не е стояла под щастлива звезда. Още по-малко пък връзките между фамилиите Де Вилърс и Монтроуз. А във времена като тези, човек винаги трябва да си напомня, че не може да има вяра на никого. — Може би си въобразявах, но имах усещането, че ръката на господин Джордж върху гърба ми трепереше. — За съжаление, е неоспорим факт, че здравият разум страда, когато е замесена любовта. А сега най-много се нуждаеш от здрав разум. Внимание, стъпало!

Изкачихме стълбите в мълчание, после Томас свали превръзката ми и ме погледна сериозно.

— Можеш да се справиш с всичко, Гуендолин. Твърдо вярвам в теб и способностите ти.

Топчестото му лице отново бе покрито с капчици пот. Светлите му очи бяха изпълнени с тревога — също като на майка ми, когато ме погледнеше. Почувствах как ме изпълва симпатия към него.

— Всъщност на колко сте години, господин Джордж? Ако мога да попитам.

— На седемдесет и шест. Това не е тайна.

Зяпнах го. Макар и досега да не се бях замисляла особено по въпроса, като нищо бих предположила, че е с десет години по-млад.

— В такъв случай, през 1956 година сте били...

— На двайсет и една. Това бе годината, през която започнах работа тук като асистент и станах член на ложата.

— Всъщност познавате ли Вайълет Пърпълпъм? Тя е приятелка на пралея ми.

Господин Джордж повдигна едната си вежда.

— Не, не мисля, че я познавам. Хайде, ще те придружа до колата. Сигурен съм, че майка ти те очаква с нетърпение.

— Да, със сигурност. Господин Джордж?

Но той вече се бе обърнал и поел напред. Не ми оставаше нищо друго, освен да тръгна след него.

— Утре по обяд ще те вземат от вкъщи. Мадам Росини ще се нуждае от теб за пробата на костюмите, а след това Джордано ще се опита да те научи на още някои неща. И накрая ще трябва да елапсираш.

— Звучи като един прекрасен ден.

— Но това не е... *магия!* — прошепнах шокирано.

Лесли въздъхна.

— Не е магия в смисъла на фокус-мокус, но е магическа способност. Това е магията на гарвана.

— Това е по-скоро вид лудост, заради която ти се присмиват и на която никой не вярва.

— Гуени, не е лудост, когато някой притежава свръхестествени възприятия. Това е по-скоро дарба. Можеш да виждаш призраци и да разговаряш с тях.

— И демони — допълни Ксемериус.

— В митологията гарванът е символ за връзката между душите на хората и небесното царство. Гарваните са посредници между живите и умрелите. — Лесли обърна папката си така, че да мога да прочета какво бе намерила за гарвана в интернет. — Трябва да признаеш, че това напълно отговаря на твоите способности.

— И на цвета на косата ти — каза Ксемериус. — Черна като перата на гарван...

Загризах долната си устна.

— Но в предсказанията звучи толкова... ох, нямам представа, толкова съществено и могъщо. Сякаш магията на гарвана е вид тайно оръжие.

— Но тя би могла да е такава — каза Лесли. — Ако престанеш да си мислиш, че е вид странна лудост, която прави възможно да виждаш призраци.

— И демони — каза отново Ксемериус.

— Толкова искам да се добера до онези текстове с предсказанията. Живо ме интересува какво точно пише в тях.

— Шарлот сигурно ги знае всичките наизуст — казах. — Мисля, че ги е научила по време на обучението си по мистерии. И изобщо, всички непрестанно говорят със загадки. Пазителите. Дори майка ми. И Гидиън.

Бързо се извърнах настрани, за да не забележи Лесли, че изведнъж очите ми се напълниха със сълзи, но вече беше късно.

— О, мила, не плачи отново! — Подаде ми кърпичка. — Наистина преувеличаваш.

— Не, не преувеличавам. Нали си спомняш как заради Макс плака цели три дни без прекъсване? — подсмръкнах аз.

— Разбира се, че си спомням. Беше едва преди половин година.

— Сега вече мога да си представя как си се чувствала тогава. И мога да разбера защо ти се искаше да умреш.

— Бях толкова глупава! През цялото време ти стоеше до мен и ми повтаряше, че Макс не си заслужава да пропилявам по него дори и една сълза, защото се бе държал като задник. И че трябва да си измия зъбите...

— Да, и през цялото време без прекъсване звучеше „The winner takes it all“^[2].

— Мога да я донеса — предложи Лесли, — ако ще те накара да се почувстваш по-добре.

— Няма. Но можеш да ми подадеш японския кухненски нож, за да си направя харакири. — Отпуснах се назад в леглото си и затворих очи.

— Защо момичетата винаги драматизират толкова? — попита Ксемериус. — Веднъж момчето да не е на кеф и да гледа кисело, защото са го фраснали по главата, и за теб светът вече свършва.

— Защото не ме обича — отвърнах отчаяно.

— Не можеш да си сигурна — рече Лесли. — За съжаление при Макс бях напълно убедена, защото само половин час след като ме заряза, беше видян да се натиска в едно кино с онази Ана. Но при Гидиън случаят не е такъв. Той просто е малко... непостоянен.

— Но защо? Трябваше да видиш само как ме гледаше. Някак си с погнуса. Сякаш съм някоя... хлебарка. Направо не мога да го понеса.

— Преди малко беше стол. — Приятелката ми поклати глава. — Трябва да се съвземеш. Господин Джордж има право: здравият разум отлита, когато е замесена любовта. А сме толкова близо до постигането на решаващ пробив!

Сутринта, тъкмо Лесли бе дошла вкъщи и се бяхме разположили удобно върху леглото ми, когато на вратата ми почука господин Бърнард — нещо, което никога досега не беше правил — и остави поднос с чай на бюрото ми.

— Ободряваща напитка за младите дами.

Бях го зяпнала изумено, тъй като не можех да си спомня някога изобщо да е пристъпвал на този етаж.

— Е, тъй като наскоро попитахте, си позволих да потърся — продължи господин Бърнард и ни погледна сериозно с бухалските си очи над ръба на очилата. — Както и очаквах, я намерих.

— Какво сте намерили?

Икономът отмести салфетката от таблата и под нея се появи една книга.

— „Зеленият ездач“. Имам спомен, че я търсехте.

Лесли веднага скочи и взе книгата.

— Но аз вече разгледах книгата в библиотеката, в нея няма нищо особено... — измърмори.

Господин Бърнард й се усмихна снизходително.

— Предполагам, това се дължи на факта, че книгата, която сте видели в библиотеката, не е била собственост на лорд Монтроуз. Мисля, че е възможно този екземпляр да ви заинтригува повече.

С лек поклон той се бе оттеглил и ние веднага се нахвърлихме върху книгата. Една бележка, върху която някой бе изписал със ситен шрифт десетки числа, падна на пода. От вълнение страните на Лесли съвсем се бяха зачервили.

— О, боже, това е код! — извика тя. — Направо прекрасно! Винаги съм си мечтала за това. Сега само трябва да открием какво означава!

— Да — рече Ксемериус, който се бе провесил на корнизата. — Много пъти съм го чувал. Мисля, че това е едно от онези прочути последни изречения в живота на някого...

Но на Лесли ѝ отне по-малко от пет минути, за да схване, че числата се отнасят до отделни букви от текста.

— Първата цифра е страницата, втората посочва реда, третата — думата, а четвъртата — буквата. Виждаш ли? 14-22-6-3: това е страница четиринайсет, двайсет и втори ред, шеста дума, трета буква. — Тя поклати глава. — Колко плосък трик. Споменава се във всяка втора детска книжка. Но както и да е, според този код първата буква е „е“.

Впечатлен, Ксемериус закива.

— Слушай приятелката си.

— Не забравяй, че всичко е на живот и смърт — продължи Лесли. — Да не мислиш, че искам да загубя най-добрата си приятелка, само защото след като се е натискала с някакво си момче, вече не е в състояние да използва ума си?

— И аз това казвам! — извика Ксемериус.

— Важно е да престанеш да цивириш и вместо това да разбереш какво са открили Люси и Пол. Когато днес отново те изпратят да елапсираш в 1956 година — просто трябва да помолиш господин Джордж да те прати пак там, — ще настояваш пред дядо ти за разговор на четири очи! Що за откачена идея да отидете в кафене! И този път ще си запишеш всичко, ама всичко, което ти каже, дори и най-незначителната подробност, чуваш ли? — Тя въздъхна. — Сигурна ли си, че се казва Флорентински алианс? Никъде нищо не успях да намеря за това. Непременно трябва да хвърлим поглед на тайните записки, които графът е оставил на пазителите. Де да можеше Ксемериус да движи предмети, тогава би могъл да потърси архивите, да мине през стените и просто да прочете всичко...

— Да, натрий ми носа с моята безполезност — рече Ксемериус обидено. — Бяха ми необходими само седемстотин години, за да се примиря, че не мога да прелистя дори и една страница.

Почука се и Каролайн провря глава през вратата.

— Обядът е готов! Гуени, двете с Шарлот ще бъдете взети след един час.

Изпъшках.

— И Шарлот ли?

— Да, така каза леля Гленда. „Горката Шарлот я използват за учителка на бездарни същества“, спомена още тя.

— Не съм гладна — казах.

— Ей сега идваме. — Лесли ме ръгна в ребрата. — Хайде, Гуени. И по-късно можеш да се самосъжаляваш. Сега трябва да хапнеш нещо! Седнах и издухах нос в кърпичката ви.

— Нямам нерви да слушам ехидните коментари на леля Гленда.

— Да, но ако искаш да преживееш близкото бъдеще, ще се нуждаеш от здрави нерви. — Лесли ме издърпа на крака. — Леля ти и Шарлот ти предоставят добра възможност да се упражняваш. Ако преглътнеш обяда, от воле ще се справиш и със соарето.

— А ако не успееш, винаги можеш да си направиш харакири — рече Ксемериус.

Вместо поздрав мадам Росини ме притисна към пищния си бюст.

— Лебедова шийке! Ето те най-сетне. Колко ми липсваше!

— И вие на мен — казах откровено.

Дори самото присъствие на мадам Росини с нейната преливаща сърдечност и чудесния ѝ френски акцент (Къде беше Гидиън да чуе как ме нарича!) ми действаше едновременно ободряващо и успокояващо. Тя беше балсам за моето наранено самочувствие.

— Ще изпаднеш във възторг, когато видиш какво съм ти ушила. Джордано почти се разплака, докато му показвах роклите ти — толкова са красиви.

— Сигурна съм.

Вероятно Джордано е щял да се разплаче, защото самият той не е можел да облече роклите. Но все пак днес се бе държал донякъде любезно, макар и само защото този път бях успяла да се справя с танците и благодарение на суфлирането на Ксемериус, знаех кой лорд е поддръжник на торите и кой на вигите (гаргойлът просто бе надничал над рамото на Шарлот в бележника ѝ). Моята собствена легенда — Пенелъпи Мери Грей, родена през 1765 година — можех да издекламирам без грешка, включително всичките имена на починалите ми родители и то пак благодарение на демона. Само с ветрилото продължавах да съм непохватна, но Шарлот направи конструктивното предложение просто да не го използвам.

В края на учебния час Джордано ми връчи списък на думи, които в никакъв случай не трябва да използвам.

— До утре да са осмислени и научени наизуст — бе казал с носовия си глас. — В XVIII век няма автобуси, телефонни секретари, прахосмукачки, нищо не е готино, супер или яко, хората са нямали представа за деленето на атома, за кремове с колаген или за озонови дупки.

О, нима? Докато се опитвах да си представя защо, по дяволите, ще ми се прииска на някакво си соаре в XVIII век да съставям изречения, в които ще се срещат думи като телефонен секретар, озонова дупка или крем, съдържащ колаген, кимнах и казах любезно:

— Дадено.

Но в този миг Джордано бе изпискал:

— Не! Не е „дадено“! В XVIII век не съществува дадено, глупаво същество такова!

Мадам Росини стегна корсета ми отзад на гърба. Отново се изненадах колко е удобен. Когато си с него, стойката ти автоматично се изправя.

Подплатена телена конструкция бе завързана около ханша ми (предполагам, че XVIII век е бил чудно спокойно и ненапрегнато време за всички жени с широк ханш и дебело дупе), после мадам Росини навлече през главата ми една тъмночервена рокля. Тя закопча една дълга редица от кукички и копчета на гърба ми, докато през това време аз прокарвах с възхита пръсти по тежката, украсена с бродерии, коприна. Ах, колко е красива!

Мадам Росини бавно ме обиколи и върху лицето ѝ се появи доволна усмивка.

— Очарователно. *Magnifique*^[3].

— Това роклята за бала ли е? — попитах.

— Не, тази рокля е за соарето. — Мадам Росини закрепил миниатюрни, перфектно изработени, копринени розички около дълбоко изрязаното деколте. Тъй като бе захапала много карфици, говореше неразбираемо през зъби. — Тогава ще можеш и да не слагаш пудра на косата си, а тъмният ѝ цвят ще контрастира фантастично с това червено. Точно както си го представях. — Тя ми намигна закачливо. — Ще се превърнеш в сензация, лебедчето ми, *n'est-ce pas*^[4], въпреки че не това е целта. Но какво мога да направя срещу това? — Тя закърши ръце, но с дребната ѝ фигура с врат на костенурка, за разлика от Джордано, този жест изглеждаше много

сладко. — Ти си просто една малка красавица и изобщо няма да помогне, дори и да те навлечем с безцветни дрехи. И така, лебедова шийке, готови сме. Сега идва ред на балната рокля.

Балната рокля бе светлосиня с кремава бродерия и гарнитура и ми стоеше също толкова перфектно, колкото и червената. Ако това изобщо бе възможно, имаше дори още по-сензационно деколте, а полата се развяваше на метри около мен. Мадам Росини претегли угрижено опашката ми в ръката си.

— Не съм сигурна как да го направим. С перука няма да се чувстваш много комфортно, най-вече защото ще трябва да скрием под нея огромното ти количество коса. Но пък от друга страна, косата ти е толкова тъмна, че вероятно с пудрата само ще постигнем някой грозен сив тон. *Quelle catastrophe*^[5]! — Тя сбърчи чело. — Както и да е. В действителност по този начин ще си *absolument*^[6] в крак с модата, но, мили боже, каква ужасна мода е било това!

За пръв път през този ден се усмигнах. Грозен тон! Ужасна мода! Да, колко вярно! Не само модата, но и Гидиън беше грозен и ужасен, а бих добавила и отвратителен, или поне така щях да гледам на него от тук насетне. (Стига!) Мадам Росини явно не забелязваше каква благодат дарява на душата ми и продължаваше да се възмущава от онова време.

— Млади момичета, които са пудрили косата си, докато е заприличвала на тази на баба им — направо ужасно! Моля те, обуй тези обувки. Имай предвид, че ще трябва да можеш да танцуваш с тях, а все още имаме достатъчно време, за да ги коригираме.

Обувките — червени, с бродерия, пасващи на червената рокля, и светлосиви, със златна катарамка за балната рокля — бяха изумително удобни, въпреки че изглеждаха като взети от някой музей.

— Това са най-красивите обувки, които някога съм виждала — казах въодушевено.

— Надявам се да е така — рече мадам Росини и цялото ѝ лице засия. — И така, ангелчето ми, готови сме. Гледай днес да си легнеш рано, защото утре ще е много вълнуващ ден.

Докато отново се напъхвах в дънките и любимия ми тъмносин пуловер, мадам Росини нагласяше роклите върху шивашките манекени без глави. После погледна към стенния часовник и сбърчи ядосано чело.

— Това неблагоприятно момче! Трябваше да е тук още преди петнайсет минути!

Пулсът ми веднага отскочи до небесата.

— Гидиън?

Французойката кимна.

— Той не приема това тук сериозно, мисли си, че не е важно дали панталонът му стои добре. Но не е прав! Дори е от огромно значение.

„Грозен, ужасен, отвратителен“, изпробвах новата ми мантра.

На вратата се почука. Беше само тих шум, но всичките ми намерения се изпариха във въздуха. Изведнъж вече нямах търпение отново да видя Гидиън. И в същото време ужасно се страхувах от срещата ми с него. Нямах да преживея още един такъв мрачен поглед.

— О — възкликна мадам Росини, — ето го и него. Влез!

Цялото ми тяло се скова, но влезлият през вратата не беше Гидиън, а червенокосият господин Марли. Както винаги, нервен и притеснен, той заекна:

— Трябва да отведе руб... въъ... госпожицата, за да елапсира.

— Добре — рекох. — Тъкмо приключихме.

Ксемериус ми се усмихваше зад адепта. Преди началото на пробата го бях изпъдила.

— Току-що прелетях през един съвсем истински вътрешен министър — каза той жизнерадостно. — Беше много яко.

— А къде е момчето? — ядосваше се мадам Росини. — Той трябваше да дойде за пробата!

Господин Марли се прокашля.

— Преди малко видях двам... господин Де Вилърс да говори с другия руб... с госпожица Шарлот. Придружаваше го и брат му.

— Това изобщо не ме интересува — отвърна бясно мадам Росини.

„За разлика от мен“, помислих си. В представите ми вече пишех есемес на Лесли, само с една-единствена дума: харакири.

— Ако веднага не се появи тук, ще се оплача от него на Великия пазител. Къде ми е телефонът?

— Съжалявам — измърмори господин Марли. Той смутено прехвърляше една черна кърпа между ръцете си. — Може ли...

— Разбира се. — С въздишка му позволих да завърже очите ми.

— За съжаление, кариеристът тук казва истината — поясни Ксемериус. — Скъпоценното камъче флиртува безобразно с братовчедка ти. Както и хубавичкият му брат. Какво толкова винаги намират момчетата в червенокосите? Мисля, че сега ще ходят заедно на кино. Но по-добре да не ти го казвам, че веднага ще се разцивриш.

Поклатих глава.

Ксемериус погледна към тавана.

— Мога да им хвърлям по едно око заради теб. Да го направя ли? Закимах бурно.

По пътя надолу към подземие то господин Марли настойчиво мълчеше, а аз бях потънала в собствените си мрачни мисли. Едва когато стигнахме до помещението с хронографа и адептът махна превръзката от очите ми, попитах:

— В кое време ще ме изпратите днес?

— Аз... ще изчакаме номер девет, въъ... господин Уитман — отвърна той и заби поглед в земята. — Разбира се, аз не съм упълномощен да боравя с хронографа. Моля седнете.

Но едва се бях отпуснала върху един стол, когато вратата се отвори и влезе учителят ми. А веднага след него и Гидиън.

Сърцето ми пропусна един удар.

— Здравей, Гуендолин — каза господин Уитман с чаровната си усмивка, като катеричка. — Радвам се да те видя. — Той отмести паното на стената, зад което беше скрит сейфът. — Е, сега ще те изпратим да елапсираш.

Почти не чувах какво ми казваше. Гидиън все още бе твърде блед, но поне изглеждаше много по-добре от вчера вечерта. Дебелият бял пластир беше изчезнал и можех да видя раната в корените на косата му, която бе голяма около десет сантиметра. Чаках да каже нещо, но той само ме наблюдаваше мълчаливо.

Ксемериус се приземи, минавайки през стената със засилване, точно до Гидиън и уплашено си пое дъх.

— Опа, ето го и него! Исках да те предупредя, съкровище, честно. Но не можех да реша след кого да тръгна. Както изглежда, Шарлот пое за днес следобед ролята на детегледачка за хубавичкия брат на Гидиън. Отидоха заедно да ядат сладолед, а след това ще ходят и на кино. Бих казал, че кината са купите сено на новото време.

— Всичко наред ли е при теб, Гуендолин? — попита Гидиън и повдигна вежда. — Изглеждаш нервна. Искаш ли една цигара за успокоение? Каква марка предпочиташе? „Лъки Страйк“?

Зяпнах го изумено.

— Остави я на мира — рече Ксемериус. — Не виждаш ли, че страда от любовна мъка, глупчо такъв? И то заради теб! Какво изобщо правиш тук?

Господин Уитман бе извадил хронографа от сейфа и сега го постави върху масата.

— А сега да видим в кое време ще те изпратим днес...

— Мадам Росини ви очаква за пробата на костюмите, сър — обърна се адептът към Гидиън.

— По дяволите! — изруга той, за миг сякаш забравил мисълта си и погледна часовника си. — Напълно бях забравил. Беше ли много сърдита?

— Правеше впечатление на доста ядосана — отвърна господин Марли.

В този миг вратата отново се отвори и влезе господин Джордж. Той беше много задъхан и както винаги, когато бе напрегнат, олисялото му теме бе покрито със ситни капчици пот.

— Какво става тук?

Господин Уитман сбърчи чело.

— Томас? Гидиън каза, че заедно с Фолк сте на разговор с вътрешния министър.

— Така беше. Докато не ми се обади мадам Росини и не научих, че Гуендолин вече е била отведена, за да елапсира. — За пръв път го виждах наистина ядосан.

— Но Гидиън каза, че ти си му възложил... — отвърна господин Уитман, видимо объркан.

— Не съм! Гидиън, какво става тук? — Всякакво добродушие бе изчезнало от малките очички на господин Джордж.

— Мислех, че ще се радвате, ако ви отменим в това ви задължение — отвърна той равнодушно и скръсти ръце пред гърдите си.

— Благодаря за загрижеността — отвърна господин Джордж с открит сарказъм и попи капчиците пот от челото си с кърпа. — Но не беше нужно. А сега отивай веднага горе при мадам Росини.

— Искам да придружа Гуендолин. След вчерашния инцидент ще е по-добре, ако не остава сама.

— Глупости! — възрази господин Джордж. — Нямаме основание да предполагаме, че съществува каквато и да било опасност за нея, стига да не отива много назад във времето.

— Така е — съгласи се господин Уитман.

— Като например в 1956 година? — попита Гидиън провлечено и погледна господин Джордж право в очите. — Днес преди обяд се разрових малко в хрониките на пазителите и трябва да кажа, че тази година създава наистина впечатление за много спокойна. Изречението, което най-често се среща, гласи: „*Няма необичайни произшествия. Това звучи като музика в ушите ни, нали?*“

Междувременно сърцето ми се бе качило в гърлото. Държанието на Гидиън можеше да се обясни само с това, че е открил какво наистина съм правила вчера. Но как, по дяволите, беше разбрал? Единствено миришех на цигари, което — макар и подозрително — едва ли можеше да му подсказва какво наистина се беше случило.

Господин Джордж отвърна на погледа му, без да трепне, макар също да изглеждаше малко объркан.

— Това не беше молба, Гидиън. Мадам Росини те очаква. Марли, вие също можете да вървите.

— Да, сър, господин Джордж, сър — измърмори адептът и още малко оставаше да козирува.

Когато вратата се затвори след него, възрастният мъж изглежда гневно Гидиън, който не се бе помръднал от мястото си. Дори учителят ми го гледаше с почуда.

— Какво чакаш? — попита старецът студено.

— Защо сте изпратили Гуендолин посред бял ден? Това не е ли против правилата? — попита Гидиън.

— Опа — възкликна Ксемериус.

— Гидиън, това не е твоя... — поде господин Уитман.

— Няма никакво значение по кое време на деня е била там — прекъсна го господин Джордж. — Тя е била в заключено помещение.

— Страх ме беше — отвърнах бързо и може би пасът ми прозвуча малко пронизително. — Не исках през нощта да съм сама в онова подземно помещение, точно до катакомбите...

Гидиън погледна към мен и отново повдигна едната си вежда.

— А, да, ти си една малка страхливка, напълно бях забравил. — Той се изсмя тихо. — 1956-а е годината, в която сте приет за член на ложата, нали, господин Джордж? Какво странно съвпадение!

Възрастният мъж сбърчи чело.

— Не разбирам какво намекваш, Гидиън — рече господин Уитман. — Но предлагам сега да отидеш при мадам Росини. Дватама с господин Джордж ще се погрижим за Гуендолин.

Гидиън отново погледна към мен.

— Имам следното предложение: ще приключа с пробата и после ще ме изпратите след Гуендолин, все едно в кое време. Така тя няма да има от какво да се страхува, ако е нощ.

— Само от теб — рече Ксемериус.

— Ти вече изпълни нормата си за днес, но ако Гуендолин се страхува... — каза учителят ми и ме погледна със съчувствие.

Не можех да му се сърдя. Предполагах, че в някаква степен наистина изглеждах уплашена. Сърцето ми все още биеше лудо и не бях способна да издам нито звук.

— От мен да мине, можем да го направим както предложи — рече господин Уитман, свивайки небрежно рамене. — Няма нищо лошо в това, нали, Томас?

Господин Джордж бавно кимна с глава, въпреки че изглеждаше така, сякаш мислеше тъкмо обратното. Върху лицето на Гидиън се появи доволна усмивка и той най-сетне изостави вдървената си стойка до вратата.

— Ще се видим малко по-късно — изрече триумфиращо, а на мен ми прозвуча по-скоро като заплаха.

Когато вратата се затвори след него, учителят ми въздъхна.

— Откакто го удариха по главата, се държи много странно, не смяташ ли, Томас?

— Определено.

— Може би ще трябва да си поговорим с него още веднъж за тона му към по-висшестоящи — каза господин Уитман. — За възрастта си е много... Е, да, подложен е на голямо напрежение, това също трябва да се има предвид. — После погледна окуражаващо към мен. — И така, Гуендолин, готова ли си?

Изправих се.

— Да — излъгах аз.

[1] В древногръцката митология Цербер е чудовищно триглаво куче пазач, което охранява изхода на подземния свят. — Бел.прев. ↑

[2] „Победителят взима всичко“, песен на групата „АББА“. — Бел.прев. ↑

[3] Великолепно (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Нали (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Каква катастрофа (фр.). — Бел.прев. ↑

[6] Напълно (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 9

*„Гарванът с рубиненочервените
крила,
Между световите чува на
мъртвците песента,
Едва опознал цената и мощта,
Силата се надига и затваря се
кръгът...*

*Лъвът — с диамантената,
горда грива,
Светлина сияйна чарът му
разкрива,
При тази гледка дори слънцето
се скрива,
Смъртта на гарвана края
разбулва.“*

ИЗ
ТАЙНИТЕ
ЗАПИСКИ НА
ГРАФ СЕН
ЖЕРМЕН

Не попитах в коя година ме изпратиха, защото и без това нямаше никакво значение. Всъщност всичко изглеждаше както при последното ми идване. Зеленият диван стоеше в средата на помещението и аз го изгледах гневно, сякаш той беше виновен за всичко. Както и предишния път, пред скривалището на Лукас в стената бяха натрупани столове и аз се зачудих дали да не го изпразня. Ако Гидиън е заподозрял нещо — а това без съмнение бе така — първото, което ще

му хрумне, е да претърси помещението, нали така? Можех да скрия нещата някъде в коридорите отвън и после да се върна, преди той да се е появил...

Трескаво започнах да избутвам встрани столовете, после отново размислих. Първо, не можех да скрия и ключа, тъй като след това трябваше да заключа вратата. И второ, дори и Гидиън да намери скривалището, как щеше да докаже, че е предназначено за мен? Просто ще се правя на глупава. Внимателно поставих столовете отново по местата им и се погрижих да залича издайническите следи в праха. После проверих дали вратата наистина е заключена и се настаних върху зеления диван.

Чувствах се малко като преди четири години, когато заради историята с жабата, двете с Лесли трябваше да чакаме в кабинета на директор Гилис, докато той се освободеше, за да ни прочете конско. Всъщност не бяхме направили нищо лошо. Синтия беше сгазила жабата с колелото си и тъй като след това не беше показала никакво чувство за вина (каза единствено: „Та това е само една тъпа жаба“), двете с Лесли, обзети от гняв, бяхме решили да отмъстим за горкото животно. Искахме да я погребем в парка, но преди това — така или иначе вече беше мъртва — си помислихме, че може би ще разтърси Синтия и за в бъдеще ще я направи по-чувствителна към жабите, в случай че отново срещне някоя, ако я сложим в супата ѝ. Никой не би могъл да предположи, че като я види ще започне да крещи истерично. Във всеки случай директор Гилис се отнесе с нас като към двама извършители на тежко престъпление и за съжаление така и не забрави тази случка. Когато ни срещне днес някъде из коридорите на училището, винаги казва: „О, лошите момичета с жабата“ и всеки път ние се чувстваме ужасно кофти.

За миг затворих очи. Гидиън нямаше причина да се отнася толкова лошо с мен. Не бях направила нищо лошо. Всички непрекъснато повтаряха, че не може да ми се има доверие, завързваха ми очите и никой не отговаряше на въпросите ми, така че беше напълно естествено да се опитам сама да открия какво всъщност се случва тук, нали така?

Защо ли се бавеше? Крушката на тавана изпука, а светлината премигна за миг. Тук долу беше ужасно студено. Може би ме бяха изпратили в някоя от онези студени следвоенни зими, за които леля

Мади винаги разказваше. Просто страхотно. Водопроводите били замръзнали, а по улиците са лежали мъртви животни, вкочанени от студа. Тествах да видя дали дъхът ми образува бели облачета във въздуха. Не образуваше.

Светлината отново премигна и аз се изплаших. Ами ако се наложеше изведнъж да остана на тъмно? Този път никой не се сети да ми даде фенерче, и изобщо не можеше да се каже, че се бяха отнесли грижовно към мен. В тъмнината плъховете щяха да се престрашат да излязат от скривалищата си. Вероятно бяха гладни... А където имаше плъхове, хлебарките не бяха далеч. Дори призракът на едноръкия рицар тамплиер, за който бе споменал Ксемериус, щеше да заобиколи това място.

Пук-пук.

Това беше крушката.

Постепенно стигнах до заключението, че присъствието на Гидиън при всички положения е за предпочитане пред това на плъховете и призраците. Но той не идваше. Вместо това светлината премигваше, сякаш всеки миг ще ѝ е последен.

Когато като малка се страхувах от тъмното, винаги си пеех и по навик сега също запях. Първо много тихо, а после все по-силно. Все пак тук нямаше никой, който да ме чуе.

Пеенето помогна срещу страха. А и срещу студа. След няколко минути дори светлината на крушката престана да трепти. Но после отново започна при песните на Мария Мена, а изглежда и Емилиана Торини също не ѝ хареса. Затова пък на стари песни на „АББА“ отвърна със спокойно, равномерно светене. За съжаление, не знаех много от тях и най-вече текстовете, но крушката приемаше и „*ла-ла-ла, one chance in a lifetime, ла-ла-ла*“.

Пях часове наред. Или поне така ми се стори. След „*The winner takes it all*“ (абсолютния хит на Лесли при любовна мъка) отново започнах „*I wonder*“, като през това време танцувах из стаята, за да се стопля. Но след третото ми изпълнение на „*Mamma mia*“ вече бях сигурна, че Гидиън няма да се появи.

По дяволите! Значи все пак безпроблемно съм можела да се промъкна горе. Продължих репертоара си с „*Heat over heels*“, а по време на „*You're wasting my time*“ той изведнъж се появи точно до дивана.

Млъкнах и го изгледах укорително.

— Защо закъсня толкова?

— Мога да си представя, че времето ти се е сторило безкрайно дълго. — Погледът му продължаваше да бъде студен и странен. Отиде до вратата и натисна бравата. — Поне си била достатъчно умна да не напускаш стаята. Все пак не си могла да знаеш кога ще дойда.

— Ха-ха. Това да не е някаква шега?

Гидиън се облегна с гръб на вратата.

— Гуендолин, пред мен можеш да си спестиш преструването на божа кравичка.

Не можех да издържам студенината в погледа му. Зеленият цвят на очите му, който обикновено толкова много харесвах, сега бе придобил цвета на желе. На онова отвратителното, което сервираха в училищната столова.

— Защо се държиш толкова гадно с мен? — Крушката отново започна да примигва. Може би й липсваха песните на „АББА“. — Случайно да ти се намира резервна крушка?

— Миризмата на цигари те издаде. — Гидиън си играеше с фенерчето, което стискаше в ръце. — След това проучих някои неща и събрах две и две.

Преглътнах.

— Какво лошо има, че съм пушила?

— Не си пушила ти. А и не умееш да лъжеш толкова добре, колкото си мислиш. Къде е ключът?

— Какъв ключ?

— Ключът, който господин Джордж ти е дал, за да можеш да се срещнеш с него и дядо ти през 1956 година. — Той пристъпи към мен. — Ако си достатъчно умна, си го скрила тук някъде, ако ли пък не, значи го носиш у теб. — Той се приближи до дивана, взе възглавниците и една след друга ги захвърли на пода. — Явно не е тук.

Наблюдавах го ужасена.

— Господин Джордж не ми е давал никакъв ключ. Наистина! А това с миризмата на цигари е абсолютно...

— Не бяха само цигари. Вонеше и на пури — рече той уверено. Погледът му се плъзна из помещението и се спря на натрупаните пред една от стените столове.

Отново ми стана студено и в унисон с чувствата ми крушката отново започна да премигва.

— Аз... — започнах колебливо.

— Да? — подкани ме Гидиън подчертано любезно. — Пушила си и пура? В допълнение към цигарите „Лъки Страйк“? Това ли искаше да ми кажеш?

Замълчах.

Гидиън се наведе и освети мястото под дивана с фенерчето.

— Господин Джордж на бележка ли ти написа паролата, или я научи наизуст? И как на връщане отново си минала покрай церберския часови, без да го е споменал в протокола?

— За какво, по дяволите, говориш? — Трябваше да прозвучи възмутено, но се получи боязливо.

— Вайълет Пърпълпъм, какво странно име, не смяташ ли? Да си го чувала? — Гидиън отново се бе изправил и ме погледна.

Не, желето не беше подходящото сравнение за цвета на очите му. По-скоро сега те искряха в отровно зелено.

Бавно поклатих глава.

— Странно. При положение че тя е приятелка на семейството ти. Когато случайно споменах това име пред Шарлот, тя каза, че добрата госпожа Пърпълпъм винаги ви изпраща за Коледа боцкащи шалове.

О! Проклетата Шарлот! Не можеше ли поне веднъж да държи устата си затворена?

— Не, това не е вярно — възразих предизвикателно. — Само тези за Шарлот боцкат. Нашите винаги са много меки.

Гидиън се подпря на дивана и скръсти ръце пред гърдите си. Фенерът осветяваше тавана, където крушката продължаваше нервно да примигва.

— За последен път питам. Къде е ключът, Гуендолин?

— Кълна се, че господин Джордж не ми е давал никакъв ключ — казах, опитвайки се отчаяно, доколкото е възможно, да огранича катастрофата. — Той няма нищо общо с това.

— Така ли? Както вече казах, не смятам, че можеш да лъжеш добре. — Той освети столовете с фенера. — На твоє място щях да скрия ключа в някоя от тапицериите.

Добре. Нека си претърсва тапицериите. Така поне щеше да има с какво да се занимава, докато настанеше време да се връщаме обратно.

Едва ли оставаше още много дотогава.

— От друга страна... — Гидиън насочи фенера така, че снопът светлина се озова право върху лицето ми. — От друга страна, това би било сизифов труд^[1].

Дръпнах се крачка встрани и изсъсках ядосано:

— Престани!

— Но човек не трябва да съди по себе си за другите — продължи Гидиън. На трепкащата светлина очите му ставаха все по-тъмни и изведнъж той започна да ме плаши. — Може би ключът е просто в джоба ти. Дай ми го! — Той протегна ръка.

— Нямам никакъв ключ, по дяволите!

Гидиън бавно пристъпи към мен.

— Ако бях на твое място, щях да го дам доброволно.

Но както казах, човек не трябва да съди по себе си за другите. — В този миг крушката окончателно издъхна. Гидиън застана точно пред мен, фенерът му осветяваше една от стените. Като се изключеше тази светлина, беше тъмно като в рог. — И така...

— Да не си се приближил повече! — Направих няколко крачки назад, докато гърбът ми се удари в стената. Само до вчера отчаяно копнеех за близостта му. Ала сега имах чувството, сякаш съм с непознат. Изведнъж ужасно се разгневих. — Какво ти става? — изсъсках. — Нищо лошо не съм ти направила! Не разбирам как един ден можеш да ме целуваш, а на следващия да ме мразиш. Защо? — Очите ми се напълниха със сълзи толкова бързо, че не успях да ги възпра и те започнаха да се стичат по страните ми. Добре, че не можеше да ги види в тъмното.

— Вероятно, защото не обичам да ме лъжат. — Въпреки предупреждението ми, Гидиън се приближи още повече и този път нямаше накъде да отстъпя. — Особено момичета, които един ден ми се хвърлят на врата, а на следващия стоят безучастно и оставят да ме пребият.

— За какво говориш?

— Видях те, Гуендолин.

— Моля? Къде си ме видял?

— По време на пътуването ми във времето вчера сутринта. Трябваше да свърша една малка задача, но едва бях изминал няколко метра и изведнъж ти се появи насреща ми. Помислих, че ми се

привижда. Погледна ме и ми се усмихна, сякаш се радваш, че ме виждаш. А после рязко се обърна и се скри зад близкия ъгъл.

— И кога се предполага, че се е случило това? — Бях толкова обърквана, че за малко престанах да плача.

Гидиън игнорира възражението ми.

— Когато няколко секунди по-късно и аз завих зад същия ъгъл, получих удар по главата и за съжаление вече не бях в състояние да проведа какъвто и да било разговор с теб.

— Аз съм те... тази рана ти е от мен! — Сълзите отново започнаха да се стичат по страните ми.

— Не. Не вярвам. Когато те видях, не държеше нищо в ръка. Освен това се съмнявам, че можеш да удриш толкова силно. Не, ти само ме примами зад ъгъла, защото някой ме причакваше там.

Изключено. Напълно и абсолютно изключено.

— Никога не бих направила такова нещо — успях най-накрая да кажа що-годе разбираемо. — Никога!

— Аз също малко се шокирах. Все пак си мислех, че сме... приятели. Но когато вчера вечерта се върна от елапсирането ти, миришейки на цигари, ми хрумна, че може през цялото време да си ме лъгала. А сега ми дай ключа!

Избърсах сълзите от лицето си. Но за съжаление, продължаваха да се стичат нови. С усилие се въздържах да не изхлипам и заради това още повече се ядосах на себе си.

— Ако наистина е вярно, тогава защо каза на всички, че не си видял кой те е ударил?

— Защото това е самата истина. Наистина не видях кой беше.

— Но ти не им каза и за мен. Защо?

— Защото познавам отдавна господин Джордж... Да не би да плачеш? — Фенерът освети лицето ми и заслепена, затворих очи. Сигурно приличах на раирана катеричка. Защо ми трябваше да си слагам спирала?

— Гуендолин... — Гидиън загаси фенера.

Какво ли следваше сега? Да ме претърси в тъмното?

— Махай се — изхлипах аз. — Нямам ключ в себе си, кълна се. И която и да си видял, това не може да съм била аз. Никога, никога няма да допусна някой да те нарани.

Въпреки че не виждах нищо, усещах, че той стои пред мен. Чувствах топлината на тялото му в тъмнината. Когато ръцете му докоснаха страните ми, трепнах. Той бързо ги отдръпна.

— Съжالياвам — чух го да прошепва. — Гуен, аз... — Прозвуча безпомощно, но бях прекалено разстроена, за да изпитам удовлетворение.

Не знам колко време мина, докато просто си стояхме така. Сълзите ми продължаваха да се стичат. Не можех да видя какво правеше той.

По някое време той включи фенера, прокашля се и освети часовник на ръката си.

— Остават ни още три минути — оповести с делови тон. — Трябва да се мръднеш от ъгъла, иначе ще се приземиш върху раклата. — Отиде до дивана и вдигна възглавниците, които бе хвърлил на пода. — Знаеш ли, от всички пазители, господин Джордж винаги ми се е струвал най-лоялния. Някой, на когото при всички положения може да се има доверие.

— Но господин Джордж наистина няма абсолютно нищо общо с това — настоях, докато колебливо се отдръпвах от ъгъла. — Изобщо не е така, както си мислиш. — Избърсах сълзите от лицето си с опакото на ръката. По-добре бе да му кажа истината, за да не се съмнява в лоялността на бедния господин Джордж. — Когато първия път бях изпратена да елапсирам сама, случайно срещнах тук дядо ми. — Е, добре, може би не точно истината. — Той търсеше винарската изба... но сега това няма значение. Беше една много странна среща, особено когато разбрахме кои сме. Той скри тук ключа и паролата за следващото ми посещение, за да можем още веднъж да се видим и поговорим. И затова вчера, тоест през 1956 година, се представих за Вайълет Пърпълпъм. За да се срещна с дядо! Той е мъртъв от няколко години и много ми липсва. Не би ли направил същото, ако имаш тази възможност? Да разговарям отново с него бе толкова...

Гидиън мълчеше. Аз се взирах в силуета му и чаках.

— А господин Джордж? Още тогава той е бил асистент на дядо ти — каза най-накрая.

— Действително го видях за кратко. Дядо ми каза, че съм неговата братовчедка Хейзъл. Но той със сигурност отдавна ме е забравил, за него това е била една незначителна среща отпреди

петдесет и пет години. — Сложих ръка върху стомаха си. — Мисля, че...

— Да — рече Гидиън и протегна ръка, но после явно размисли. — Всеки миг ще започне. Ела малко по-насам.

Помещението започна да се върти около мен, а после, залитайки, замигах на ярката светлина и чух господин Уитман да казва:

— Ето ви и вас.

Гидиън остави фенера върху масата и ме погледна за миг. Може и да си въобразявах, но този път в очите му прочетох нещо като съчувствие. Още веднъж избърсах скришом лицето си, но въпреки това учителят ми видя, че съм плакала. Освен него нямаше никой друг в стаята. Явно на Ксемериус му бе доскучало.

— Какво има, Гуендолин? — попита господин Уитман с възможно най-състрадателния си, събуждащ доверие, учителски тон. — Случило ли се е нещо?

Ако не го познавах по-добре, сигурно щях да се изкуша да избухна отново в сълзи и да му излея сърцето си. („Тъпият Гидиън ме кара да страдам.“) Но го познавах прекалено добре. Миналата седмица бе използвал същия тон, когато ни попита кой е нарисувал на дъската карикатурата на госпожа Каунтър.

— Смятам, че художникът има истински талант — бе казал, усмихвайки се развеселено.

Синтия (естествено!) веднага бе издала, че е Пеги и господин Уитман бе престанал да се усмихва и бе написал в дневника забележка на съченичката ни.

— Между другото, коментарът ми за таланта ти не беше лъжа. Талантът ти да се забъркваш в неприятности е направо забележителен — бе допълнил той.

— Е? — рече сега и се усмихна, достоен за доверие и съчувстващ. Но аз със сигурност нямаше да се вържа.

— Един плъх — измърморих. — Вие казахте, че няма... После крушката изгоря, а не ми бяхте дали фенер. Бях съвсем сама в тъмното с онзи гаден плъх. — За малко да допълня „ще се оплача на мама“, но успях да се въздържа.

Учителят ми, изглежда, се смути.

— Съжалявам. Следващия път няма да забравим да ти дадем фенер. — После отново заговори със самоуверения си, учителски тон.

— Сега ще бъдеш закарана до дома ти. Съветвам те да си легнеш рано. Утре ще е един много напрегнат за теб ден.

— Ще я заведа до колата — предложи Гидиън, докато взимаше черната кърпа от масата, с която винаги завързваха очите ми. — Къде е господин Джордж?

— На съвещание е — отвърна господин Уитман сбърчвайки чело. — Гидиън, смятам, че трябва да обърнеш внимание на тона, с който разговаряш. Прощаваме ти много неща, защото знаем, че в момента не ти е лесно, но трябва да проявяваш малко повече респект към членовете на вътрешния кръг.

Изречението на Гидиън дори не трепна, но учтиво рече:

— Прав сте, господин Уитман. Съжалявам. — После ми протегна ръка. — Идваш ли?

За малко да хвана протегнатата му ръка по инерция. Но това, че нямаше да успея да го направя, без напълно да издам чувствата си, ме сепна. Още малко ми оставаше отново да избухна в сълзи.

— Довиждане — казах на господин Уитман, като концентрирано се взирах в пода.

Гидиън отвори вратата.

— До утре — рече учителя ми. — Помнете и двамата: достатъчният сън е най-добрата подготовка.

Вратата се затвори след нас.

— Така значи, била си съвсем сама в тъмното с един гаден плъх — рече Гидиън и ми се ухили.

Направо не можех да повярвам. В продължение на два дни ми отправяше студени погледи, а през последните часове дори ме дари с няколко, които за малко да ме вледенят и вкочанясат, подобно на бедните животни в зимите след войната. А сега това? Малка шегичка, сякаш всичко е наред? А може би той беше садист, който може да се усмихва едва след като направо ме е унищожил?

— Няма ли да ми завържеш очите? — Не бях в настроение за тъпите му шегички и нека това му станеше ясно.

Той само сви рамене.

— Предполагам, че пътят ти е познат. Така че можем да пропуснем завързването на очите. Хайде, ела! — Отново приятелска усмивка.

За първи път виждах подземните коридори в моето време. Бяха измазани, а лампите по стените, част от които с детектори за движение, перфектно осветяваха пътя ни.

— Не е особено впечатляващо, нали? — рече Гидиън. — Всички коридори, които водят навън, са подсигурени със специални врати и аларми. Днес тук е толкова сигурно, като в сейф на банка. Но всичко това е изградено през седемдесетте. Преди това оттук е можело да се направи подземна разходка из половин Лондон.

— Не ме интересува — отвърнах сърдито.

— А за какво искаш да говориш?

— За нищо. — Как само можеше да се прави, че нищо не се е случило? Тъпата му усмивка и приветливият му тон адски ме вбесяваха. Забързах напред и въпреки че здраво бях стиснала устни, не можех да спра думите, които се изляха от тях. — Аз не мога така, Гидиън! Много е объркващо, когато в един момент ме целуваш, а в следващия се отнасяш с мен, сякаш дълбоко ме ненавиждаш.

Той замълча за миг, а после рече:

— Бих предпочел през цялото време да те целувам, вместо да те ненавиждам. Но ти не ме улесняваш.

— Нищо не съм ти направила.

Той се спря на място.

— Стига, Гуендолин, нали не мислиш сериозно, че съм се хванал на историята с дядо ти? Сякаш той съвсем случайно ще се озове в помещението, в което ти елапсираш! Точно толкова случайно, колкото Люси и Пол изникнаха при лейди Тилни. Или онези мъже в Хайд Парк.

— Да, точно така, аз лично им поръчах да дойдат, защото винаги съм искала да промуша някого с шпага. И да не забравяме за мечтата ми да видя мъж, на когото липсва половината лице! — изсъсках.

— Какво и защо ще направиш в бъдеще...

— О, по-добре млъкни! — извиках разгневено. — Толкова ми писна от всичко! От миналия понеделник живея като в кошмар, който не иска да свърши. Тъкмо реша, че съм се събудила и разбирам, че продължавам да сънувам. В главата ми се въртят милион въпроси, на които никой не отговаря и всички очакват, че ще дам най-доброто от себе си за нещо, което изобщо не разбирам! — Отново бях започнала да вървя, почти тичах, но Гидиън без усилие поддържаше темпото ми.

В основата на стълбите нямаше никой, който да попита за паролата. И защо ли, след като всички входове се охраняваха като Форт Нокс^[2]? Взимах по две стъпала наведнъж. — Никой не ме е питал дали изобщо искам всичко това. Трябва да се занимавам с откачен учител по танци, който непрестанно ме ругае, а „любимата“ ми братовчедка се е заела да ми демонстрира всичко, което умее, но аз никога няма да успея да науча, а ти... ти...

Гидиън поклати глава.

— Ей, постави се и ти веднъж на мое място. — Сега вече невъзмутимостта му го бе напуснала. — И аз се чувствам по същия начин! А ти как щеше да се държиш с мен, ако знаеш, че рано или късно аз ще се погрижа някой да те фрасне с бухалка по главата? При това положение не ми се вярва да продължиш да ме смяташ за мил и невинен, нали?

— И без това не те смятам за такъв! — отвърнах сприхаво. — Знаеш ли какво? Вече дори мога да си представя как с удоволствие лично ще те фрасна с бухалка по главата.

— Виждаш ли — натякна ми Гидиън и отново се ухили.

Изсумтях ядосано. Тъкмо минавахме покрай ателието на мадам Росини. Под вратата се процеждаше светлина в коридора. Вероятно все още работеше над костюмите ни.

Гидиън се прокашля.

— Както казах, съжалявам. Сега вече можем ли да разговаряме нормално?

Нормално? Да си умреш от смях.

— Е, какво ще правиш довечера? — попита с най-любезния си и непринуден тон.

— Естествено, че усърдно ще се уча да танцувам менует, а преди да заспя, ще съчинявам изречения, в които не присъстват думите прахосмукачка, дигитален часовник, джогинг и сърдечна трансплантация — отвърнах заядливо. — А ти?

Гидиън погледна часовника си.

— Ще се срещна с Шарлот и брат ми и... ами ще видим. Все пак е събота вечер.

Да, разбира се. Да *гледат* колкото си искат, на мен ми бе дошло до гуша.

— Благодаря за придружаването до горе — казах възможно най-студено. — От тук нататък ще се оправя и сама.

— И без това ми е на път. И престани да тичаш. Трябва да избягвам прекомерно напрежение. Нарездане на доктор Уайт.

И въпреки че му бях толкова сърдита, за миг усетих да ме пробужда нещо като гузна съвест. Погледнах го косо.

— Ако на следващия ъгъл някой те фрасне по главата, да не кажеш после, че аз съм те подмамила?

Гидиън се усмихна.

— *Все още* не би направила такова нещо.

Никога не бих го сторила, помислих си. Без значение колко отвратително се държеше с мен. Никога нямаше да допусна някой да ми причини болка. Която и да бе видял, в никакъв случай не съм била аз.

Арката пред нас бе осветена от светкавицата на апарат. Въпреки че вече се бе стъмнило, все още много туристи се разхождаха из Темпъл. На паркинга отсреща чакаше черната лимузина, която вече ми бе позната. Когато ни видя да се приближаваме, шофьорът слезе и ми отвори вратата. Гидиън изчака да се кача и се наведе надолу към мен.

— Гуендолин?

— Да? — Беше прекалено тъмно, за да видя ясно лицето му.

— Искан ми се да имаш по-голямо доверие в мен. — Прозвуча толкова сериозно и честно, че за миг загубих ума и дума.

— Искан ми се наистина да можех — отвърнах му.

Едва след като той затвори вратата и колата потегли, ми хрумна, че трябваше да отговоря: „И аз бих искала да имаш по-голямо доверие в мен“.

Очите на мадам Росини блестяха от въодушевление. Тя взе ръката ми и ме отведе пред голямото стенно огледало, за да мога да разгледам резултата от усилията й. В първия момент едва се познах. Това се дължеше най-вече на иначе правата ми коса, която сега бе навита на безброй къдрици, събрани върху главата ми и образуващи гигантска прическа, подобна на тази, която братовчедка ми Жанет бе носила на сватбата си. Отделни кичури, навити на масури, падаха върху раменете ми. Тъмночервеният цвят на роклята ме правеше още

по-бледа, отколкото бях, но в никакъв случай не изглеждах болна, а по-скоро сияеща. Мадам Росини бе напудрила леко носа и челото ми, бе сложила малко руж на бузите ми и въпреки че вчера си бях легнала късно, благодарение на уменията ѝ в гримирането вече нямах тъмни кръгове под очите.

— Приличаш на Снежанка — каза тя и развълнувано пони с платнена кърпичка влажните си очи. — „Кожа бяла като снега, устни — алени като кръвта, и коси — черни като абанос.“ Ще ми се скарат, защото ще изпъкваш сред множеството. Покажи ми ноктите си, да, *très bien*^[3] къси и чисти. А сега разклати глава. Не, по-силно, прическата ти трябва да издържи цяла вечер.

— Усецането е сякаш нося шапка.

— Ще свикнеш — отвърна мадам Росини, докато продължаваше да фиксира косата ми с още спрей. В допълнение към ориентировъчно шестте кила фиби, крепящи планината от къдрици върху главата ми, се намираха и други, служещи за украса — със същите розички като онези, които ограждаха деколтето на роклята. Много хубаво! — И така, готово, лебедова шийке. Да направя ли още снимки?

— О, моля ви! — Огледах се за чантата ми, в която беше джиесемът. — Лесли ще ме убие, ако не увековечим този миг.

— С удоволствие бих снимала и двама ви, теб и невъзпитаното момче — каза мадам Росини, след като ме щракна поне десет пъти от всички страни. — За да може да се види колко перфектно, и в същото време дискретно, са съчетани тоалетите ви. Но Джордано се грижи за Гидиън, аз отказах отново да споря за необходимостта да се носят шарени чорапи. Това е просто прекалено.

— Моите чорапи не са никак лоши.

— Така е, защото макар да изглеждат като чорапите от едно време, благодарение на еластана са много по-удобни. В миналото ластикът на чорапите е стягал бедрото през средата, докато при теб е само за украса. Разбира се, не очаквам някой да наднича под полата ти, но ако все пак се случи, няма да има повод да се оплаче, *n'est-cepas*^[4]? — Тя плесна с ръце. — *Bien*^[5], сега ще се обадя горе, за да съобщя, че си готова.

Докато тя разговаряше по телефона, аз отново заставах пред огледалото. Бях развълнувана. Още от сутринта енергично бях

пропъдила Гидиън от мислите си и почти бях успяла, но с цената на това, че през цялото време бях мислила за граф Сен Жермен.

Страхът от предстоящата среща с него се смесваше с необяснимо радостното очакване на соарето. Мама беше позволила Лесли да остане да преспи у нас и затова бяхме прекарали приятна вечер. Донякъде. Да анализирам случващото се с Лесли и Ксемериус, ми се беше отразило добре. Може би го казаха, само за да ме ободрят, но и двамата бяха на мнение, че все още няма никаква причина да се хвърля от някой мост, заради несподелена любов. Твърдяха, че предвид обстоятелствата Гидиън има напълно основателни причини за държанието си. Лесли дори допълни, че в интерес на равенството между половете, на момчетата също трябва да им се прощават някои моменти на лошо настроение, и че тя съвсем ясно усеща как дълбоко в себе си Гидиън е едно наистина мило момче.

— Изобщо не го познаваш! — Бях поклатила глава. — Само ми казваш онова, което знаеш, че искам да чуя.

— Да, а и защото ми се иска това да е истината. Ако накрая се окаже задник, лично ще го издиря и ще го фрасна. Обещавам!

Ксемериус се бе прибрал късно, защото бе следил Шарлот, Рафаел и Гидиън, както го бях помолила. За разлика от него, на нас с Лесли изобщо не ни се стори скучно да чуем що за човек е Рафаел.

— Ако питате мен, този малкият изглежда прекалено добре — бе измрънкал гаргойлт. — И той прекрасно го осъзнава.

— Значи е попаднал на правилния човек при Шарлот — рече Лесли с доволство. — Досега ледената ни кралица е открадвала на всеки радостта от живота.

Двете с Лесли се бяхме настанили върху широкия перваз на прозореца, докато Ксемериус бе застанал на масата, с прилежно увита около тялото му опашка и бе започнал с доклада си.

Шарлот и Рафаел първо отишли да ядат сладолед, после на кино и накрая се срещнали с Гидиън в една пицария. Двете с Лесли искахме да научим всичко с най-големи подробности — от заглавието на филма и вида на пицата, до всяка изречена дума. Според Ксемериус двамата изобщо не успели да намерят обща тема за разговор. Докато Рафаел с удоволствие обсъждал разликите между английските и френските момичета и сексуалното им поведение, Шарлот непрекъснато връщала разговора към носителите на Нобелова награда за литература за

последните десет години, което довело до това, че на младежа видимо му доскучало и започнал да се заглежда по други момичета. А в киносалона (за голямо изумление на Ксемериус) не направил никакъв опит да опипа Шарлот, дори напротив, след около десет минути бил дълбоко заспал.

Според Лесли, това било най-милото нещо, което от дълго време насам била чувала, и аз напълно се съгласих с нея. След това, естествено, искахме да разберем дали Гидиън, Шарлот и Рафаел бяха разговаряли в пицарията за мен и Ксемериус ни предаде (макар и с неохота) следния възмутителен диалог (който аз, така да се каже, симултанно повторих за Лесли):

Шарлот: Джордано е много разтревожен, че утре Гуендолин ще обърка всичко, което може да бъде сбъркано.

Гидиън: Били ми подаде зехтина?

Шарлот: За Гуендолин политиката и историята са истинска загадка, заключена със седем ключа, а и имена не може да запомня — всичко влиза през едното ѝ ухо и излиза през другото. Тя не е виновна, просто мозъкът ѝ няма достатъчно голям капацитет. Задръстен е с имената на членовете на момчешки музикални групи и с тези на актьорите в безкрайно дългия списък от захаросани романтични комедии.

Рафаел: Гуендолин е братовчедка ти с гена за пътуване във времето, нали? Видях я вчера в училище. Тя е момичето с дългата черна коса и сините очи, нали?

Шарлот: Да, и с онзи бенка на слепоочието, която прилича на банан.

Гидиън: Прилича на малък полумесец.

Рафаел: А как се казваше приятелката ѝ? Русата с луничките? Лили?

Шарлот: Лесли Хей. Има малко по-голям умствен капацитет от Гуендолин, но е добър пример за това как стопанинът прилича на кучето си. Тя има рунтав голдън ретривър мелез, казва се Берти.

Рафаел: Колко сладко!

Шарлот: Обичаш кучета?

Рафаел: И най-вече голдън ретривър мелезите с лунички.

Шарлот: Разбирам! Е, можеш да опиташ късмета си. Няма да ти е особено трудно. Лесли сменя гаджетата си дори по-бързо от Гуендолин.

Гидиън: Така ли? Колко... тъъ... гаджета е имала Гуендолин?

Шарлот: О, боже! Уф! Чувствам се някак си неудобно, не искам да говоря лошо за нея, но тя е доста непридирчива, особено когато е пила. В нашия клас вече е изредила всички момчета, а тези от горните класове... Е, по някое време загубих бройката. Предпочитам да не споменавам прякора, който ѝ лепнаха.

Рафаел: Лесната?

Гидиън: Би ли ми подала солта?

Когато Ксемериус стигна до това място от разказа си, веднага скочих с намерението да се втурна долу и да удуша Шарлот, но Лесли ме задържа и каза, че отмъщението е сладко, когато е добре подготвено и обмислено. Не призна аргумента ми, че в момента не съм обхваната от желание за мъст, а от чиста кръвожадност. Освен това добави, че ако Гидиън и Рафаел са дори на четвъртина толкова умни, колкото и красиви, няма да повярват и на дума от казаното от Шарлот.

— Смятам, че Лесли наистина прилича малко на голдън ретривър — бе казал Ксемериус и виждайки изпълнения ми с укор поглед, бързо бе добавил: — Обичам кучетата, както много добре знаеш! Те са толкова умни животни.

Да, Лесли наистина беше умна. Бе успяла да разшифрова тайната в книгата за зеления ездач. Но мъчително отброения резултат бе малко разочароващ. Представляваше още един цифров код с две букви и странни чертички.

Петдесет и едно нула три нула четири едно точка седем-осем „С“ запетая нула нула нула осем четири девет точка девет едно „И“.

Наближаваше почти полунощ, когато се промъкнахме в библиотеката, минавайки през цялата къща, тоест само двете с Лесли се промъквахме, Ксемериус летеше пред нас. Там претърсвахме рафтовете поне час за нови указания. Петдесет и първата книга на третия ред... петдесет и първия ред, трийсета книга, страница четири, ред седми, осма дума... но без значение от кой край започвахме да броим, не стигнахме до нищо смислено. Накрая започнахме

произволно да изваждаме книги от библиотеката и да ги тръскаме, с надеждата да открием други записки. Но въпреки всичко, Лесли бе изпълнена с надежда. Бе записала кода върху, една бележка, която непрестанно вадеше от джоба на панталона си и я разглеждаше.

— Това означава нещо — мърмореше си тя непрекъснато. — И аз ще открия какво.

След това най-сетне си легнахме.

На сутринта будилникът ми грубо ме изтръгна от съня — и от този момент нататък мислех почти само за соарето.

— Мосю Джордж идва, за да те вземе — изтръгна ме от мислите ми мадам Росини. Подаде ми една чантичка, моят ретикюл, и аз се зачудих дали в последната секунда да не мушна вътре японския нож. Обратно на съвета на Лесли, се отказах да го залепя с тиксо към бедрото ми. С моя късмет, сигурно сама щях да се нараня, а и за мен беше истинска загадка как, в случай на опасност, щях да достигна под огромната пола до ножа и да отлепя тиксото от крака си.

Когато господин Джордж пристъпи в ателието, мадам Росини тъкмо драпираше един голям, изящно бродиран шал около раменете ми, а после ме целуна по двете бузи.

— Късмет, лебедова шийке — пожела ми тя. — И да ми я върнете жива и здрава, мосю Джордж.

Той се усмихна малко измъчено. Не ми се стори толкова закръглен и спокоен, както обикновено.

— За съжаление, това не зависи от мен, мадам. Ела, момичето ми, има няколко души, които искат да се запознаят с теб.

Вече бе станал ранен следобед, когато се качихме на горния етаж и отидохме в драконовата зала. Обличането и правенето на прическата ми бе отнело над два часа. Докато вървахме, господин Джордж бе необичайно мълчалив и аз се концентрирах върху това да не настъпя полите на роклята. Нямахме как да не си спомня последното ми посещение в XVIII век и се замислих колко ще е трудно с този обемист тоалет да избягам от разни мъже с шпаги.

— Господин Джордж, бихте ли ми обяснили какъв е този Флорентински алианс? — попитах, поддавайки се на внезапен импулс.

Той се спря на място.

— Флорентинският алианс? Кой ти е казал за тях?

— Всъщност никой — отвърнах с въздишка. — Но от време на време се случва да подочуя нещо. Питам, само защото... ме е страх. Онези типове, които ни нападнаха в Хайд Парк, бяха от алианса, нали?

Господин Джордж ме погледна сериозно.

— Може би. Дори е много вероятно. Но не се бой. Не мисля, че днес можете да очаквате нападение. Заедно с графа и Ракоци сме взели всички възможни предохранителни мерки.

Отворих уста, за да кажа нещо, но господин Джордж не ме остави да продължа.

— Е, добре, ще ти кажа, тъй като иначе няма да се успокоиш. Действително стигнахме до извода, че през 1782 година в редиците на пазителите е имало предател, може би същият мъж, който в предходните години е издавал информация, довела до опитите за покушение над граф Сен Жермен в Париж, Доувър, Амстердам и в Германия. — Той почеса темето си. — Но в хрониките този човек не се посочва поименно. Въпреки че графът е успял да разбие Флорентинския алианс, предателят в редиците на пазителите никога не е разкрит. Вашите посещения в 1782 година трябва да помогнат това да се случи.

— Според Гидиън, Люси и Пол имат нещо общо с това.

— Действително има някои улики, които навеждат на подобно предположение. — Господин Джордж посочи вратата на драконовата зала. — Но сега нямаме време да навлизаме в детайли. Помни, каквото и да се случи, стой близо до Гидиън. Ако бъдете разделени, се скрий някъде на сигурно място, където да изчакаш връщането си в наше време.

Кимнах. Поради някаква причина устата ми пресъхна.

Господин Джордж отвори вратата и ме пусна да мина първа. С огромната ми рокля едва успях да се промуша покрай него. Залата беше пълна с хора, които ме зяпнаха и от притеснение лицето ми веднага се изчерви. Освен доктор Уайт, Фолк де Вилърс, господин Уитман, господин Марли, Гидиън и неповторимия Джордано, под огромния дракон стояха още петима мъже с тъмни костюми и сериозни лица.

Искаше ми се и Ксемериус да е тук, за да ми каже кой от тях е вътрешният министър и кой е носителят на Нобелова награда, но той

имаше да изпълнява друга задача. (Не му я бях възложила аз, а Лесли. Но за това по-късно.)

— Господа, мога ли да ви представя Гуендолин Шепърд? — Това бе по-скоро риторичен въпрос, зададен с тържествен глас от Фолк де Вилърс. — Тя е нашият рубин. Последната пътуваща във времето от кръга на дванайсетте.

— Тази вечер ще се представи за Пенелъпи Грей, повереница на виконт Батън — допълни господин Джордж.

Джордано измърмори:

— Която, след днешната вечер, вероятно ще влезе в историята като *дамата без ветрило*.

Хвърлих бърз поглед на Гидиън, чийто виненочервен, извезан редингот действително пасваше много добре на моята рокля. За мое огромно облекчение, не носеше перука, защото иначе заради голямото напрежение сигурно щях да избухна в истеричен смях. Но във външния му вид нямаше нищо смешно. Изглеждаше перфектно. Кестенявата му коса бе прибрана в опашка на тила, а на челото му небрежно се спускаше една къдрица и прикриваше раната. Както толкова много пъти, и сега не успях да разгадая изражението на лицето му.

Един по един се здрависах с непознатите господа, като всеки се представи (имената им влизаха през едното и излизаха през другото ми ухо, Шарлот беше напълно права що се отнася до умствения ми капацитет), а аз бърбрех неща от сорта на „много ми е приятно“ или „добър вечер, сър“. Като цяло, това бяха едни доста сериозни мъже. Само единият от тях се усмихна, а другите гледаха, сякаш непосредствено им предстоеше ампутация на крака. Онзи, който се усмихна, положително бе вътрешният министър, тъй като политиците бяха много по-щедри в раздаването на усмивки, просто защото професията им го изискваше.

Джордано ме изгледа от главата до петите и очаквах да изтърси някой коментар, но вместо това той въздъхна театрално и ненужно високо. Фолк де Вилърс също не се усмихваше, но поне каза:

— Роклята наистина ти стои превъзходно, Гуендолин. Истинската Пенелъпи Грей би се смятала за щастливка, ако изглеждаше толкова добре. Мадам Росини е свършила чудесна работа.

— Вярно е. Видях портрет на истинската Пенелъпи Грей. Не е чудно, че е прекарала живота си неомъжена в най-затънтеното кътче на Дербишър — изплъзна се от устата на господин Марли. Веднага след това, той почервения като домати и засрамен се втренчи в пода.

Господин Уитман цитира Шекспир, или поне предположих, че цитира него, защото учителят ми бе направо обсебен от писателя.

— „Каква е, скъпи твоята омая, та можеш в пъкъл да превърнеш рая?“^[6] О, няма причина да се изчервяваш, Гуендолин.

Погледнах го ядосана. Тъпа катерица! Със сигурност не съм се изчервила заради него, а още преди това. А и бездруго изобщо не разбрах цитата — можеше да е както комплимент, така и обида. Неочаквано получих подкрепа от Гидиън.

— „Във всички творения на природата има нещо за възхищение.“ Аристотел — издекламира любезно на господин Уитман.

Усмивката на учителя ми малко изтъня.

— Господин Уитман искаше да отбележи колко страхотно изглеждаш — обърна се Гидиън към мен и на мига бузите ми отново се наляха с кръв.

Той се престори, че нищо не забелязва, но когато след малко отново погледнах към него, се усмихваше доволно под нос. А господин Уитман изглеждаше, сякаш с мъка се сдържаше да не пусне още един цитат от Шекспир.

Облеченият в костюм доктор Уайт, зад чийто крак се криеше Робърт и ме гледаше ококорено, погледна часовника си и обяви:

— Вече трябва да тръгваме. Свещеникът има кръщение в шестнайсет часа.

Свещеникът?

— Днес няма да отпътувате за миналото от тук, а от църквата на „Норт Одли Стрийт“ — обясни ми господин Джордж. — За да не губите излишно време да стигнете до къщата на лорд Бромптън.

— По този начин ще минимизираме и опасността от нападение по пътя на отиване и връщане — каза един от непознатите мъже, което му донесе гневен поглед от Фолк де Вилърс.

— Хронографът е подготвен — каза той и посочи едно ковчеже със сребърни дръжки върху масата. — Отвън ни очакват две лимузини. Господа...

— Пожелавам ви успех — каза онзи, когото сметнах за вътрешния министър.

Джордано въздъхна тежко още веднъж.

Доктор Уайт, който носеше медицинско куфарче в ръка (за какво му беше?), задържа вратата отворена. Господин Марли и господин Уитман хванаха дръжките на ковчето и го понесоха толкова тържествено навън, сякаш ставаше въпрос за *Ковчега на завета*^[7].

Само с няколко крачки Гидиън бе застанал до мен и ми подаде ръка.

— Е, малка Пенелъпи, време е да те представим на изисканото лондонско общество — рече той. — Готова ли си?

Не. Изобщо не бях готова. А и Пенелъпи бе наистина ужасно име. Но не ми оставаше друг избор. Погледнах възможно най-невъзмутимо нагоре към лицето му.

— Готова съм, ако и ти си готов.

[1] В древногръцката митология Сизиф е строител и цар на Коринт, който след смъртта си е осъден да търкаля по стръмен склон огромен камък и едва избутал го до горе, той отново падал. Оттам идва изразът „сизифов труд“, използва се в смисъл на безполезен труд, безсмислено усилие. — Бел.прев. ↑

[2] Във Форт Нокс се съхранява по-голямата част от златния резерв на САЩ, състоящ се от около 7750 тона злато. — Бел.прев. ↑

[3] Много добре (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Нали? (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Добре (фр.). — Бел.прев. ↑

[6] Цитат от „Сън в лятна нощ“ на Уилям Шекспир, превод Валери Петров. — Бел.прев. ↑

[7] Ковчегът на завета, или наречен още кивот, е описан в Библията като свещен сандък, съдържащ каменните скрижали с Десетте Божии заповеди, жезълът на Аарон, както и запечатана стомна с манна небесна. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 10

*„Тържествено се заклевам да съм честен и
благовъзпитан,
Достопочтен и състрадателен,
Да се боря срещу несправедливостта,
Да оказвам помощ на по-слабите,
Да спазвам закона,
Да пазя тайните,
Да спазвам златните правила —
от сега до сетния ми час.“*

ИЗ ХРОНИКИТЕ
НА ПАЗИТЕЛИТЕ
ТОМ 1: ПАЗИТЕЛИ
НА ТАЙНАТА

(Откъс от клетвата на адептите)

Най-много се страхувах от нова среща с граф Сен Жермен. При последната бях чула гласа му в главата си, а ръката му бе стиснала гърлото ми, въпреки че се намираше на повече от четири метра от мен. *„Не знам каква точно роля играеш, момиче, и дали изобщо си от значение. Но няма да допусна да се нарушават правилата ми.“*

Можеше да се предположи, че междуременно бях престъпила някои от правилата му, но в същото време в моя защита трябваше да се отбележи, че и не бях запозната с тях. Това ме изпълни с известно непокорство: тъй като никой не си направи труда да ми каже за каквито и да било правила, а да не говорим да ми ги обясни, не трябваше да се учудват, ако не ги спазвах.

Но се боях и от всички останали — тайно бях убедена, че Джордано и Шарлот са прави. Щях ужасно да се изложа в ролята на Пенелпи Грей и всеки щеше да забележи, че с мен нещо не е наред. За

миг дори забравих селището в Дербишър, от което бе тя. Май започваше с Б, или П, или Д, или...

— Научи ли списъка с имената на гостите наизуст? — Господин Уитман, който седеше до мен, с нищо не допринесе за намаляването на напрежението ми.

Защо, по дяволите, трябваше да уча списъка с имената наизуст? На отрицателното ми поклатане на главата учителят ми реагира с тиха въздишка.

— И аз не го знам наизуст — обади се Гидиън. В лимузината той седеше срещу мен. — Разваля се цялото удоволствие, ако предварително знаеш кого ще срещнеш.

Много ми се искаше да знам дали и той беше толкова развълнуван, колкото мен. Дали дланите му се потяха, а сърцето му биеше силно като моето. Или толкова често е пътувал в XVIII век, че за него това вече не представляваше нищо особено?

— Ще си прехапеш устната до кръв — каза той.

— Малко съм... нервна.

— Усеца се. Ще помогне ли, ако държа ръката ти?

Бурно поклатих отрицателно глава.

„Не, само ще направи нещата още по-лоши, идиот такъв! И без това вече съм тотално объркана от поведението ти спрямо мен! Да не говорим за връзката ни като цяло! Освен това, господин Уитман и сега гледа като някоя всезнаеща катерица!“

За малко да въздъхна на глас. Дали щях да се почувствам по-добре, ако избълвах срещу него всичките си мисли? Замислих се за момент, но после се отказах.

Най-сетне пристигнахме. Когато Гидиън ми помогна да слеза от колата пред църквата (в такава рокля, за това движение, човек се нуждае от протегната на помощ ръка, ако не и от две), забелязах, че този път не носеше шпага. Колко лекомислено!

Минувачите ни наблюдаваха с любопитство и господин Уитман ни задържа вратата на църквата.

— Моля, малко по-бързо — рече той. — Не искаме да предизвикаме сензация.

Ама, разбира се! Изобщо не беше сензационно, че две черни лимузини паркираха посред бял ден на „Норт Одли Стрийт“ и мъже в черни костюми извадиха от багажника на едната Ковчега на завета и

прекосявайки тротоара, го отнесоха в църквата. Макар че от далече ковчето можеше да мине и за малък ковчег... При тази мисъл цялата настръхнах.

— Надявам се да си се сетил за пистолета — прошепнах на Гидиън.

— Имаш много странна представа за това соаре — отвърна той с нормален тон и уви шала около раменете ми. — Всъщност проверил ли е някой съдържанието на чантичката ти? Да не звънне джиесема ти по време на някой рецитал.

При представата за това не можех да не се усмихна, защото в момента звъненето на телефона ми бе силно квакаща жаба.

— Освен теб, там няма кой да ми се обажда.

— А пък аз нямам номерата. Въпреки това, може ли да хвърля един поглед в чантичката ти?

— Казва се *ретикюл* — отвърнах и му я подадох, свивайки небрежно рамене.

— Шишенце с амоняк, кърпичка, парфюм, пудра... много примерно. Точно както трябва да бъде. Хайде, ела! — Върна ми я, хвана ръката ми и ме поведе през входната врата, която господин Уитман заключи след нас.

Вече вътре, Гидиън забрави да пусне ръката ми и добре направи, защото в противен случай в последния миг щях да изпадна в паника и да побягна. В свободното пространство пред олтара Фолк де Вилърс и господин Марли, под скептичния поглед на свещеника (облечен с церемониални одежди, като за служба), тъкмо се канеха да извадят хронографа от Ковчегата... тъъ... ковчето. Доктор Уайт измери помещението с големи стъпки и каза:

— От четвъртата колона единайсет стъпки наляво, така ще сме абсолютно сигурни.

— Не гарантирам, че църквата ще е празна в 18:30 часа — рече свещеникът притеснено. — Органистът обича да остава до по-късно, а има и някои енориаши, които обичат да ме заговарят, а тях трудно ще...

— Не се притеснявайте — прекъсна го Фолк де Вилърс. Хронографът вече бе поставен върху олтара. Светлината на следобедното слънце се отразяваше в цветните прозорци на църквата и караше скъпоценните камъни да изглеждат огромни. — Ние ще сме

тук и след службата ще ви помогнем да се отървете от паството си. — Той погледна към нас. — Готови ли сте?

Гидиън най-сетне пусна ръката ми.

— Аз ще тръгна пръв.

Свещеникът отвори широко уста от почуда, когато видя как Гидиън просто изчезна във водовъртеж от искряща бяла светлина.

— Гуендолин... — Докато Фолк взимаше ръката ми и поставяше пръста ми в хронографа, ми се усмихна окуражаващо. — Ще се видим отново точно след четири часа.

— Дано — измърморих и в този миг иглата прониза плътта ми, помещението се изпълни с червена светлина и аз затворих очи.

Когато отново ги отворих, залитнах леко и някой ме хвана за рамото.

— Всичко е наред — прошепна Гидиън в ухото ми.

Почти нищо не се виждаше. Само една-единствена свещ осветяваше пространството около олтара. Останалата част от църквата тънеше в зловеща тъмнина.

— *Bienvenue*^[1]! — чу се дрезгав глас от същата тази тъмнина и въпреки че го очаквах, трепнах уплашено.

Мъжка фигура се отдели от една колона и на светлината от свещта разпознах бледото лице на Ракоци, приятеля на графа. Както и при първата ни среща, ми напомни на вампир — в черните му очи липсваше всякакъв блясък и на слабата светлина още повече приличаха на зловещи черни дупки.

— Мосю Ракоци — поздрави го Гидиън на френски и любезно се поклони. — Радвам се да ви видя. Вече се познавате с придружителката ми.

— Разбира се. За тази вечер, мадмоазел Грей. За мен е истинско удоволствие. — Ракоци се поклони на свой ред.

— Тъъ, *très...*^[2] — промърморих. — Много ми е приятно — преминах на английски. Човек никога не знае какво може неволно да изтърси на чужд език, особено когато е „на Вие“ с него.

— Моите хора и аз ще ви придружим до къщата на лорд Бромптън — рече той.

За мой ужас, въпросните мъже не се виждаха, но когато последвахме Ракоци през църквата към вратата, можех да ги чуя как дишат и се движат в тъмното. Отвън на улицата също не можах да видя

никого, въпреки че се огледах множество пъти. Беше студено и ръмеше ситен дъждец. Ако уличните лампи вече съществуваха, тогава на тази улица всички бяха счупени. Беше толкова тъмно, че дори не можех да видя добре лицето на Гидиън, който вървеше до мен. Струваше ми се, сякаш сенките навсякъде около нас оживяваха, дишаха и тихо подрънкваха. Вкопчих се в ръката му. Само да е посмял да ме пусне сега!

— Това са моите хора — прошепна Ракоци. — Добри, изпитани в битка, мъже от народа на куруците. На връщане също ще осигурим безопасността ви и ще ви ескортираме.

Колко успокояващо.

Домът на лорд Бромптън не беше далеч и колкото повече се приближавахме, толкова повече се разведряваше обстановката. Господарската къща на „Уигмор Стрийт“ бе ярко осветена и създаваше впечатление за уют.

Хората на Ракоци останаха скрити в сенките. Той сам ни придружи до къщата, където в голямото преддверие помпозно стълбище с вити перила водеше до първия етаж и където ни очакваше лично лорд Бромптън. Беше точно толкова дебел, колкото си го спомнях, а от светлината на многото свещи мазното му лице бе лъснало.

С изключение на лорда и четирима лакеи, преддверието беше празно. Прислужниците, старателно строени в редица до една врата, очакваха по-нататъшни заповеди. Предварително обявеното общество никакво не се виждаше, но до слуха ми достигаха глъчка и отделни акорди на мелодия.

Докато Ракоци се оттегляше с поклон, ми се изясни защо лорд Бромптън ни посрещаше лично тук, преди някой друг да ни е видял. Увери ни колко е радостен да ни види и колко се е наслаждавал на първата ни среща, но че „хм... хм...“ ще е по-добре точно тази среща да не се споменава пред жена му.

— Просто за да предотвратим евентуални недоразумения — рече той, като през цялото време намигаше, сякаш му бе влязло нещо в окоето и поне три пъти целуна ръката ми. — Графът ме увери, че произхождате от едно от най-добрите семейства в Англия. Надявам се да ми простите безочливите думи по време на забавния ни разговор за

двайсет и първи век и абсурдното ми предположение, че може да сте актриса. — Отново намигна пресилено.

— Сигурно и ние имаме вина за това — рече Гидиън. — Графът направи всичко възможно, за да ви заблуди. И тъй като сега сме сами, можем да кажем, че той е един чудноват стар господин, нали? Двамата с доведената ми сестра вече сме свикнали с шегите му, но ако не го познавате толкова добре, общуването с него може да ви се стори малко странно. — Той свали шала ми и го подаде на един от лакеите. — Е, както и да е. Чухме, че салонът ви разполага с отлично пиано и чудесна акустика. Във всеки случай много се зарадвахме на поканата на лейди Бромптън.

Лорд Бромптън се отнесе за миг, зяпайки деколтето ми, а после рече:

— Тя ще бъде очарована да се запознае с вас. Елате! Всички други гости вече пристигнаха. — Той ми подаде ръка. — Госпожице Грей?

— Милорд... — Погледнах към Гидиън и той ми се усмихна окуражително, докато ни следваше към салона, който се достигаше директно от преддверието през една двукрила летяща врата.

Под „салон“ си представях нещо като всекидневна, но помещението, в което сега пристъпихме, почти можеше да се сравни с нашата бална зала вкъщи. До една от стените гореше силен огън в голяма камина, а пред прозорците с тежки завеси стоеше един спинет^[3]. Погледът ми се плъзна по изящни масички с извити крачета, дивани с цветни десени и столове с позлатени странични облегалки. Всичко това се осветяваше от стотици свещи, които висяха и стояха навсякъде и придаваха на помещението чудесен магически блясък, който за миг ме остави без думи от възторг. За съжаление, свещите осветяваха и множество непознати хора и удивлението ми (в главата ми прозвуча предупреждението на Джордано и стиснах здраво устни да не би по невнимание да зяпна широко) сега отново се примеси със страх. И това трябваше да е малка, вечерна сбирка в тесен кръг? Тогава как ли изглеждаше един бал?

Не успях да си съставя по-цялостна представа, защото Гидиън ме повлече безжалостно към навалищата. Множество погледи ни наблюдаваха с любопитство, а миг по-късно към нас забърза дребна, закръглена жена, която се оказа лейди Бромптън. Тя носеше обточена с

коприна светлокафява рокля, а косата ѝ бе погребана под обемиста перука, която, като се имаха предвид многото свещи тук, изглеждаше ужасно пожароопасна. Домакинята ни имаше мила усмивка и ни посрещна сърдечно. Автоматично приклекнах в реверанс, докато Гидиън използва възможността да ме остави сама, по-точно казано, остави се лорд Бромптън да го отведе нататък. Преди да успее да реша дали трябва да се разсърдя, лейди Бромптън вече ме бе увлякла в разговор. За щастие, точно в подходящия момент ми хрумна името на селището, в което аз — или по-точно казано Пенелъпи Грей — живея. Окуражена от въодушевеното ѝ кимане, уверих домакинята ми, че макар животът там да е мирен и спокоен, липсват светски развлечения, които тук, в Лондон, със сигурност ще ме покорят.

— Няма да мислите така, ако на Геновева Феърфакс ѝ се отдаде възможност да изнесе целият си репертоар на пианото. — Една дама с жълта като иглика рокля се бе приближила до нас. — Дори напротив, сигурна съм, че ще започнете за развлеченията на провинциалния живот.

— Шшт — рече лейди Бромптън, смеейки се. — Не е прилично да се говори така, Джорджиана. — Усмивайки ми се така заговорнически, изведнъж тя ми се стори доста млада. Как ли бе попаднала на този дебел дъртак?

— Може и да е невъзпитано, но е истина! — Дамата в жълто (дори на светлината на свещите цветът бе толкова неудачен!) ми сподели, снишила глас, че съпругът ѝ бил заспал на последното соаре и започнал силно да хърка.

— Днес това няма да се случи — увери я лейди Бромптън. — На гости ни е чудесният, мистериозен граф Сен Жермен, който по-късно ще ни ощастливи със свиренето си на цигулка. А Лавиния няма търпение да ни попее в дует с нашия господин Мърчант.

— Но за целта трябва добре да го почерпиш с вино — каза дамата в жълто и ми се усмихна широко, като показва съвсем открито зъбите си. Усмивнах ѝ се също толкова широко в отговор. Ха! Знаех си. Джордано не бе нищо повече от един гаден надувко!

И някак си всички бяха много по-отпуснати, отколкото очаквах.

— Всичко е въпрос на баланс — въздъхна лейди Бромптън и перуката ѝ леко потрепери. — Прекалено малко вино и той няма да

пее, прекалено много и той ще пее неприлични моряшки песни. Познавате ли граф Сен Жермен, скъпа моя?

Веднага станах отново сериозна и неволно се огледах.

— Бях му представена преди няколко дни — отвърнах и потиснах тракането на зъбите ми. — Моят доведен брат... се познава с него.

Погледът ми се насочи към Гидиън, който стоеше в близост до камината и тъкмо разговаряше с дребна млада жена, облечена с впечатляващо красива зелена рокля. Двамата изглеждаха като отдавнашни познати. Дори и тя се смееше така, че зъбите ѝ можеха да се видят. Бяха красиви зъби, а не загнили остатъци, както твърдеше Джордано.

— Графът не е ли просто невероятен? Когато разказва, мога да го слушам с часове — каза дамата в жълто, след като ми обясни, че е братовчедка на домакинята. — Най-много ми харесват историите от Франция!

— Да, пикантните истории — рече лейди Бромптън. — Но те, разбира се, не са подходящи за невинните уши на една дебютантка.

Огледах салона и открих графа да седи в един ъгъл, потънал в разговор с други двама мъже. Отдалече изглеждаше елегантен и сякаш усетил, че го наблюдавам, насочи тъмните си очи към мен.

Графът бе облечен подобно на всички мъже в залата — носеше перука и редингот, малко смешни шарени панталони до коленете и странни обувки с катарамата. Но за разлика от останалите, не ми се струваше, сякаш току-що е излязъл от някой исторически филм и за първи път наистина осъзнах къде точно се бях озовала.

Устните му се накъдриха в усмивка и аз учтиво склоних глава, докато в същото време по цялото ми тяло полазиха тръпки. С усилие потиснах желанието си да предпазя шията си.

— Доведеният ви брат изглежда изключително добре, скъпа моя — каза лейди Бромптън. — Пълно противоречие на слуховете, които достигнаха до нас.

Откъснах очи от графа и отново насочих погледа си към Гидиън.

— Вярно е. Наистина изглежда много добре. — Явно и дамата в зелено смяташе така, защото тъкмо оправяше с кокетна усмивка шалчето на врата му. Най-вероятно за подобно държание Джордано би ме убил. — Коя е дамата, която го опип... въъ... с която говори?

— Лавиния Рътланд. Най-красивата вдовица на Лондон.

— Само недей да я съжеляваш — подхвърли игликата. — Отдавна е позволила на херцог Ланкашър да я утешава, за голямо огорчение на херцогинята. И едновременно с това, има слабост към издигащи се политици. Брат ви интересува ли се от политика?

— Според мен това сега няма значение — рече лейди Бромптън. — Лавиния изглежда така, сякаш току-що е получила подарък, който иска да разопакова. — Тя отново огледа Гидиън от главата до петите. — Е, според слуховете, ставаше дума за хилаво телосложение и пихтиеста мускулатура. Колко прекрасно, че това не отговаря на реалността. — Изведнъж върху лицето ѝ се появи стреснато изражение. — О, та вие все още нямате нищо за пиене!

Братовчедката на домакинята се огледа и побутна един млад мъж, който стоеше наблизко.

— Господин Мърчант, ако обичате, ще бъдете ли така любезен да ни донесете няколко чаши от специалния пунш на лейди Бромптън? И вземете една и за себе си. Искаме днес да ни попееете.

— Между другото, това е прелестната мис Пенелъпи Грей, повереницата на виконт Батън — добави домакинята ни. — Бих ви представила по-обстойно един на друг, но тя не разполага с никакво богатство, а вие сте зестрогонец и в този случай страстните ми усилия за събиране на двойки ще са пропилены.

Господин Мърчант, който бе с една глава по-нисък от мен, както и повечето тук в залата, не изглеждаше особено обиден. Той се поклонил галантно и отправяйки настойчив поглед към деколтето ми, каза:

— Но това не означава, че съм сляп за прелестите на една толкова прекрасна млада дама.

— Радвам се за вас — отвърнах несигурно, което накара домакинята ни и братовчедка ѝ да избухнат в смях.

— О, не, лорд Бромптън и мис Феърфакс се приближават към пианото — каза господин Мърчант и завъртя театрално очи. — Предчувствам най-лошото.

— Бързо! Нашите питиета! — заповяда лейди Бромптън. — Никой човек не може да изтърпи това трезвен.

Пуншът, от който в началото отпих колебливо, имаше чудесен вкус. Много плодов, малко на канела и още нещо. От него стомахът ми

приятно се затопли. За известно време се отпуснах и започнах да се наслаждавам на разкошно осветената зала с многото добре облечени хора, но тогава господин Мърчант, както бе застанал за мен, протегна ръка и бръкна в деколтето ми, заради което за малко да разлея пунша си.

— Една от очарователните малки розички се беше изкривила — обясни ми той, като ми се усмихваше неприлично.

Зяпнах го, колебаейки се как да реагирам. Джордано не ме беше подготвил за подобна ситуация и нямах представа какво предвижда етикета, в случай на близка среща с рококоопипвач.

Търсейки помощ, погледнах отсреща към Гидиън, но той бе толкова погълнат от разговора си с младата вдовица, че изобщо не ме забеляза. Ако се намирахме в моето време, щях да кажа на господин Мърчант да държи мръсните си ръце далеч от мен, защото в противен случай щях да му изкривя нещо съвсем различно от розичка. Но при дадените обстоятелства тази реакция ми се видя малко... нелюбезна. И така, аз се усмихнах и казах:

— О, много благодаря, много мило от ваша страна. Изобщо не бях забелязала.

Господин Мърчант се поклони.

— Винаги на вашите услуги, мадам.

Невероятно колко беше нахален. Но във времена, когато жените не са имали право да гласуват, не беше учудващо, че спрямо тях липсваше всякакъв респект.

Постепенно приказките и смехът заглъхнаха, когато госпожица Феърфакс, мършава персона с тръстиковозелена рокля, пристъпи към пианото, седна пред него, разстла полите си и натисна клавишите. Не свиреше никак лошо. Единственото, което дразнеше, бе пеенето ѝ. Достигаше невероятни висини. Още мъничко по-висока тоналност и човек можеше да я сбърка със свирка за куче.

— Ободряващо, нали? — Господин Мърчант се погрижи чашата ми отново да бъде напълнена. За мое изумление (и донякъде успокоение), той опипа съвсем открито и гърдите на лейди Бромптън, под претекст, че там е видял косъм. Изглежда, това не впечатли особено домакинята ни, тя само го нарече сластолюбец и го перна с ветрилото по пръстите. (Аха! Ето за какво в действителност служеха

ветрилата!) После с братовчедка ѝ ме заведоха до едно канапе на сини цветя в близост до прозорците и ме настаниха между тях двете.

— Тук ще сте на сигурно място от лепкави пръсти — каза лейди Бромптън и потупа майчински коляното ми. — Само ушите ви все още са застрашени.

— Пийте! — посъветва ме тихо братовчедка ѝ. — Ще ви е от полза. Госпожица Феърфакс едва сега започва.

Канапето бе необичайно твърдо, а облегалката толкова полегатата, че бе невъзможно да се облегна на нея, освен ако не исках да потъна в него, заедно с многото ми фусти. Съвсем очевидно бе, че канапетата от XVIII век не бяха направени с цел да стимулират лентяйстването.

— Не знам... не съм свикнала да пия алкохол — отвърнах колебливо.

Единственият ми сблъсък с алкохола бе преди две години, на едно пижамено парти в дома на Синтия. Едно напълно безобидно парти. Без момчета, затова пък с чипс и филма „Училищен мюзикъл“ на дивиди. И цяла купа, пълна с ванилов сладолед, портокалов сок и водка... Коварното при водката е, че заради ваниловия сладолед изобщо не може да се усети и явно на всеки се отразяваше различно. Докато след три чашки Синтия отвори прозореца и силно изкрещя: „Зак Ефрон, обичам те!“, озвучавайки цял Челси, Лесли бе надвесила глава над тоалетната чиния и повръщаше. Пеги се бе обяснила в любов на Сара („Ти си тооолкоз касива, ужени съ за мен“), а Сара се разрева, хълцайки, без никаква причина. Но при мен беше най-зле. Разскачах се върху кревата на Синтия и без прекъсване, като зациклила грамофонна плоча, запях с цяло гърло „*Breakingfree*“^[4]. Когато бащата на Синтия влезе в стаята, му поднесох четката за коса на съученичката си, която използвах вместо микрофон, и извиках: „Пей с мен, плешивецо! Разлюлей малко бедра!“. Ана следващия ден изобщо не можех да си обясня как съм могла да направя такова нещо.

След тази доста срамна случка, двете с Лесли решихме от тук насетне да заобикаляме отдалече алкохола (а през следващите няколко месеца и бащата на Синтия) и досега стриктно се бяхме придържали към това си решение. Макар понякога да бе доста странно да сме единствените трезви измежду множество подпийнали симпатяги. Като сега например.

Отново усетих върху себе си погледа на графа, който се намираще в другия край на помещението, и по тила ми полазиха неприятни тръпки.

— Говори се, че владее изкуството да чете мисли — прошепна лейди Бромптън до мен и в този миг реших временно да премахна забраната за алкохол. Само за тази вечер. И щях да си позволя само няколко глътки. Колкото да забравя страха си от граф Сен Жермен. Както и от всичко останало.

Специалният пунш на лейди Бромптън действаше изумително бързо, и то не само при мен. След втората чашка всички намериха пеенето за значително по-малко ужасно, след третата започнахме да тактуваме с крак, а аз бях на мнение, че никога досега не съм била на толкова приятно парти. И наистина — хората бяха много по-отпуснати, отколкото бях предполагала. А и осветлението бе наистина грандиозно. Защо по-рано не ми бе направило впечатление, че благодарение на стотиците свещи, всеки в залата имаше тен, сякаш е покрит със златен варак^[5]. Дори и графът, който от време на време ми се усмихваше от отсрещната страна на залата.

Четвъртата чаша накара тревожния ми вътрешен глас („Бъди внимателна! Не вярвай на никого!“) окончателно да замълчи.

Единствено фактът, че Гидиън, изглежда, имаше очи само за жената в зелената рокля, пречеше на доброто ми душевно състояние.

— Ушите ни изтърпяха достатъчно — реши лейди Бромптън най-накрая, изправи се, ръкопляскайки и отиде отпред при пианото. — Скъпа моя госпожице Феърфакс, както винаги изпълнението ви бе превъзходно — каза тя, докато целуваше госпожицата по двете бузи и после я настани върху най-близкия стол. — А сега моля всички за сърдечните ви аплодисменти за господин Мърчант и лейди Лавиния, не, не... не искам да чувам възраженията ви, знаем, че вие двамата сте се упражнявали тайно заедно.

Когато опипвачът на гърди се настани зад пианото и засвири пламенно арпеджио^[6], братовчедката на домакинята, седнала до мен, се разкрещя като смахната тийнейджърка, фенка на момчешка група. Красивата лейди Лавиния подари на Гидиън една лъчезарна усмивка и се понесе с бухналите си зелени поли напред. Забелязах, че не бе чак толкова млада, за колкото я взех първоначално. Но пееше великолепно! Като Ана Нетребко, която преди две години гледахме в „Кралската

опера“ в Ковънт Гардън. Е, може би не чак толкова великолепно като Нетребко, но във всеки случай беше истинска радост да я слушаш, ако си падаш по превзети италиански опери. Кое то, честно казано, не беше моят тип музика, но благодарение на пунша сега направих изключение. А явно през XVIII век италианските оперни арии бяха тотален хит. Хората в залата истински се развеселиха. Само бедната свирка за ку... въз госпожица Феърфакс правеше кисела физиономия.

— Мога ли да те отвлека за малко? — Гидиън се бе приближил отзад към креслото и сега ми се усмихваше от високо. Разбира се, щом като зелената дама бе заета с друго, отново се бе сетил за мен. — Графът ще е щастлив, ако за известно време му правиш компания.

О, точно така, графът. Поех си дълбоко въздух, взех чашата си и решително гаврътнах съдържанието ѝ. Когато се изправих, почувствах приятно чувство на замайване. Гидиън взе празната чаша от ръката ми и я остави върху малката масичка със сладките крачета.

— Алкохол ли имаше в нея? — прошепна той.

— Не, беше само пунш — отвърнах шепнешком. Опа, подът тук бе някак си малко неравен. — Знаеш ли, принципно не пия алкохол. Един от железните ми принципи. И без алкохол можеш да се забавляваш.

Гидиън повдигна едната си вежда и ми подаде ръка.

— Радвам се, че се забавляваш.

— Да, както изглежда и двамата споделяме това чувство. — Уф, подовете в XVIII век наистина бяха някак си нестабилни. Изобщо не бях забелязала това преди. — Искам да кажа, че тя е малко старичка за теб, но това не бива да те притеснява. Както и че има нещо с херцог Еди-кой-си. Да, наистина страхотно парти. Хората са много по-мили, отколкото предполагах. Толкова физически контактни. — Погледнах към свирещия на пианото опипвач и Нетребко-имитиращата. — И... изглежда, пеят с удоволствие. Много са симпатични. На човек му се иска веднага да скочи и да се включи.

— Да не си посмяла — прошепна Гидиън, докато ме водеше към канапето, на което седеше графа. Когато ни видя да се приближаваме, той се надигна с грациозната лекота на някой много по-млад мъж и разтегна устни в изпълнена с очакване усмивка.

„Е, добре — помислих си и вирнах брадичка. — Нека се престорим, че не знаем, че според Гугъл изобщо не си истински граф.“

Нека се престорим, че наистина имаш графство и не си измамник с неясен произход. Нека се престорим, че при последната ни среща не си ме душил. И нека се престорим, че съм напълно трезва.“

Пуснах ръката на Гидиън, хванах тежката червена коприна, разперих полите на роклята си и потънах в дълбок реверанс, от който се надигнах едва когато графът ми подаде обсипаната си с накити ръка.

— Скъпо мое дете — каза той и шоколадовокафявите му очи проблеснаха развеселено, докато потупваше ръката ми. — Възхищавам се на грацията ти. След четири чаши от специалния пунш на лейди Бромптън, други не биха успели дори да изфъфлят името си.

О, той ги е броил. Сведох поглед с чувство на вина. Всъщност чашите бяха пет. Но наистина си заслужаваха! Изобщо не скърбях за потискащото боязливо чувство, от което се бях отървала. Нито ми липсваха комплексите за малоценност. Харесвах пияното си Аз. Макар и да се държеше малко нестабилно на краката си.

— *Merci pour le compliment*^[7] — измърморих.

— Очарователно! — рече графът.

— Съжалявам, трябваше повече да внимавам — каза Гидиън.

Графът тихо се засмя.

— Скъпо мое момче, ти беше зает с друго. А на първо място целта ни тази вечер е да се забавляваме, нали? Още повече, че лорд Аластър, на когото непременно исках да представя тази симпатична млада дама, все още не е дошъл. Но бях осведомен, че е на път за насам.

— Сам? — попита Гидиън.

— Това няма никакво значение — усмихна се графът.

Лошата имитация на Ана Нетребко и опипвачът на гърди завършиха арията си с впечатляващ последен акорд и графът пусна ръката ми, за да ръкопляска.

— Не е ли невероятна? Един наистина голям талант и при това — красива.

— Да — отвърнах тихо и също заръкоплясках, стараяйки се да не го правя като малко дете в пясъчник. — Не е лесно да накараш кристалните полилеи да зазвънтят. — Движението наруши чувствителното ми равновесие и залитнах леко. Гидиън ме хвана.

— Не мога да повярвам — каза сърдито, доближил устни съвсем близо до ухото ми. — Тук сме от по-малко от два часа, а ти си тотално

пияна! Какво, по дяволите, си въобразяваш?

— Ти каза тотално, ще те издам пред Джордано — изкисках се. При цялата врява наоколо, никой не можеше да ни чуе. — Освен това, вече е прекалено късно да мрънкаш. Отиде коня у реката, или по-точно в специалния пунш. — Изхълцах. — Опа, пардон. — Огледах се. — Ама другите са много по-пияни от мен, така че, моля, без фалшиво морално възмущение. Държа всичко под контрол. И спокойно можеш да ме пуснеш, стабилна съм като скала в прибой.

— *Предупреждавам те...* — изръмжа тихо Гидиън, но след това действително ме пусна.

За всеки случай, разкрячих леко крака за по-голяма опора, все пак под големите поли на роклята ми никой нямаше да забележи.

Графът ни наблюдаваше развеселен, изражението му излъчваше единствено бащинска гордост. Хвърлих му скришом поглед и получих усмивка, която стопли сърцето ми. Защо ли съм се страхувала толкова много от него? С усилие успях да извикам в съзнанието си разказа на Лукас: този мъж бе прерязал гърлото на собствения си прародител...

Лейди Бромптън отново отиде отпред и благодари на господин Мърчант и лейди Лавиния за изпълнението им. А след това (преди госпожица Феърфакс да е успяла да се надигне отново от мястото си) помоли за силни аплодисменти за днешния почетен гост — пътувалият в далечни страни, тайнствен, и много известен граф Сен Жермен.

— Той ми обеща да ни посвири днес на цигулката си — каза тя и лорд Бромптън, носейки калъф за цигулка, дотича толкова бързо, колкото му позволяваше дебелилото му шкембе. Публиката, изпаднала в блаженство, благодарение на пунша, направо полудя от въодушевление. Наистина, това бе едно мегаяко парти.

Графът се усмихваше, докато вадеше цигулката от калъфа, и започна да я настройва.

— Никога не би ми хрумвало да ви разочаровам, лейди Бромптън — каза той с нежен глас. — Но старите ми пръсти вече не са толкова сръчни, както едно време, когато свирех в дует с прочутия Джакомо Казанова във френския двор... А и подаграта малко ме мъчи през последните дни...

Всеобщ шепот и разочаровани въздишки се понесоха из залата.

— ... и затова тази вечер искам да предоставя цигулката на моя млад приятел — продължи графът.

Гидиън погледна малко стреснато и поклати глава. Но когато Сен Жермен вдигна вежда и каза: „Моля!“, той взе инструмента и лъка с лек поклон и отиде отпред до пианото.

Графът пое ръката ми в своята.

— А ние двамата ще се настаним върху канапето и ще се наслаждаваме на концерта. О, няма причина да трепериш. Седни, детето ми. Ти не знаеш, но от вчера следобед с теб сме най-добри приятели. Тъй като проведохме един наистина, наистина задушевен разговор и можахме да изгладим всички различия.

„Ъ?“

— Вчера следобед? — повторих.

— От моя гледна точка. За теб тази среща ще се случи в бъдещето. — Той се засмя. — Обичам, когато е сложно, забелязала ли си?

Зяпнах го слисано. В този миг Гидиън започна да свири и аз напълно забравих какво се канех да попитам.

О, боже! Може и да се дължеше на пунша, но... еха! Това с цигулката беше наистина секси. Дори и само начинът, по който Гидиън я държеше в ръце, а после я сложи под брадичката си! Не беше нужно да прави нищо повече, защото вече бях загубена. Дългите му мигли хвърляха сянка върху бузите му, а косата му падаше върху лицето, когато вдигна лъка и го прокара по струните. Докато първите тонове изпълваха залата, спрях да дишам, толкова бяха нежни и разтапящи. Изведнъж ми се доплака. До този миг цигулките бяха стояли най-отзад в списъка ми с любими инструменти, харесвах ми само във филмовата музика, като подчертаване на специалните моменти. Но това, което се случваше сега, беше невероятно красиво: горчиво-сладката музика и младежът, който я изтръгваше от инструмента. Всички слушаха останали без дъх, а Гидиън свиреше напълно вгълбено, сякаш бе сам в залата.

Забелязах, че плача, едва когато графът ме докосна по бузата и нежно улови една сълза с пръста си. Подскочих изплашено. Той ми се усмихна и в тъмнокафявите му очи се виждаше топъл блясък.

— Не трябва да се срамуваш — каза тихо. — Ако бе реагирала другояче, щях да съм много разочарован.

Бях изумена заради усмивката, която му отправих в отговор. (Наистина! Как можах! Това беше мъжът, който ме бе душил!)

— Каква е тази мелодия? — попитах.

Графът сви рамене.

— Не знам. Предполагам, че предстои да бъде композирана.

Когато Гидиън приключи, залата избухна в аплодисменти. Той се поклони с усмивка и успешно се противопостави на виковете за още, но не чак толкова успешно на прегръдката на красивата лейди Лавиния. Тя се увеси на ръката му и не му остави друг избор, освен да я довлече до канапето ни.

— Не беше ли невероятен? — извика тя. — Щом видях тези негови ръце, веднага разбрах, че са способни на невероятни неща.

— Готова съм да се обзаложа — измърморих под нос. С удоволствие бих станала от креслото, най-малкото, за да не може лейди Лавиния да продължи да ме гледа от високо. Но алкохолът бе извадил от строя мускулите ми.

— Чудесен инструмент, маркизе — обърна се Гидиън към графа и му подаде цигулката.

— „Страдивариус“. Изработена за мен лично от майстора — рече Сен Жермен замечтано. — Бих искал ти да я получиш, момчето ми. Мисля, че тази вечер е подходящият момент тържествено да ти я връча.

Гидиън леко се изчерви. Предположих, че от радост.

— Това... не мога... — Той погледна графа в тъмните му очи, после сведе поглед и добави: — За мен е голяма чест, маркизе.

— Честта е изцяло моя — отвърна графът сериозно.

— Мили боже — промърморих. Явно тези двамата наистина се харесваха.

— И вие ли сте толкова музикална, колкото доведения си брат, госпожице Грей? — попита лейди Лавиния.

„Не, вероятно не. Но при всички положения съм по-музикална от теб“, помислих си.

— Обичам да пея — отвърнах.

Гидиън ми отправи предупредителен поглед.

— Да пеете! — извика лейди Лавиния. — Като мен и нашата скъпа госпожица Феърфакс.

— Не — казах решително. — Не мога да взимам такива високи тонове — все пак не бях прилеп — нито пък разполагам с такъв капацитет на белите дробове като вас. Но ми харесва да пея.

— Мисля, че достатъчно музицирахме за тази вечер — рече Гидиън.

Лейди Лавиния го изглежда обидено.

— Разбира се, ще сме очаровани, ако вие ни окажете още веднъж честта — бързо допълни Гидиън и ме погледна мрачно, ала тъй като бях прекрасно замаяна от алкохола, този път ми бе безразлично.

— Ти свири... великолепно — казах. — Накара ме да се разплача! Честно.

Той се ухили, сякаш бях казала някаква шега, и постави цигулката в калъфа ѝ.

Запъхтян, лорд Бромптън се приближи към нас, стиснал две чаши пунш в ръцете си, за да засвидетелства на Гидиън очарованието си от виртуозността му и да сподели колко ще съжалява горкият Аластър, че е изпуснал тази, без съмнение, кулминационна точка на вечерта.

— Смятате ли, че Аластър ще намине тази вечер? — попита графът леко раздражено.

— Уверен съм в това — отвърна лордът и ми подаде едната чаша.

Жадно отпих една глътка. Боже, това нещо беше наистина добро. Достатъчно бе човек да го помирише, за да изпадне в еуфория, готов да грабне четка за коса, да скочи върху някое легло и да запее „*Breaking free*“ и без Зак Ефрон!

— Милорд, непременно трябва да придумате госпожица Грей да ни изпълни нещо — каза лейди Лавиния. — Тя обича да пее.

В гласа ѝ се усещаше странна интонация, която ме накара да застана нащрек. Някак си тя ми напомняше за братовчедка ми. Макар да изглеждаше съвсем различно, някъде дълбоко под тази светлозелена рокля се криеше една Шарлот, бях убедена в това. Бе от онзи тип хора, които правеха всичко по силите си да блеснат със своето величие и уникалност, на фона на посредствеността на другите. Отврат!

— Е, добре — казах и направих повторен опит да се надигна от креслото. Този път успях. Дори запазих равновесие. — Значи ще пее.

— *Моля?* — възкликна Гидиън и поклати глава. — В *никакъв случай* няма да пее. Опасявам се, че пуншът...

— Мис Грей, ще ни доставите огромна радост, ако пеете за нас — рече лорд Бромптън, кимайки толкова бурно, че петнайсетте му двойни брадички сериозно се разтресоха. — А ако пуншът е виновен

за решението ви, още по-добре. Елате с мен отпред, за да обявя изпълнението ви.

Гидиън ме задържа за ръката.

— Идеята не е добра — възрази той. — Лорд Бромптън, моля ви, доведената ми сестра никога досега не е излизала пред публика...

— За всичко си има първи път — обори доводите му лордът и ме дръпна напред. — Все пак тук сме между свои. Не ни разваляйте удоволствието.

— Точно така. Не ни разваляй удоволствието — казах и се отскубнах от хватката на Гидиън. — Случайно да ти се намира четка за коса? Просто пея по-добре, когато държа четка в ръка.

Спътникът ми изглеждаше отчаян.

— В никакъв случай — отсеке той и ни последва с лорд Бромптън до пианото. Зад нас чувах как графът тихо се смее.

— Гуен... — изсъска Гидиън. — Моля те, престани с тези глупости!

— Пенелъпи — поправих го, изпразних чашата с пунша на един дъх и му я подадох. — Как мислиш, ще им хареса ли „*Over the rainbow*“! Или — в този момент се разкисках — „*Hallelujah*“?

Той изпъшка.

— Наистина не можеш да го направиш. Върни се обратно с мен.

— Не, прекалено е модерно, нали? Да видим...

В мислите си прехвърлях цялата си плейлиста, докато лорд Бромптън гръмка ме представяше. Господин Мърчант, опипвачът на гърди, дойде при нас.

— Нуждае ли се дамата от компетентен съпровод на пианото? — попита той.

— Не, дамата се нуждае... от нещо съвсем различно — отвърна Гидиън и се свлече върху столчето пред пианото. — Моля те, Гуен...

— Пен. Знам, какво ще пея. „*Don't cry for me, Argentina*“^[8]. Знам целия текст, а и мюзикълите са вечни, не смяташ ли? Но може би не са чували за Аржентина...

— Не искаш да се изложиш пред толкова много хора, нали?

Опитът му да ме накара да се изплаша беше сладък, но при тези обстоятелства — напразен.

— Чуй сега — прошепнах му поверително. — Тези хора изобщо не ме притесняват. Първо, защото са мъртви от двеста години, и второ,

всички са в чудесно настроение и пияни. Освен теб, разбира се.

Изпъшквайки, Гидиън подпря челото си с ръка и лакътят му удари няколко клавиша на пианото, издавайки поредица от тонове.

— Знаете ли... тъъ... знаете ли случайно „Memory“? От „Котките“^[9]? — попитах господин Мърчант.

— О, не, искрено съжалявам — отвърна той.

— Няма нищо, тогава ще пея акапелно^[10] — казах уверено и се обърнах към публиката. — Песента се казва „Memory“ и се разказва за... една котка, страдаща от любовна мъка. Но по принцип се отнася и за хора, реално погледнато.

Гидиън отново бе вдигнал глава и ме гледаше невярващо.

— Моля те... — повтори още веднъж той.

— Няма да разкажем за това на никого — предложих. — Става ли? Това ще си остане наша тайна.

— Моментът настъпи! Сега великолепната, неповторима и чудно красива госпожица Грей ще пее за нас! — извика лорд Бромптън. — За първи път пред публика!

Би трябвало да съм развълнувана, защото разговорите секнаха и всички погледи се насочиха към мен, но не бях. Ах, колко божествен беше този пунш! Непременно трябваше да поискам рецептата.

Какво точно исках да пея?

Гидиън възпроизведе няколко тона на спинета и аз веднага разпознах мелодията. „Memory“. Да, точно така. Усмихнах му се с благодарност. Колко мило от негова страна да се включи в представлението. Поех си дълбоко въздух. При тази песен първият тон беше изключително важен. Ако го прецакаш, спокойно можеш да спреш да пееш. Стихът трябваше да се изпее кристално ясно и в същото време ненаатрапчиво да изпълни залата. Зарадвах се, защото успях да го докарам като Барбара Стрейзънд.

*„Нощем
нито звук по паважа
няма спомен луната
само самотно се смее.“*

Я виж ти! Явно Гидиън умееше да свири и на пиано. И никак не бе зле. О, боже, ако вече не бях така ужасно влюбена в него, то сега със сигурност щях да се влюбя. Дори не му се налагаше да гледа клавишите, а се взираше единствено в мен. И изглеждаше леко изумен, като някой, който току-що е направил смайващо откритие.

*„Спомени,
изплуват подлунна светлина самотни
и се замечтавам за отминалите дни.“*

Пеех само за него. Залата имаше страхотна акустика, звучеше почти така, сякаш пеех с микрофон. А може би се дължеше на факта, че всички бяха напълно утихнали.

„Нека спомените оживим отново.“

Беше много по-хубаво, отколкото да играя на Синг Стар. Бе наистина, наистина невероятно. И макар да бе само един прекрасен сън — който бащата на Синтия всеки момент щеше да прекъсне, като влезе в стаята и излее върху нас яда си — този миг просто си струваше.

И отново никой не би ми повярвал.

*„Времето е просто дума.
То е като стих без рима.
И всичко е в твои ръце.“^[11]*

„БОНДЖОУВИ“

[1] Добре дошли! (фр.) — Бел.прев. ↑

[2] Много (фр.) — Бел.прев. ↑

[3] Музикален инструмент, вид клавесин. — Бел.прев. ↑

[4] Песен от филма „Училищен мюзикъл“. — Бел.прев. ↑

[5] Тънко метално фолио. — Бел.прев. ↑

[6] Начин да се изпълняват акорди за пиано и струнни инструменти, при който звуците на акорда се преливат от елин в друг; ефект от акорди; украшения. — Бел.прев. ↑

[7] Благодаря за комплимента (фр.). — Бел.ред. ↑

[8] Песен на Джули Ковингтън от мюзикъла „Евита“, който разказва за живота на аржентинката Ева Перон (1919–1952). — Бел.ред. ↑

[9] Известен мюзикъл на Андрю Лойд Уебър. — Бел.прев. ↑

[10] Пеене без музикален съпровод. — Бел.прев. ↑

[11] Из песента „Next 100 Years“ — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 11

Колко жалко, че песента бе толкова кратка. Изкушавах се да съчиня в движение още една строфа, но това можеше да развали доброто общо впечатление, така че се отказах. Затова с лека тъга запях любимия си пасаж и отново стигнах до извода, че в текста не ставаше дума само за котки.

*„Ако ме докоснеш,
щастие що е ще познаеш.
Виж, нов ден настъпва.“*

Може би се дължеше на пунша — да, със сигурност бе заради него — но гостите на соарето изглежда харесаха представлението ни точно толкова, колкото и италианските оперни арии преди това. Във всеки случай аплодираха въодушевено и докато лейди Бромптън забързано пристъпяше напред, аз се наведох към Гидиън и казах искрено:

— Благодаря! Беше наистина много мило от твоя страна! А и свириш толкова прекрасно!

Той отново подпря главата си с ръце, сякаш не можеше да повярва какво бе направил.

Лейди Бромптън ме прегърна, а господин Мърчант ме целуна прекомерно възторжено и по двете бузи, нарече ме „златен глас“ и поиска да изпълня още нещо на бис.

Бях в толкова прекрасно настроение, че веднага щях да се съглася, но в този миг Гидиън се съвзе от вцепенението си, изправи се и улови китката ми.

— Убеден съм, че Андрю Лойд Уебър ще е очарован, ако разбере, че музиката му вече се цени и тук, но сега сестра ми трябва да си почине. До миналата седмица страдаше от тежко възпаление на

гърлото и по лекарско предписание трябва да щади гласа си, в противен случай съществува възможност завинаги да го загуби.

— Господи! — извика домакинята ни. — Защо не казахте по-рано? Бедното момиче!

Аз си затананиках развеселено „*I feel pretty*“ от „Уестсайдска история“.

— Аз... Вашият пунш наистина си го бива — рече Гидиън. — Според мен, той изкушава човек да забрави за всякаква предпазливост.

— О, да, наистина изкушава — отвърна лейди Бромптън и усмивка озари цялото ѝ лице, а после, снишавайки глас, продължи: — Току-що разгадахте тайната на качествата ми като домакиня. Цял Лондон ни завижда за изпълнените ни с настроение партита, готови са на всичко, за да се сдобият с покана. Бяха ми нужни години, за да подобря рецептата и не смятам да я издавам преди смъртното си ложе.

— Колко жалко! — възкликнах. — Но е истина: соарето ви е много по-хубаво, отколкото си го представях! Убеждаваха ме, че става въпрос за скучно, сковано...

— Гувернантката ѝ е малко консервативна — прекъсна ме Гидиън. — А и може да се каже, че социалният живот в Дербишър е малко изостанал.

Лейди Бромптън се разкиска.

— О, да, сигурна съм в това. А, ето го най-сетне и лорд Аластър!

Тя погледна към вратата, където лорд Бромптън поздравяваше новодошлия. Беше мъж на около средна възраст (трудно бе да се определи с точност, заради снежнобялата перука, която си бе нахлупил), който носеше редингот, обсипан толкова щедро с ламе и скъпоценни камъни, че блестеше отдалеч. Лъскавият ефект се засилваше още повече от обличения изцяло в черно мъж, който стоеше до него. Беше увит в черна пелерина, имаше гарвановочерна коса и мургав тен и дори от това разстояние можех да видя, че очите му, също като на Ракоци, наподобяваха огромни черни дупки. На фона на шареното, окичено със скъпоценности, висше общество, изглеждаше не на място.

— Вече си мислех, че тази вечер Аластър няма да ни окаже честта. Което не би било чак толкова трагично, ако питате мен. Присъствието му не допринася особено за веселото и безгрижно

настроение. Ще се опитам да го убедя да изпие една чаша пунш, а после ще го изпратя в съседната зала, където играят карти...

— Ще се опитаме да повдигнем настроението му с малко пеене — рече господин Мърчант и седна пред пианото. — Ще ми окажете ли честта, лейди Лавиния? „*Cosifan tutte*“^[1]?

Гидиън положи дланта ми върху ръката си и ме отведе няколко крачки встрани.

— Колко си изпила, по дяволите?

— Няколко чашки — признах. — Със сигурност тайната съставка не е алкохол. Може би е абсент^[2]? Като в онзи тъжен филм с Никол Кидман „Мулен Руж“. — Въздъгнах. — „*The greatest thing you'll ever learn is just to love and be loved in return*“^[3]. Обзалагам се, че можеш да изсвириш и това.

— За да сме наясно: аз мразя мюзикълите — каза Гидиън. — Мислиш ли, че ще успееш да издържиш още няколко минути? Лорд Аластър най-сетне пристигна и след като го поздравим, можем да си вървим.

— Вече? Колко жалко! — въздъгнах разочаровано.

Гидиън ме погледна, клатейки глава.

— Явно си загубила всякакво чувство за време. Ако можех, щях да задържа главата ти потопена в студена вода.

Граф Сен Жермен застана до нас.

— Това бе едно... много специално представление — каза той и изгледа с вдигната вежда спътника ми.

— Съжалявам — извини се Гидиън с въздишка и погледна към двамата новодошли. — Лорд Аластър изглежда малко по-закръглен от преди.

Графът се засмя.

— Не храни напразни надежди. Врагът ми все още е в блестяща форма. Днес следобед Ракоци го е видял да се фехтува при Галиано и всичките млади контета не са имали никакъв шанс срещу него. Последвайте ме, нямам търпение да видя изражението му.

— Днес е толкова мил — прошепнах на Гидиън, докато вървахме след Сен Жермен. — Знаеш ли, последния път адски ме бе наплашил, но днес го чувствам като свой дядо или близък роднина. Някак си го харесвам. Беше толкова мило от негова страна да ти подари цигулката

„Страдивариус“. Сигурно ще получиш цяло състояние, ако я продадеш на търг в eBay. Опа, всичко наоколо продължавала е много нестабилно.

Гидиън обгърна талията ми с ръка.

— Кълна се, ще те убия, когато приключим с това тук — измърмори той.

— Фъфля ли вече?

— Все още не, но съм сигурен, че и това ще стане.

— Не ви ли казах, че ще пристигне всеки момент? — Лорд Бромптън постави едната си ръка върху раменете на мъжа с лъскавото златно ламе, а другата върху тези на графа. — Осведомиха ме, че вече се познавате. Лорд Аластър, никога не сте споменавали и дума за това, че познавате лично известния граф Сен Жермен.

— Това не е нещо, с което обичам да се хваля — отвърна лорд Аластър арогантно.

Облеченият в черно мъж с мургав тен, който стоеше малко зад него, допълни с дрезгав глас:

— Така е. — Черните му очи буквално прогаряха дупки в лицето на графа, така че не оставаше никакво съмнение колко дълбоко го мразеше.

За миг си помислих, че под пелерината си крие шпага, която възнамерява да извади всеки момент. А защо изобщо носеше такава пелерина, бе загадка за мен. Първо, беше достатъчно топло, и второ, в това празнично обкръжение изглеждаше странен и неучтив.

Лорд Бромптън се усмихваше радостно на всички, сякаш изобщо не усещаше враждебното настроение.

— Лорд Аластър, каква радост! Макар от нашето запознанство да са минали години, аз никога не ви забравих — рече графът.

Тъй като стоях зад него, не можех да видя лицето му, но звучеше, сякаш се усмихваше. Гласът му бе дружелюбен и ведър.

— Все още си спомням нашите разговори за робството и морала, и колко удивително бе за мен умението ви да разграничите двете неща едно от друго, точно като баща ви.

— Графът никога не забравя — рече домакинът ентузиазирано. — Мозъкът му е феноменален! През последните дни, прекарани в неговата компания, научих много повече, отколкото през целия си живот преди това. Например знаехте ли, че графът е в състояние да създава изкуствени скъпоценни камъни?

— Да, известно ми е. — Погледът на лорд Аластър, ако това изобщо бе възможно, стана още по-мрачен, а придружителят му задиша тежко, като някой, който е на път да изпадне в амок^[4] и да започне да буйства. През цялото време зяпах запленена пелерината му.

— Доколкото си спомням, науките не са любимото занимание на лорд Аластър — каза графът. — О, колко нелюбезно от моя страна! — Той направи крачка встрани и разкри двама ни с Гидиън. — Искях да ви представя тези двама очарователни младежи. Честно казано, това бе единствената причина, поради която днес съм тук. На моята възраст човек не ходи по вечерни сбирки и се отправя рано към леглото.

Зървайки спътника ми, очите на лорда се разшириха невярващо. Лорд Бромптън промуши масивното си тяло между двама ни с Гидиън.

— Лорд Аластър, позволете да ви представя сина на виконт Батън. И повереницата на виконта — очарователната госпожица Грей.

Реверансът ми не се получи толкова почтителен, колкото изискваше етикетът, по две причини: от една страна, се боях да не загубя равновесие, а от друга, лордът се държеше толкова арогантно, че съвсем забравих за ролята си на бедната повереница на виконт Батън. Хей, аз самата бях внучка на лорд с дълго и славно родословие, пък и в наше време потеклото изобщо нямаше значение — всички хора бяха равни, нали така?

По всяко друго време погледът на лорд Аластър щеше да накара кръвта ми във вените да замръзне, но пуншът бе надежден антифриз, затова отвърнах на погледа му с възможно най-голямо достойнство. Но той и без това не ме удостои задълго с вниманието си, защото не изпускаше Гидиън от очи, а през това време лорд Бромптън весело бърбеше.

Никой не си направи труда да представи облеченият в черно придружител на лорд Аластър и изглежда, никой не забеляза как той се взираше в мен над рамото на лорда и ръмжеше:

— Ти! Демонът със сапфирените очи! Много скоро ще отидеш в ада!

Моля? Това вече наистина бе прекалено. Погледнах към Гидиън, който бе извадил на показ леко напрегната усмивка, търсейки помощта му. Но той проговори едва когато домакинят ни поиска да се отдалечи, за да доведе съпругата си, както и да донесе няколко чаши пунш.

— Моля, не си правете труда, лорд Бромптън. И бездруго скоро трябва да тръгваме. След дългото боледуване, сестра ми все още се чувства леко отпаднала, а и не е привикнала към будуването до късно. — Той отново обвини талията ми с едната си ръка, а другата постави върху лакътя ми. — Както виждате, тя малко залита.

Колко беше прав! Земята под краката ми наистина се люлееше неприятно. С чувство на благодарност се облегнах на него.

— О, ей сега се връщам! — извика домакинята ни. — Съпругата ми със сигурност ще успее да ви убеди да останете.

Граф Сен Жермен с усмивка го изгледа как се отдалечава.

— Какъв добър човек, желанието му за хармония е толкова силно, че няма да понесе, ако се скараме.

Лорд Аластър измери Гидиън с нескрита враждебност в погледа.

— Ако правилно си спомням, тогава се представяше за някой си маркиз Уелдън. А днес е син на виконт. Явно, също като вас, протежето ви има склонност към самозванство. Колко жалко!

— Това се нарича дипломатически псевдоним — отвърна графът, все още усмихвайки се. — Но вие нищо не разбирате от тези неща. Както и да е, чух, че малката ви фехтовка при срещата ви преди единайсет години ви е доставила голямо удоволствие.

— Всяка фехтовка ми доставя удоволствие — рече лорд Аластър и се престори, че не е чул как придружителят му шепне: „Разгромете враговете божии с мечовете на ангелите и архангелите“, и продължи невъзмутимо: — А и оттогава съм усвоил още някои тънкости. Докато през тези единайсет години вашето протеже, изглежда, е остарял само с няколко дни и както сам успях да се уверя, не е имал време да усъвършенства техниката си.

— Сам да се уверите? — изсмя се презрително Гидиън. — За целта трябваше лично да присъствате. Но вие изпратихте хората си, а за тях техниката ми беше напълно достатъчна. С което отново се доказва, че за такива неща е по-добре човек сам да се погрижи.

— Не трябваше ли вие... — Лордът присви очи. — О, вие говорите за инцидента от миналия месец в Хайд Парк. Правилно — за това трябваше лично да се погрижа. И без това хрумването беше спонтанно. Но без помощта на черна магия и едно... момиче едва ли щяхте да оживеете.

— Радвам се, че говорите така открито за това — рече графът. — Защото съм доста ядосан, откакто хората ви се опитаха да отнемат живота на моите млади приятели... Мислех, че агресията ви е концентрирана срещу мен самия. Сигурно разбирате, че няма да позволя това да се повтори.

— Вие правете това, което вярвате, че трябва да вършите, а аз ще сторя онова, което е редно — отвърна лордът, а придружителят му шептеше с хрипящ глас: „Смърт! Смърт на демоните!“. Беше толкова странен, че не изключвах под пелерината си да е скрил лазерен меч. Определено му хлопаше дъската, но повече не смятах за нужно да игнорирам чудноватото му държане.

— Не са ни представили официално един на друг и си признавам, че изпитвам известни затруднения със старовремските маниери — казах му и го погледнах право в очите, — но все пак намирам тези приказки за смърт и демони за абсолютно неуместни.

— Не говори с мен, демоне! — рече Дарт Вейдър грубо. — За твоите сапфирени очи аз съм невидим! А ушите ти не могат да ме чуят!

— Да, хубаво би било да е така — казах и изведнъж ми се прииска да се прибера вкъщи. Или поне да поседна на канапето, нищо че имаше твърда облегалка. Цялата зала се люлееше около мен, подобно на кораб в открито море.

Гидиън, графът и лорд Аластър изглеждаха стъписани за миг. Напълно забравиха да си подмятат закодирани коментари и ме зяпнаха озадачено.

— Мечовете на моите потомци ще понижат месата ви, Флорентинският алианс ще отмъсти за стореното на рода ми и ще заличи от лицето на земята онова, което не е желано от Бог — рече Дарт Вейдър, като не се обърна към никого конкретно.

— С кого говориш? — попита шепнешком Гидиън.

— С ей този там — отвърнах, вкопчих се още по-здраво в него и посочих Дарт Вейдър. — Някой трябва да му каже, че пелерината му е отврат... не отговаря на модата. И че аз не съм демон и не искам да бъда пронизана от мечовете на потомците му и заличена от лицето на земята. Ох!

Гидиън ме бе стиснал за ръката.

— Какво означава тази комедия, графе? — попита лорд Аластър и оправи парвенюшката брошка на шалчето си.

Сен Жермен не му обърна внимание. Погледът му под тежките клепачи бе насочен към мен.

— Колко интересно — рече той с тих глас. — Явно тя може да погледне право в черната ви, объркана душа, скъпи Аластър.

— Тя е толкова пияна, че си фантазира — каза Гидиън, а после изсъска в ухото ми. — Дръж си устата затворена!

От уплахата стомахът ми се сви болезнено, защото изведнъж ми стана ясно, че останалите не можеха да видят и чуят Дарт Вейдър, тъй като той бе един проклет призрак! Ако не бях толкова замаяна, щеше по-рано да ми хрумне тази твърде логична идея. Как можех да съм толкова глупава? Нито дрехите му, нито прическата му съответстваха на това столетие, но особено след като беше започнал с патетичното си бръщолевене, трябваше да се досетя кой, или по-точно какво, стоеше насреща ми.

Лорд Аластър наклони глава назад и каза:

— И двамата знаем чия душа служи на дявола, графе. С божията помощ ще предотвратят тези... същества изобщо да бъдат родени!

— Пронизани от мечовете на свещения Флорентински алианс — допълни Дарт Вейдър тържествено.

Сен Жермен се засмя.

— Все още не сте проумели законите на времето, Аластър. Самият факт, че те двамата стоят пред вас, доказва, че плановете ви ще претърпят провал. Може би в този случай не трябва толкова да се осланяте на божията помощ. Както и на по-нататъшното ми търпение. — Изведнъж в погледа и гласа на графа се прокрадна смразяваща студенина и забелязах как лордът се стресна. За един кратък миг от изражението му изчезна всякаква арогантност и върху лицето му се изписа истински страх. — Променяйки правилата на играта, проиграхте собствения си живот — каза графът със същия глас, с който ме изплаши до смърт при последната ни среща и изведнъж отново бях убедена в това, че е способен собственоръчно да пререже нечие гърло.

— Заплахата ви не може да ме трогне — прошепна лорд Аластър, но изражението му го издаваше. Мъртвешки пребледнял, той се хвана за шията.

— Нима вече искате да се оттеглите, скъпи мои? — Лейди Бромптън се приближи забързано с шумолящи поли и огледа весело компанията ни.

Изражението на граф Сен Жермен отново се отпусна и по него се четеше единствено любезност.

— А, ето я и нашата прелестна домакиня. Трябва да отбележа, че наистина напълно сте заслужили репутацията си, милейди. Отдавна не съм се забавлявал така.

Лорд Аластър разтърка гърлото си. Постепенно цветът на лицето му се завърна.

— Сатана! Сатана! — викаше Дарт Вейдър гневно. — Ще те смажем, собственоръчно ще изтръгнем лъжливия ти език...

— Младите ми приятели съжаляват, както и аз, но трябва да тръгваме — продължи графът с усмивка. — Но вие скоро ще ги видите отново, на бала на лорд и лейди Пимпълботъм.

— Едно събиране е толкова интересно, колкото и гостите му — рече лейди Бромптън. — Затова ще се радвам, ако отново ми се удаде възможност да ви приветствам тук. Както и прелестните ви млади приятели. За всички нас беше голяма чест.

— Удоволствието беше изцяло наше — каза Гидиън и внимателно ме пусна, сякаш не бе сигурен дали ще успея да се задържа сама на краката си. Въпреки че залата продължаваше да се люлее като кораб, а мислите в главата ми, изглежда, страдаха от силен пристъп на морска болест, на сбогуване успях да се съвзема и да отдам дължимото на уроците на Джордано и най-вече на Джеймс. Не удостоих повече с поглед единствено лорд Аластър и все още бълващия груби заплахи призрак. Направих реверанс пред лорд и лейди Бромптън, благодарих за хубавата вечер и дори не трепнах, когато лордът остави мокра следа от целувка върху ръката ми.

Пред графа се поклоних особено дълбоко, но не посмях отново да го погледна в лицето. Когато той каза: „Ще се видим вчера следобед“, само кимнах и изчаках със сведени очи, докато Гидиън отново застана до мен и ме хвана за ръката. С благодарност се оставих да ме изведе от салона.

— По дяволите, Гуендолин, това не ти е купон при някой твой съученик! Как можа да се държиш така? — Гидиън грубо ме загърна с шала ми. Явно му се искаше да ме разтърси здраво.

— Съжалявам — повторих за кой ли път.

— Лорд Аластър го придружават само един лакей и кочияшът му — прошепна Ракоци, който изведнъж изникна зад спътника ми. — Пътят и църквата са проверени. Всички входове на църквата се охраняват.

— Да вървим — рече Гидиън и ме дръпна за ръката.

— Бих могъл да нося младата дама — предложи Ракоци. — Тя изглежда така, сякаш не може да се крепи на краката си.

— Примамливо предложение, но не, благодаря. И сама ще се справи с няколкото метра, нали?

Кимнах решително.

Дъждът се беше засилил. След ярко осветеният салон на семейство Бромптън, пътят през тъмнината обратно до църквата ми се струваше още по-зловещ, отколкото на идване. Сенките сякаш отново оживяха, струваше ми се, че зад всеки ъгъл дебне фигура, готова да ни се нахвърли... *„Ще заличи от лицето на земята онова, което не е желано от Бог“*, сякаш шептяха сенките.

Изглежда, и на Гидиън пътят му се стори зловещ. Вървеше толкова бързо, че ми беше трудно да не изоставам и не проронваше нито дума. За съжаление, влагата не проясни главата ми, нито пък допринесе за това, земята да престане да се люлее. Ето защо почувствах безкрайно облекчение, когато пристигнахме в църквата и Гидиън ме настани върху една пейка пред олтара. Докато той разменяше няколко думи с Ракоци, затворих очи, проклинайки лекомислието си. Да, пуншът имаше и положителни странични ефекти, но щеше да е по-добре, ако се бях придържала към антиалкохолния пакт, който двете с Лесли подкрепяхме. Но на човек винаги му идваше акълът след това.

Както и при пристигането ни, върху олтара гореше само една свещ и с изключение на този малък, трепкащ светлик, църквата бе потънала в мрак. А когато Ракоци се оттегли с думите: *„Всички врати и прозорци ще се охраняват от хората ми, докато не скочите във времето“* бях обзета от чувство на страх. Погледнах нагоре към Гидиън, който бе пристъпил към пейката ми.

— Тук вътре е точно толкова зловещо, колкото и навън. Защо той не остана при нас?

— От учтивост. — Гидиън скръсти ръце пред гърдите си. — Не иска да става свидетел как ще ти се развикам. Но няма повод за тревога, тук сме сами. Хората на Ракоци са претърсили всеки ъгъл тук.

— Колко остава до скока ни във времето?

— Не много. Гуендолин, предполагам ти е ясно, че направи точно обратното на онова, което беше редно, нали? Както винаги, всъщност.

— Не трябваше да ме оставяш сама. Обзалагам се, че това също е точно обратното на онова, което е трябвало да сториш!

— Сега не изкарвай мен виновен! Първо се напиваш, после пееш песни от мюзикли и накрая се държиш като луда точно пред лорд Аластър! Какви бяха тези приказки за мечове и демони?

— Не започнах аз. Беше онзи облечен в черно, зловец приз... — Прехапах устната си. Просто не можех да му го кажа, и без това вече ме смяташе за повече от странна.

Гидиън разтълкува напълно погрешно рязкото ми замлъкване.

— О, не! Моля те, недей да повръщаш! Но ако все пак се налага, тогава по-далеч от мен. — Погледна ме с лека погнуса. — За бога, Гуендолин, разбирам, че е донякъде вълнуващо да се напиеш на някое парти, но не и на това парти!

— Не ми се гади. — Или поне все още. — И никога не пия на партита, без значение какво ти е разказала Шарлот.

— Нищо не ми е разказала — отвърна Гидиън.

Засмях се.

— Ама разбира се! Както и не ти е разказала, че двете с Лесли сме били с всяко момче от нашия клас, както и с почти всеки от горните класове, нали?

— И защо ѝ е да говори такива неща?

„Нека да помисля — може би, защото е подла червенокоса вещица?“ Опитах да се почеша по главата, но пръстите ми не успяха да минат през извисяващите се планини от къдрици. Затова издърпах един фуркет и го използвах като чесало.

— Наистина съжалявам! За Шарлот може всичко да се каже, но със сигурност не би и помирисала този пунш.

— Така е — рече Гидиън и изведнъж се усмихна. — Но пък тогава тези хора никога нямаше да чуят музика от Андрю Лойд Уебър, при това цели двеста години по-рано, а това би било много жалко.

— Точно така... макар че утре сигурно ще ми се иска да потъна в земята от срам. — Закрих лицето си с ръце. — Всъщност още сега, като се замисля.

— Това е добре. Означава, че действието на алкохола вече отслабва. Но имам един въпрос: за какво ти трябваше четка за коса?

— Щях да я използвам вместо микрофон — измърморих между пръстите си. — О, боже! Ужасна съм.

— Но имаш хубав глас. Дори на мен, като заклет мюзикълломразец, ми хареса.

— Защо тогава можеше да го свириш толкова добре, щом го мразиш? — Отпуснах ръце в скута си и го погледнах. — Беше невероятен! Всъщност има ли нещо, което да не можеш да правиш? — Боже, звучах като някоя запалена фенка на момчешка група.

— Не, няма! Спокойно можеш да ме смяташ за бог. — Той се ухили. — Но е много мило от твоя страна да го кажеш. Ела, вече е време. Трябва да застанем по местата си.

Исправих се и се опитах да се задържа стабилно на крака.

— Застани ето там — изкомандва ме Гидиън. — Хайде, не гледай толкова изтерзано. Реално погледнатото вечерта бе успешна. Може би малко по-различна от предвиденото, но протече точно според плана. Хей, спри тук. — Той обхвана талията ми с две ръце и ме притегли към себе си, докато гърбът ми се опря в гърдите му. — Спокойно, можеш да се облегнеш на мен. — Замълча за момент, а после продължи: — Съжалявам, че преди малко бях толкова отвратителен.

— Вече съм го забравила. — Което бе лъжа. Ала за първи път Гидиън се извиняваше за държането си и макар че може би се дължеше на алкохола, или на отслабването на действието му, но това много ме разчувства.

Известно време стояхме мълчаливо и наблюдавахме трепкащото пламъче на свещта пред нас. Сенките между колоните сякаш също се движеха и хвърляха тъмни шарки по земята и пода.

— Този Аластър защо мрази толкова силно графа? Нещо лично ли е?

Гидиън започна да си играе с една от къдриците, които падаха върху раменете ми.

— Зависи от гледната точка. Това, което толкова гръмка наричат Флорентински алианс, в действителност е съществуващо от столетия

семеино предприятие. По време на пътуванията си в XVI век по невнимание графът се е спречкал във Флоренция с фамилията на конт Ди Мадроне. Или казано по-точно, способностите му са останали неразбрани. Пътуването във времето се оказало несъвместимо с религиозните схващания на конта. Освен това, явно е имало и някакво недоразумение с дъщеря му... Във всеки случай той е бил убеден, че си има работа с демон и се е почувствал призван от Господ да унищожи това адско изчадие. — Изведнъж гласът на Гидиън прозвуча съвсем близо до ухото ми и преди да продължи с разказа си, устните му докоснаха шията ми. — Когато конт Ди Мадроне починал, неговият син наследил мисията му, а след това и синът на неговия син и така нататък. Лорд Аластър е последният от редицата фанатични арогантни ловци на демони.

— Разбирам — отвърнах, което не отговаряше съвсем на истината. Но пък съвпаднаше с онова, което по-рано бях видяла и чула. — Я кажи, да не би в момента да ме целуваш?

— Не, само почти — измърмори той с устни, почти докосващи кожата ми. — В никакъв случай не искам да се възползвам от факта, че си пияна и ме смяташ за бог. Но ми е трудно да се въздържа... — Затворих очи и отпуснах глава върху рамото му, а той ме притисна още по-плътнo към себе си. — Както вече казах, не му е лесно на човек с теб. Когато сме заедно в църква, винаги ми хрумват порочни мисли...

— Има нещо, което не знаеш за мен — признах, притворила очи. — Понякога виждам... мога да... ами... да видя хора, които отдавна са мъртви... понякога мога да ги видя и да ги чуя. Както преди малко. Мисля, че мъжът, когото видях да стои до лорд Аластър, може да е онзи италиански конт.

Гидиън мълчеше. Вероятно в момента обмисляше как възможно най-тактично да ми препоръча добър психиатър.

Въздъгнах. Не трябваше да му казвам нищо. Сега, освен всичко друго, ме смяташе и за луда.

— Започва се, Гуендолин — рече той, отдръпна ме от себе си и ме завъртя така, че да мога да го погледна.

Беше прекалено тъмно, за да преценя изражението на лицето му, но видях, че не се усмихва. — Добре ще е, ако в секундите, през които ме няма, успееш да се задържиш права. Готова ли си?

Поклатих глава.

— Не точно.

— Сега ще те пусна — каза и в същия момент изчезна.

Бях сама в църквата с всичките онези тъмни сенки.

Но само няколко секунди по-късно усетих познатото чувство на замайване, тръгващо от стомаха и сенките се завъртяха вихрено около мен.

— Ето я и нея — каза гласът на господин Джордж.

Примигах на светлината. Църквата бе ярко осветена и в сравнение със златистата светлина от свещите в салона на лейди Бромптън, халогенните лампи бяха направо неприятни за очите.

— Всичко е наред — съобщи Гидиън, хвърляйки ми изучаващ поглед. — Можете да приберете медицинската си чанта, доктор Уайт.

Докторът изръмжа нещо неразбираемо. Действително олтарът беше оборудван с всевъзможни инструменти, които по-скоро можеха да бъдат видени в някоя операционна зала.

— Мили боже, господин Уайт, да не би това да е ендоскопска щипка? — Гидиън се засмя. — Добре е да се знае какво е мнението ви за соаретата в XVIII век.

— Исках да съм подготвен за всякакви ситуации — отвърна доктор Уайт, докато прибираше инструментите си в чантата.

— Очакваме с нетърпение доклада ви — каза Фолк де Вилърс.

— Първо да разкарам тези дрехи. — Гидиън развърза шалчето на врата си.

— Всичко ли мина... успешно? — попита господин Джордж, хвърляйки ми притеснен поглед.

— Да — отвърна Гидиън, докато се освобождаваше от шалчето. — Всичко мина според плана. Лорд Аластър пристигна малко по-късно от очакваното, но все пак навреме, за да ни види. — Той ми се ухили. — А Гуендолин се справи отлично. Дори истинската повереница на виконт Батън не би се държала толкова съвършено.

Не можах да възпра изчервяването си.

— За мен ще е истинско удоволствие да уведомя Джордано за това — рече господин Джордж с гордост в гласа и ми подаде ръката си. — Не че съм очаквал нещо друго.

— Не, разбира се — измърморих.

Каролайн ме събуди, шептейки:

— Гуени, престани да пееш! Неудобно е! Трябва да ставаш за училище!

Рязко се надигнах и я зяпнах.

— Наистина ли пях?

— Какво?

— Ти каза да престана да пея.

— Казах, че трябва да ставаш!

— Значи не съм пяла?

— Ти спеше — отвърна сестра ми, клатейки глава. — Побързай! Пак закъсняваш. И мама каза да ти предам, че в никакъв случай не разрешава да ползваш душгела й!

В банята се опитах да потисна спомените за предишния ден. Но не ми се удаваше особено, затова пропилях доста време, като подпирах глава на стената на душкабината, мърморейки: „Само съм сънувала всичко това“. Главоболието ми също не подобряваше ситуацията.

Когато най-сетне слязох долу в трапезарията, за щастие, времето за закуска почти бе изтекло. Ксемериус висеше от полилея и поклащаше глава.

— Е, изтрезня ли вече, малко пиянде толкова?

Лейди Ариста ме измери с поглед от главата до петите.

— Умишлено ли си гримирала само едното си око?

— Тъъ... не.

Исках отново да се върна горе, но майка ми нареди:

— Първо ще закусиш! По-късно можеш да си сложиш спирала.

— Закуската продължава да е най-важното ядене за деня — допълни леля Гленда.

— Глупости! — рече леля Мади, която седеше в креслото пред камината, облечена в пеньоар и свила крака под себе си като малко момиченце. — Човек може да пропусне закуската и така да си спести една камара калории, които да инвестира вечер в някоя и друга чашка вино.

— Слабостта към алкохолни напитки явно е семейна черта — подхвърли Ксемериус.

— Да, което отлично се забелязва по фигурата й — прошепна леля Гленда.

— Може и да съм малко пълна, но в никакъв случай не съм глуха, Гленда — отвърна леля Мади.

— По-добре да беше останала в леглото — каза лейди Ариста. — Закуската е много по-спокойна, когато си отспиваш до късно.

— За съжаление, не зависеше от мен — отвърна пралеля ми.

— През нощта отново е имала видение — обясни ми Каролайн.

— Да, така е. Беше ужасно. И толкова тъжно. Невероятно ме разстрои. Имаше едно много красиво сърце от шлифован рубин, което блестеше на слънцето... Лежеше най-отгоре върху една скална козирка.

Не бях сигурна, че искам да чуя как продължаваше историята.

Мама ми се усмихна.

— Хапни нещо, съкровище. Поне малко плод. И просто недей да слушаш.

— И тогава дойде онзи лъв... — Леля Мади въздъхна. — С великолепно златиста грива...

— Охоо! — възкликна Ксемериус. — Обзалагам се, че е бил и с блестящи зелени очи.

— Имаш флумастер по лицето — обърнах се към Ник.

— Шшт — рече той. — Сега идва интересната част.

— И когато лъвът видя сърцето да лежи там, го удари с лапата си и то пропадна надолу в бездната, от много голяма височина — продължи леля Мади и театрално се хвана за сърцето. — Когато се удари в земята, то се разби на стотици малки парченца, но щом се вгледах по-внимателно видях, че това са истински капки кръв...

Преглътнах тежко. Изведнъж ми стана много лошо.

— Опа — суфлираше Ксемериус.

— И после? — попита Шарлот.

— Нищо — отвърна пралеля ми. — Това е всичко, но е достатъчно ужасно.

— О! — въздъхна разочаровано Ник. — А започна толкова обещаващо.

Леля Мади го изгледа ядосано.

— Все пак аз не пиша сценарии за филми, момчето ми!

— И слава богу — измърмори леля Гленда, обърна се към мен, отвори уста, а после отново я затвори.

Вместо нея, ме заговори Шарлот.

— Гидиън каза, че си се справила добре на соарето. Трябва да отбележа, че това ме поуспокои. Мисля, че сега всички са по-спокойни.

Не ѝ обърнах внимание, но затова пък погледнах обвинително нагоре към полилея.

— Вчера вечерта исках да ти разкажа, че зубрачката бе на вечеря при Гидиън. Но ти — как да се изразя? — ти беше някак си малко... неразположена — обясни Ксемериус.

Изсумтях.

— Не съм аз виновен, че твоето скъпоценно камъче я покани да остане за вечеря. — Гаргойлт прелетя през масата до празния стол на пралеля Мади, където се настани и завъртя прилежно гущеровата си опашка около краката си. — Искам да кажа, че на негово място и аз бих направил същото. Първо, защото Шарлот цял ден бе играла ролята на бавачка на брат му, и второ, между другото бе почистила жилището и изгладила ризите му.

— Какво?

— Както вече казах, аз не съм виновен. Във всеки случай, той бе толкова благодарен, че веднага реши да демонстрира колко бързо може да приготви спагети за трима... Боже, момчето бе в наистина добро настроение. Човек ще си помисли, че е спечелил от тотото. А сега по-добре си затвори устата, защото всички те зяпат.

Наистина ме зяпах.

— Отивам да си гримирам и другото око.

— А може и да си сложиш малко руж — рече Шарлот. — Просто съвет.

— Мразя я — казах. — Мразя я. Мразя я!

— Боже! Само защото е изгладила скапаните му ризи? — Лесли ме погледна, клатейки глава. — Това наистина е много детинско!

— Той е готвил за нея — размрънках се аз. — През целия ден е била в жилището му!

— Да, но затова пък с теб се е натискал и целувал в църквата — отвърна Лесли и въздъхна.

— Не го направи.

— Да, но му се е искало.

— Целувал е и Шарлот!

— Да, но за довиждане и то по бузата! — изкряка Ксемериус право в ухото ми. — Имам чувството, че ако се наложи да го повтора още веднъж, ще експлодирам. Омитам се оттук. Тези момичешки глупости ще ме довършат. — С няколко замаха на крилете си той отлетя на училищния покрив и се разположи удобно там.

— Не искам да чуя и дума повече за това — каза Лесли. — Сега е много по-важно, че си спомняш всички неща, които са били казани вчера. И имам предвид наистина важните неща, сецаш се, тези, които са на живот и смърт.

— Разказах ти всичко, което знам — уверих я и разтърках челото си. Благодарение на трите аспирина главоболието ми си бе отишло, но тягостното чувство бе останало.

— Хм... — Лесли се наведе над записките си. — Защо не попита Гидиън по какъв повод се е срещнал с този лорд Аластър преди единайсет години и за каква фехтовка е ставало дума?

— Има още много неща, които не съм го попитала, повярвай ми!

Лесли отново въздъхна.

— Ще ти направя списък. Тогава ще можеш да пускаш някой от въпросите, ако се отвори възможност или хормоните ти го позволяват. — Тя прибра бележника си и погледна към вратата на училището. — Трябва да влизаме, иначе ще закъснеем. Непременно искам да присъствам, когато Рафаел Бертълен за пръв път пристъпи в класната ни стая. Бедното момче! Сигурно училищната униформа му се струва като затворнически дрехи.

Направихме малка обиколка и минахме покрай нишата на Джеймс. В сутрешната блъсканица не правеше особено впечатление, когато говорех с него, а и Лесли застана така, че изглеждаше, сякаш си приказвам с нея.

Джеймс поднесе напарфюмирана кърпичка към носа си и се огледа търсещо.

— Както виждам, този път не си взела със себе си невъзпитаната котка.

— Джеймс, можеш ли да си представиш, че присъствах на соаре у лейди Бромптън. И се покланях, точно както ти ме научи.

— Лейди Бромптън, значи — отвърна той. — Тя не се ползва с репутацията на особено подходяща компания. Говори се, че соаретата й протичат значително буйно.

— Да, така е. Надявах се това да е обичайно за всички сбирки.

— Слава богу, не е така! — Джеймс нацупи обидено устни.

— Както и да е, мисля, че следващата събота съм поканена на бал у родителите ти. Лорд и лейди Пимпълботъм.

— Трудно ми е да си го представя. Моята майка много държи на безукорни светски маниери.

— Е, много благодаря — отвърнах и се обърнах да си ходя. — Ти си истински сноб!

— Не трябваше да прозвучи като обида — извика след мен той. — А какво е сноб?

Когато стигнахме класната ни стая, Рафаел вече беше там, облегал се на касата на вратата. И изглеждаше толкова нещастен, че се спряхме до него.

— Здравсти, аз съм Лесли Хей, а това е приятелката ми Гуендолин Шепърд. Запознахме се в петък пред кабинета на директора.

Лека усмивка озари лицето му.

— Радвам се, че поне вие ме познахте. Преди малко пред огледалото аз самият имах проблеми с това.

— Да — съгласи се Лесли. — Приличаш на стюард на някой круизен лайнер. Но скоро ще свикнеш.

Усмивката на Рафаел стана по-широка.

— Само трябва да внимаваш вратовръзката ти да не се озове в супата — казах аз. — На мен непрекъснато ми се случва.

Лесли кимна.

— Всъщност обикновено яденето е ужасно. Иначе тук не е толкова лошо. Сигурна съм, че скоро ще се чувстваш като у дома си.

— Никога не си била в Южна Франция, нали? — попита Рафаел с лека горчивина в гласа.

— Не — отвърна приятелката ми.

— Личи си. Никога няма да се почувствам у дома си в страна, в която вали по двайсет и четири часа без прекъсване.

— Ние, англичаните, не обичаме, когато се говори лошо за времето ни — информира го Лесли. — А, ето я и госпожа Каунтър. Тя е — за твое щастие — франкофон. Направо ще те заобича, ако от време на време, уж по невнимание, пускаш по някое изречение на френски.

— *Tu es mignonne*^[5] — рече Рафаел.

— Знам — отвърна тя, докато ме дърпаше напред. — Но аз не съм франкофон.

— Той си пада по теб — казах и тръснах учебниците си върху чина.

— Може би, но за съжаление не е мой тип.

Засмях се.

— Да бе!

— Е, хайде де, Гуен, достатъчно е, че една от нас е загубила ума си. Познавам ги тези типове. Само проблеми създават. Освен това, проявява интерес, само защото Шарлот му е казала, че съм лесна.

— И защото приличаш на кучето ти Берти — допълних.

— Да, и това също — засмя се Лесли. — А и веднага ще ме забрави, щом Синтия му се нахвърли. Виж я само, специално е ходила на фризьор и си е направила кичури.

Но Лесли грешеше. Очевидно Рафаел не го вълнуваха особено разговорите със Синтия. Когато в междучасието седнахме на пейката пред столовата и приятелката ми отново започна да изследва бележката с кода от „Зеления ездач“, се появи Рафаел, седна без покана до нас и каза:

— О, страхотно, *геокешинг*^[6].

— Какво? — Лесли го погледна раздразнено.

Рафаел посочи бележката.

— Не сте ли чували за геокешинг? Нещо като модерна игра на търсене на съкровища с помощта на джипиес. Тези цифри много приличат на географски координати.

— Не, това са само... наистина ли?

— Дай да видя. — Рафаел взе бележката от ръката ѝ. — Да. Ако някои от нулите се повдигнат в горен индекс, ще означават градуси, а чертичките означават минути и секунди.

Пронизителен звук достигна до нас. На стълбите Синтия ръкомахаше ожесточено, разговаряйки с Шарлот, вследствие на което тя погледна ядосано към нас.

— О, боже! — Лесли съвсем се развълнува. — Тогава това означава *51 градуса, 30 минути, 41,78 секунди северна ширина и 0 градуса, 8 минути, 49,91 секунди източна дължина?*

Рафаел кимна.

— Значи е указано място? — попитах.

— Да — потвърди той. — При това едно доста малко пространство от около четири квадратни метра. Е, какво има там? Някакъв кеш?

— Де да знаехме — рече Лесли. — Нямаме представа дори къде е това място.

Рафаел сви рамене.

— Лесно е да се разбере.

— И как? Нужно ли е джипиес устройство? И как се работи с него? Аз нямам идея... — каза Лесли развълнувано.

— Но аз имам. Ако искаш, мога да ти помогна, *mignonne* — предложи Рафаел.

Отново погледнах към стълбите. Там, до Синтия и Шарлот, сега стоеше и Сара, и трите ни гледаха злобно. Но Лесли не забелязваше нищо от случващото се.

— Добре, но трябва да е днес следобед — съгласи се тя. — Нямаме време за губене.

— Аз също — отвърна Рафаел. — Да се срещнем в парка в четири. Дотогава някак си ще успее да се отърва от Шарлот.

— Не си въобразявай, че ще стане толкова лесно. — Хвърлих му съчувствен поглед.

Той се ухили.

— Мисля, че ме подценяваш, пътуващо във времето момиче.

[1] „Така правят всички жени“, опера от Моцарт. — Бел.прев. ↑

[2] Напитка с високо съдържание на алкохол и психоактивни свойства, често се асоциира с френските артисти и писатели от края на XIX век. — Бел.прев. ↑

[3] Най-великото нещо, което някога ще научиш, е просто да обичаш и любовта да е взаимна (англ.). Из песента „Nature Boy“, изпълнявана в оригинал от Нат Кинг Коул и ремиксирана в мюзикъла „Мулен Руж“ (2001). — Бел.ред. ↑

[4] Пристъп на внезапна агресия и умопомрачение. — Бел.прев. ↑

[5] Много си сладка (фр). — Бел.прев. ↑

[6] Игра, при която участниците използват джипиес устройства, за да откриват скрити от други участници различни по големина

контейнери (наричани „геокеш“ или само „кеш“) из целия свят. —
Бел.прев. [↑](#)

ГЛАВА 12

„Можем да видим как чаша пада от масата и се разбива на парчета, но никога няма да видим как парченцата от счупената чаша се събират и тя отново се връща цяла на масата. Този прираст на хаоса или така наречената ентропия различава миналото от бъдещето и придава посока на времето.“^[1]

Стивън Хокинс

Можех да облека и роклята от миналата седмица — предложих, когато мадам Росини облече през главата ми една светлорозова момичешка мечта, богато извезана с кремави и виненочервени цветчета. — Онази синята. Още виси в гардероба въщи. Просто трябваше да ми кажете да я донеса.

— Шшт, лебедова шийке — прекъсна ме стилистката. — За какво мислиш ми плащат? За да носиш два пъти една и съща рокля ли? — Тя се посвети на малките копчета на гърба. — Само съм малко ужасена, че си развалила прическата си! По времето на рококо едно такова творение е издържало с дни. За целта дамите са спели седнали.

— Е, да, но не можех да отида така на училище. — Вероятно с тази планина от коси щях да заседна още на вратата на автобуса. — Джордано ли облича Гидиън?

Мадам Росини изцъка с език.

— Ами, момчето каза, че не се нуждае от помощ! Което означава, че отново ще носи безлични цветове и неправилно ще върже шалчето си. Но аз вече се предадох. И така, какво ще правим с косата ти? Ще взема набързо машата и ще увием една панделка около къдриците ти, *et bien*^[2]?

Докато мадам Росини оформяше косата ми с машата, получих есемес от Лесли.

„Ще чакам точно две минути, ако дотогава *le petit français*^[3] не е дошъл, може да забрави за *mignonne*.“

В отговор ѝ написах:

„Хей, срещата ви е след петнайсет минути! Отпусни му поне още десет.“

Не можах да прочета отговора на Лесли, защото мадам Росини грабна телефона от ръцете ми, за да направи задължителните снимки за спомен. Розовият цвят ми стоеше по-добре от очакваното (в истинския живот изобщо не ми подходеше), но прическата ми изглеждаше, сякаш съм прекарала нощта със заврени в контакта пръсти. А розовата панделка създаваше впечатление за напразен опит да се укротят експлодиралите ми коси. Когато Гидиън дойде да ме вземе, отривисто се разсмя.

— Престани! Ако трябва да се смеем на някого, това си ти! — скара му се мадам Росини. — Ха! Само как изглеждаш отново!

О, да! Само как изглеждаше отново! Наистина трябваше да бъде забранено човек да изглежда толкова добре — в смешни тъмни панталони до коленете и извезан зелен редингот, който караше очите му да блестят.

— Нищо не разбираш от мода, момче! Иначе щеше да си сложиш смарагдовата брошка, която пасва на този тоалет. А и тази неподходяща шпага. Трябва да се въплътиш в истински джентълмен, а не в някакъв си войник!

— Сигурно имате право — отвърна той и продължи да се смее. — Но поне косата ми не прилича на онези телчета за миене на съдове, с които търкам загорелите си тенджери.

Опитах се да надяна високомерно изражение на лицето си.

— С които ти търкаш тенджерите си? Да не би да се бъркаш с Шарлот?

— Моля?

— Нали отскоро тя чисти у вас!

Гидиън изглеждаше леко смутен.

— Това... не е... съвсем вярно — измърмори той.

— Ха, на твоето място и аз щях да се срамувам — отвърнах. — Моля, подайте ми шапката, мадам Росини.

Шапката — огромно чудовище със светлорозови пера — при всички положения бе по-малкото зло в сравнение с косата ми. Или поне така си мислех. Един поглед в огледалото показва, че това бе жалка заблуда.

Гидиън отново се разсмя.

— Може ли вече да тръгваме? — изсъсках.

— И да се грижиш за моята лебедова шийка, чуваш ли?

— Винаги го правя, мадам Росини.

— Как ли пък не! — изсумтях, когато се озовахме отвън в коридора. Посочих черната кърпа в ръката му. — Няма ли да ми я сложиш?

— Не, можем да си го спестим. По очевидни причини — отвърна той. — И заради шапката.

— Все още ли вярваш, че в близко бъдеще ще те подмамня зад някой ъгъл и ще те фрасна с дъска по главата? — Нагласих шапката си. — Между другото, отново мислих по въпроса. И вече смятам, че за всичко това има просто обяснение.

— Кое е? — Гидиън повдигна вежди.

— Внушил си си го впоследствие. Докато си лежал в несвяст, си ме сънувал и след това просто си стоварил цялата вина върху мен.

— Да, и аз обмислих тази възможност — отвърна той за моя изненада, хвана ръката ми и ме поведе напред. — Обаче не е така, знам какво видях!

— И защо тогава не разказа на никого, че уж аз съм тази, която те е подмамнила в капан?

— Не исках да си мислят за теб още по-лоши неща, отколкото и без това вече са си наумили. — Ухили се. — Е? Имаш ли главоболие?

— Не пих чак толкова много...

Той се разсмя.

— Ама разбира се. Беше си направо трезвена.

Отскубнах се от ръката му.

— Може ли да говорим за нещо друго?

— Е, хайде де! Имам право поне малко да те побъзикам. Вчера вечерта беше толкова сладка. Когато заспа в лимузината, господин Джордж наистина си помисли, че си тотално изморена.

— Било е най-много за две минути — отвърнах засрамено. Като нищо може да са ми потекли лиги или да съм направила нещо още поужасно.

— Надявам се, че веднага си си легнала.

— Ъхъ. — Само смътно си спомнях как мама изтегли от косата ми всичките четиристотин хиляди фуркета и че вече спях, преди главата ми да е докоснала възглавницата. Но не исках да му го кажа, все пак след това той се бе забавлявал с Шарлот, Рафаел и спагетите.

Гидиън спря толкова рязко, че се блъснах в него и на мига забравих да дишам.

Той се обърна към мен.

— Виж сега... — промърмори. — Не исках да го кажа вчера, защото си мислех, че си прекалено пиана, но сега, когато отново си трезва и опърничавя както винаги. — Пръстите му внимателно погалиха челото ми и почти ме докараха до хипервентилация. Но вместо да продължи да говори, той ме целуна.

Затворих очи, още преди устните му да са докоснали моите. Целувката ме замая много повече от пунша, накара коленете ми да омекнат и хиляди пеперуди да запърхат в стомаха ми.

Когато Гидиън отново се отдръпна от мен, изглежда, бе забравил какво иска да каже. Подпря ръка на стената до главата ми и ме погледна сериозно.

— Не може да продължава така.

Направих опит да овладея дишането си.

— Гуен...

В коридора зад нас отекнаха стъпки. Гидиън светкавично отдръпна ръката си и се обърна. Секунда по-късно господин Джордж застана пред нас.

— Ето къде сте били! Вече ви чакаме. Защо очите на Гуендолин не са завързани?

— Напълно забравих. Моля, завържете ги — рече Гидиън и подаде черната кърпа на господин Джордж. — Аз... ъъ... ще избързам напред.

Господин Джордж погледна с въздишка след него. После се обърна към мен и отново въздъхна.

— Мисля, че те бях предупредил, Гуендолин — каза той, докато завързваше очите ми. — Трябва да внимаваш, що се отнася до чувствата ти!

— Е — рекох и докоснах издайнически пламналите ми бузи, — тогава не трябва да ме оставяте да прекарвам толкова много време с него...

Това отново бе типична логика на пазителите. Ако искаха да предотвратят влюбването ми в Гидиън, тогава е трябвало да се погрижат той да израсне като някой неатрактивен глупак. С идиотски бретон, мръсни нокти и говорен дефект. Свиренето на цигулка също е трябвало да го зарежат.

Господин Джордж ме водеше през тъмнината.

— Може би просто е минало прекалено много време, откакто съм бил на шестнайсет. Знам само колко е лесно на тази възраст да бъдеш впечатлен.

— Господин Джордж, казвали ли сте на някого, че мога да виждам духове?

— Не. Имам предвид, че се опитах, но никой не искаше да ме чуе. Знаеш ли, пазителите са учени и мистици, но парапсихологията не е по тяхната част. Внимание, стъпало!

— Лесли — това е приятелката ми, но вероятно отдавна знаете това — та Лесли смята, че тази... способност представлява магията на гарвана.

Господин Джордж мълча известно време, после кимна в съгласие:

— Да, аз също смятам така.

— И по какъв начин точно трябва да ми е от полза тази магия на гарвана?

— Скъпо мое дете, де да можех да ти отговоря. Иска ми се да можеш повече да разчиташ на здравия си разум, но...

— ... но той е безнадеждно изгубен, искате да кажете. — Засмях се. — Вероятно имате право.

Гидиън ни очакваше в стаята с хронографа, заедно с Фолк де Вилърс, който ми направи разсеяно комплимент за роклята, докато нагласяше зъбчатите колелца на хронографа.

— И така, Гуендолин, днес ще се състои разговорът ти с граф Сен Жермен. Следобед е, ден преди соарето.

— Знам — отвърнах, хвърляйки кос поглед на спътника си.

— Това не е особено трудна задача — продължи Фолк. — Гидиън ще те отведе горе в неговите помещения и после ще те вземе оттам.

Което явно означаваше, че ще трябва да остана насаме с графа. В мен веднага се надигна потискащо чувство.

— Няма от какво да се боиш. Вчера се разбирахте толкова добре. Не си ли спомняш? — Гидиън постави пръста си в хронографа и ми се усмихна. — Готова ли си?

— Готова съм, ако и ти си готов — отвърнах тихо, а през това време стаята се изпълни с бяла светлина и той изчезна пред очите ми.

Пристъпих крачка напред и подадох ръката си на Фолк.

— Паролата за деня гласи: *Qui nescit dissimulare nescit regnare*^[4] — рече Фолк, докато притискаше пръста ми към иглата. Рубинът светна и всичко пред очите ми се размаза в червен водовъртеж.

Когато се приземих, вече бях забравила паролата.

— Всичко е наред — каза Гидиън точно до мен.

— Защо е толкова тъмно тук? Нали графът ни очаква. Все пак от любезност можеше да запали една свещ заради нас.

— Да, но той не знае къде точно пристигаме.

— Но защо не знае?

Не можех да го видя, но ми се стори, че сви рамене.

— Никога не е питал, а и имам неясното усещане, че няма да му е особено приятно, ако използваме любимата му алхимична лаборатория за стартова площадка при посещенията си. Внимавай, тук е пълно с чупливи предмети...

Стигнахме до вратата пипнешком. Отвън в коридора Гидиън запали една факла и я взе от стойката. Неволно се приближих към него, защото светлината хвърляше зловещи трепкащи сенки по стените.

— Каква точно беше проклетата парола? В случай че някой те фрасне по главата...

— *Qui nescit dissimulare nescit regnare.*

— След вечеря трябва да се успокоиш или хиляда стъпки да направиш?

Той се засмя и постави факлата обратно в стойката.

— Какво правиш? — попитах.

— Просто исках... Относно по-рано... господин Джордж ни прекъсна, когато исках да ти кажа нещо много важно.

— Заради онова, което ти разказах вчера в църквата ли? Разбирам, че ме смяташ за луда, но и психиатър не би могъл да ми помогне.

Гидиън смръщи чело.

— Моля те, затвори си устата за малко, става ли? Сега трябва да събера цялата си смелост, за да ти направя любовно обяснение. А в това нямам абсолютно никакъв опит.

— Моля?

— Влюбих се в теб, Гуендолин — рече той сериозно.

Стомахът ми се сви, както когато ме обземе страх.

Но в действителност беше от радост.

— *Наистина ли?*

— Да, *наистина*. — На светлината на факлата видях как Гидиън се усмихна. — Знам, че се познаваме от по-малко от седмица и че в началото те смятах за доста... незряла и вероятно съм се държал с теб отвратително. Но с теб ми е ужасно трудно, никога не знам какво ще направиш в следващия момент, а и в някои неща си стряскащо... ъъ... наивна. Понякога ми се иска просто да те разтърся.

— Добре, личи си, че действително нямаш опит в любовните обяснения.

— Но после отново си толкова забавна и умна, и неописуемо сладка — продължи Гидиън, сякаш изобщо не ме е чул. — А най-лошото е, че е достатъчно да си в една стая с мен и вече изпитвам нужда да те докосвам и целувам...

— Да, това наистина е лошо — прошепнах и сърцето ми подскочи, когато Гидиън издърпа иглата за шапки от косата ми, захвърли на пода пернатото чудовище, притисна ме към себе си и ме целуна.

Приблизително три минути по-късно стоях облегната на стената и се опитвах да се задържа на крака.

— Гуендолин, просто вдишай и издишай — рече Гидиън развеселено.

Сръгах го в гърдите.

— Престани! Толкова си арогантен, направо си непоносим!

— Съжалявам. Просто чувството да знам, че заради мен забравяш да дишаш, е толкова... опияняващо. — Той отново взе факлата. — Хайде, да вървим! Графът сигурно вече ни очаква.

Едва след като завихме по следващия коридор, се сетих за шапката, но не ми се връщаше обратно, за да я взема.

— Може да е странно, но в момента си мисля, че наистина ще се радвам на скучните елапсирания в 1953 година — каза Гидиън. — Само ти, аз и братовчедката Дивана...

Стъпките ни кънтяха в дългите коридори и постепенно изплувах от розовите облаци и си припомних къде се намирахме. Или по-точно в кое столетие.

— Ако аз държа факлата, ти би могъл да извадиш шпагата си — предложих. — Човек никога не знае. Всъщност в коя година те удариха по главата? (Това бе един от многото въпроси, които Лесли ми бе записала на една бележка и който трябваше да задам, щом хормоните ми позволяваха.)

— Току-що ми хрумна, че макар аз да ти се обясних в любов, ти не ми отвърна — каза Гидиън.

— Не съм ли?

— Поне не с думи. А не съм сигурен, че другото се брои. Шшт!

Бях изпискала, защото точно пред нас един дебел, тъмнокафяв плъх пресече пътя ни — съвсем спокойно, сякаш изобщо не се боеше от нас. На трепкащата светлина на факлата очите му проблясваха в червено.

— Всъщност ваксинирани ли сме срещу чума? — попитах и докато вървахме, се вкопчих силно в ръката на Гидиън.

Стаята на първия етаж, която граф Сен Жермен си бе избрал за кабинет в Темпъл, бе малка и изглеждаше определено скромна за един Велик пазител на ложата, макар и рядко пребиваващ в Лондон. Едната стена бе изцяло покрита до тавана с етажерки, пълни с книги с кожена подвързия, а пред тях имаше бюро с две кресла, тапицирани със същия плат като завесите. Иначе в стаята липсваха други мебели. Отвън светеше септемврийското слънце, а в камината гореше огън, така че беше достатъчно топло. През прозореца се виждаше малкият вътрешен двор с фонтан, който съществуваше и в нашето време. Первазът на прозореца и бюрото бяха покрити с документи, пера за писане, восък

за печати и книги, натрупани на нестабилни камари, които, ако се срутеха, щяха да обърнат мастилниците, разположени доверчиво наред целия хаос. Като цяло кабинетът представляваше малко, уютно помещение, но макар да нямаше никой вътре, когато прекрачих прага, почувствах как косата ми настръхва.

Един навъсен секретар с бяла перука като на Моцарт ме пусна в кабинета с думите: „Графът сигурно няма да ви остави да го чакате дълго“ и бе затворил вратата след мен.

С нежелание се разделих с Гидиън, но след като ме бе предал на смръщения пазител, той бе изчезнал през съседната врата в добро настроение, а и сякаш бе прекрасно запознат с обстановката.

Пристъпих към прозореца и погледнах навън към тихия вътрешен двор. Всичко изглеждаше много спокойно, но неприятното чувство, че не съм сама, се запази. Помислих си, че бе твърде възможно някой да ме наблюдава иззад стената с книгите. Или огледалото над камината всъщност да е прозорец, както в стаите за разпити в полицията.

Известно време просто стърчах права и се чувствах неудобно, но после реших, че ако стоя неестествено скована, тайният наблюдател ще усети, че се чувствам следена. Затова взех най-горната книга от една купчина върху перваза и я отворих. „*Marcellus, De medicamentis*“ Аха. Марцел^[5] — който и да бе това — явно бе открил някои необичайни медицински методи, събрани в това книжле. Намерих едно интересно място, което се отнасяше до лечението на чернодробни заболявания. Просто трябваше да се хване зелен гуцер, да му се извади черния дроб, който да се завърже в червена кърпа или естествено черен парцал (естествено черен ли?) и после кърпата или парцалът да се окачат от дясната страна на болния от чернодробна болест. И когато гуцерът се пусне и му се каже: „*Ecce dimitto te vivam...*“^[6] и още разни неща, също на латински, проблемът с болестта е отстранен. Въпросът беше дали гуцерът ще може да избяга, след като му е изваден черния дроб. Затворих книгата. Определено на този Марцел му хлопаше дъската. Книгата, която се намираще най-отгоре на съседната купчина, бе подвързана с тъмнокафява кожа и бе много дебела и тежка, затова докато я прелиствах, я оставих да си лежи върху купчината. „*За вси демони и за облага магеснику и обикновеному человеку*“ пишеше отгоре с гравирани златни букви, и въпреки че не

бях нито магьосник, нито „обикновен човек“ с любопитство я отворих някъде по средата. Рисунката на грозно куче ме зяпаше насреща, а под нея се обясняваше, че това е Йестан, демон от индуската митология, който причинява болести, сее смърт и войни. От пръв поглед Йестан ме се стори несимпатичен и прелистих нататък. От следващата страница ме зяпна странна муцуна с подобие на рога върху главата (подобно на клингоните в Стар Трек) и докато от своя страна го зяпах с погнуса, клингонът премигна с клепачи и се надигна от хартията като дим, който се сгъсти и бързо се превърна в облечена в червено фигура. Застана до мен и ме погледна отвисоко с пламтящите си очи.

— Кой се осмелява да призове великият и могъщ Берит? — извика той.

Разбира се, малко се притесних, но знаех от опит, че духовете, макар и да изглеждаха опасни и да изричаха злобни заплахи, обикновено не можеха да духнат и перце. Силно се надявах, че този Берит не е нищо повече от дух, затворен в страниците на тази книга, отражение на истински демон, който, да се надяваме, отдавна бе гушнал букета.

— Никой не те е призовал — отвърнах любезно, но и сравнително небрежно.

— Берит, демон на лъжата, херцог на ада! — представи се Берит с ехтящ глас. — Наричан още и Болфри.

— Да, така пише и тук — казах и погледнах в книгата. — Освен това можеш да подобряваш гласовете на певците. — Очарователна дарба. Но за целта веднага след призоваването му (което изглеждаше изключително сложно, защото явно бе описано на вавилонски език) трябваше да му се поднесат различни жертвоприношения — за предпочитане изроди и то живи. Но това бе нищо, в сравнение с онова, което човек трябваше да направи, за да превърне Берит метала в злато. Това той също го можеше. Затова сихемитите — които и да са били тези — много са го почитали. Докато не дошли Якововите синове в Сихем^[7] и не „взеха всеки ножа си, нападнаха дързостно града и избиха всички от мъжки пол“^[8]. Дотук добре.

— Берит командва дващест и шест легиона — ехтеше гласът му.

Тъй като до момента нищо не ми бе сторил, придобих още по-голяма смелост.

— Намирам за странни онези, които говорят за себе си в трето лице — казах и прелистих страницата.

Както и се надявах, Берит отново изчезна в книгата, като дим, отнесен от вятъра. Въздъгнах облекчено.

— Интересно четиво — рече тих глас зад мен.

Обърнах се рязко. Граф Сен Жермен се бе промъкнал незабелязано в стаята. Подпираше се на бастун с изкусно гравирана дръжка. Високата му, слаба фигура бе впечатляваща както винаги, а тъмните му очи — много будни.

— Да, много интересно — измърморих несигурно.

Но после се съвзех, затворих книгата и потънах в дълбок реверанс. Когато отново се надигнах, изплувайки от полите на роклята ми, графът се усмихваше.

— Радвам се, че дойде — каза той, хвана ръката ми и я поднесе към устните си. Докосването едва се усещаше. — Струва ми се необходимо да задълбочим приятелството си, тъй като първата ни среща премина малко... злополучно, нали?

Нищо не отвърнах. При първата ни среща основно се бях занимавала с това да пея наум националния химн, графът бе направил няколко обидни коментара за липсата на интелигентност при жените като цяло и при мен в частност, и накрая ме бе душил и заплашвал по един доста нетрадиционен начин. Имаше право — срещата ни наистина бе преминала малко... злополучно.

— Замръзнала си — рече той. — Ела и седни тук. Аз съм вече възрастен мъж и не мога да стоя прав дълго време.

Засмя се, пусна ръката ми и седна на креслото зад бюрото. На фона на всичките си книги отново заприлича на собствения си портрет — мъж с аристократични черти, живи очи и бяла перука, обгърнат от аура на тайнственост и опасност.

Не ми остана друг избор, затова се настаних в другото кресло.

— Интересуваш ли се от магии? — попита той и посочи купчината с книги.

Поклатих глава.

— Не и до миналия понеделник, ако трябва да съм честна.

— Ситуацията е много необичайна, нали? През всичките тези години майка ти те е оставила да вярваш, че си едно съвсем обикновено момиче. И изведнъж установяваш, че си важна част от

една от най-големите тайни на човечеството. Можеш ли да си представиш защо го е направила?

— Защото ме обича. — Исках да го кажа като въпрос, но вместо това прозвуча много уверено.

Графът се засмя.

— Да, така мислят жените! Любов! Значението на тази дума наистина се преувеличава от вашия пол. Любовта е отговорът на всичко — винаги ме трогва, когато чуя това. А понякога ме развеселява, зависи от ситуацията. Явно това, което жените никога няма да разберат, е, че мъжете имат съвсем различна представа за любовта от тях.

Замълчах.

Графът наклони леко глава на една страна.

— Но на жените, без всеотдайната представа за любовта, ще им е много трудно да се подчиняват на мъжете във всяко отношение.

Опитах се да запазя безизразно изражение на лицето си.

— В наше време („И слава богу“, помислих си) това се е променило. При нас мъжете и жените са равнопоставени. Никой не трябва да се подчинява на другия.

Графът отново се засмя, този път смехът му продължи малко по-дълго, сякаш бях казала някой наистина добър виц.

— Да — рече накрая той. — Разказаха ми за това. Но, повярвай ми, без значение какви права са отпуснати на жените, това не променя с нищо природата на хората.

Е, какво можех да отговоря на това? Май най-добре нищо. Както Сен Жермен току-що бе отбелязал — природата на хората трудно можеше да се промени — бе нещо, което се отнасяше и за него.

Известно време той продължи да ме наблюдава с развеселена усмивка, а после изведнъж рече:

— Магия... според предсказанието би трябвало да разбираш от това. *Рубин, надарен с магията на гарвана, затваря кръга сол мажор, който дванайсетте образуват.*

— Вече много пъти съм чувала това. Но никой не може да ми каже какво всъщност представлява магията на гарвана.

— *Гарванът с рубиненочервените крила, между световите чува на мъртъвците песента, едва опознал цената и мощта, силата се надига и затваря се кръгът...*

Повдигнах рамене. Нищо не се разбираше от тези стихчета.

— Това е само едно предсказание със съмнителен произход. Не е задължително да отговаря на истината. — Той се облегна назад в креслото си и отново се отнесе, наблюдавайки ме. — Разкажи ми нещо за родителите си и дома ти.

— Родителите ми? — Изненадах се. — Всъщност няма много за разказване. Баща ми почина от левкемия, когато бях на седем. Докато не се разболя, беше доцент в университета в Дърам, където живяхме до смъртта му. След това майка ми се премести заедно с мен, брат ми и сестра ми в Лондон, в къщата на родителите си. Сега живеем там с леля ми, братовчедка ми и пралеля ми Мади. Мама работи като служител в администрацията на една болница.

— И тя има червена коса като всички жени от семейство Монтроуз, нали? Точно като брат ти и сестра ти?

— Да, всички са червенокоси, освен мен. — Защо това му се струваше толкова интересно? — Баща ми имаше тъмна коса.

— Всички други жени от кръга на дванайсетте са червенокоси, знаеше ли? В близкото минало в много страни този цвят на косата е бил достатъчен, за да изгорят някого на клада като вещица. Във всички времена и култури хората са намирали магията едновременно за завладяваща и заплашителна. Това е и причината, поради която се занимавам с магиите толкова обстойно. Онова, което познаваш, не те кара да се страхуваш. — Той се наведе напред и склочи пръсти. — Лично мен, преди всичко, живо ме интересува отношението на източните култури към темата. По време на пътуванията ми в Индия и Китай имах щастието да срещна много учители, които бяха готови да ми предадат знанията си. Бях посветен в тайните на Хрониките на Акаша^[9] и научих много неща, които биха взривили духовните представи на повечето западни култури. А това би подтикнало господата инквизитори към още по-необмислени действия. Нищо не плаши църквата повече от това, човек да осъзнае, че Господ не седи там горе в небесата, откъдето определя съдбата ни, а е вътре в нас. — Графът ме погледна изучаващо и се усмихна. — Много е разведряващо да се обсъждат богохулни теми с вас, децата на двацет и първи век. Дори окото ви не трепва, когато става дума за ерес.

Тц. Вероятно няма да трепнем, дори и да знаехме какво е ерес.

— Азиатските учители са много по-напред от нас по пътя на духовното развитие — продължи Сен Жермен. — Някои незначителни... способности, като онази, която ти демонстрирах при последната ни среща, съм усвоил именно там. Моят учител бе монах на таен орден дълбоко в Хималаите. Той и неговите братя монаси могат да разговарят един с друг, без да използват гласа си и са в състояние да победят враговете си, без да се налага да помръднат и пръста си, толкова е голяма силата на мисълта и съзнанието им.

— Да, това сигурно е много полезно — казах внимателно с надеждата да не му хрумне да ми демонстрира всичко това още веднъж. — Мисля, че вчера вечерта, на соарето, изпробвахте тези си способности върху лорд Аластър.

— О, соарето. — Графът отново се усмихна. — За мен то ще се състои чак утре вечерта. Колко хубаво, че наистина ще видим там лорда. Оценил ли е по достойнство демонстрацията ми?

— Определено изглеждаше впечатлен. Но не истински сплашен. Той заяви, че ще се погрижи ние никога да не бъдем родени. И спомена нещо за изчадия на ада.

— Да, има досадната склонност да се изразява нелюбезно — добави Сен Жермен. — Във всеки случай не може да се сравнява с прародителя си, конт Ди Мадроне. Навремето трябваше да го убия, когато ми се бе отдала тази възможност. Но бях млад и наивен и имах достойна за съжаление представа за нещата... Е, няма да допусна тази грешка втори път. Макар и да не мога собственоръчно да го премахна, дните на лорда са преброени, без значение с колко мъже ще се обгради, за да го пазят и колко виртуозно може да борава с шпагата. Ако бях млад, лично щях да го предизвикам. Но сега с това може да се заеме моят потомък. Уменията на Гидиън с шпагата са респектиращи.

При споменаването на Гидиън почувствах да ме обзема приятна топлина. Не можех да не си спомня какво ми бе казал преди малко и веднага ми стана още по-горещо. Неволно погледнах към вратата.

— Къде всъщност отиде той?

— Ще направи една малка разходка — отвърна графът. — Времето точно ще му стигне да посети една моя скъпа млада приятелка. Тя живее съвсем наблизо и ако вземе каретата, само за няколко минути ще е при нея.

„Моля?“

— Често ли го прави?

Графът отново се усмихна — топла, приятелска усмивка, зад която се криеше нещо особено.

— Не я познава отдавна. Запознах ги двамата едва наскоро. Тя е умна, млада и много атрактивна вдовица, а аз подкрепям схващането, че на един млад мъж няма да му навреди да се... наслади на компанията на опитна жена.

Не бях в състояние да отговоря нещо на това, но явно не се и очакваше от мен да го сторя.

— Лавиния Рътланд е от онези благословени жени, на които им доставя радост да споделят опыта си — продължи Сен Жермен.

Да, действително. И аз така я бях преценила. Взирах се ядосано в ръцете си, които неволно се бяха свили в юмруци. Лавиния Рътланд, дамата със зелената рокля. Значи на това се дължеше онази интимност вчера вечерта...

— Оставам с впечатлението, че представата за това не ти се нрави — рече графът с нежен глас.

Очевидно имаше право. Това изобщо не ми се нравеше. Костваше ми голямо усилие да го погледна в очите.

Той продължаваше да се усмихва топло и приятелски.

— Мое малко момиче, много е важно да научиш, че никоя жена не може да предявява претенции за собственост над някой мъж. Жени, които го правят, свършват живота си необичани и самотни. Колкото е по-умна една жена, толкова по-рано ще се приспособи към природата на мъжа.

Що за смахнати дрънканици!

— О, но разбира се, ти си още много млада, нали? Струваш ми се много по-незряла от други момичета на твоята възраст. Вероятно сега влюбена за първи път.

— Не — измърморих.

Напротив. Напротив! Във всеки случай за първи път чувството беше такова. Толкова опияняващо. Толкова екзистенциално. Толкова болезнено. Толкова сладко.

Графът се засмя тихо.

— Няма причина да се срамуваш. Щях да съм разочарован, ако не беше така.

Бе казал същото и по време на соарето, когато се бях разплакала заради изпълнението на цигулка на Гидиън.

— По принцип е много просто: влюбената жена ще се жертва, без да се замисли, заради възлюбения си — каза Сен Жермен. — Би ли дала живота си за Гидиън?

Предпочитах да не се стига дотам.

— Не съм мислила за това — отвърнах объркано.

Графът въздъхна.

— За съжаление, благодарение на съмнителното покровителстване на майка ти, вие двамата все още не сте прекарали много време заедно, но дори и сега съм впечатлен колко добре се е справил със задачата си. Любовта буквално струи от очите ти. Любовта и ревността!

„Каква задача?“

— Няма нищо по-лесно за предвиждане от реакцията на влюбена жена. Никой не е толкова лесен за контролиране колкото жена, ръководена от чувствата си към даден мъж — продължи той. — Обясних това на Гидиън още на първата ни среща. Разбира се, донякъде съжалявам, че той изхаби толкова енергия заради твоята братовчедка... как се казваше тя? Шарлот?

Зяпнах го. Поради някаква причина си спомних за видението на пралеля Мади за сърцето от рубин, лежащо върху скална козирка на ръба на пропастта. Идеше ми да си запуща ушите, за да не ми се налага да слушам повече нежния глас.

— В това отношение той е много по-обигран, отколкото бях аз на неговите години. И трябва да му се признае, че е надарен от природата с множество предимства. Какво тяло само, като на Адонис! Какво красиво лице, каква грация, какъв талант! Вероятно не му се налага да прави нищо, за да падат сърцата на момичетата в краката му.

„Лъвът надава рев във фа диез мажор, гривата от диамант, *multiplicatio*, слънцето заслепява...“

Истината ме удари сякаш с юмрук в стомаха. Всичко, което бе направил Гидиън, докосванията му, жестовете, целувките, думите... всичко това е било просто с цел да ме манипулира. За да се влюбя в него, както преди мен Шарлот. За да ме контролира по-лесно. А графът беше напълно прав: не му се бе наложило да прави почти нищо. Глупавото ми момичешко сърце само бе паднало в краката му.

Представих си как лъвът пристъпва към рубиненото сърце на ръба на пропастта и го помита с едно-единствено движение на лапата си. Като на забавен каданс то падна, удари се ниско долу в земята и се разби на хиляди мънички капчици кръв.

— Чувала ли си го как свири на цигулка? Ако не си, ще се погрижа. Няма по-добро средство от музиката за превземането на женското сърце. — Графът погледна замечтано към тавана. — Това беше трик, използван от Казанова. Музика и поезия.

Щях да умра. Чувствах го съвсем ясно. Там, където допреди малко се намираше сърцето ми, се разпростря смразяващ студ. Той се прокрадна в стомаха ми, краката, ръцете и накрая в главата ми. Като в трейлър на филм, случилото се през последните дни премина през съзнанието ми, съпроводено от музиката на „*The winner takes it all*“. От първата целувка в онази изповедалня до обяснението му в любов преди малко в подземията. И всичко това бе една добре планирана манипулация — с изключение на някои прекъсвания, в които вероятно е бил самият себе си — перфектно изпълнена. И онази проклета цигулка ме бе довършила.

Въпреки че по-късно се опитах да си спомня, не можех да кажа за какво точно бяхме говорили с графа, защото откакто студът бе завладял тялото ми, всичко ми бе станало безразлично. Хубавото бе, че Сен Жермен бе водил по-голямата част от разговора ни. С нежния си, приятен глас ми разказа за детството си в Тоскана, за позорното петно на незаконния си произход, за трудностите да открие истинския си баща, и как още като момче се е занимавал с тайните на хронографа и предсказанията. Наистина се опитвах да го слушам, защото знаех, че ще трябва да повторя всяка дума пред Лесли, но това не помогна — мислите ми кръжаха единствено около осъзнаването на собствената ми глупост. Неистово копнеех да остана сама, за да мога най-сетне да се разплача.

— Маркизе? — Навъсенният секретар бе почукал и отворил вратата. — Делегацията на архиепископа е тук.

— О, много добре — рече графът, надигна се и ми намигна. — Политика! В тези времена все още се определя и от църквата.

Аз също се надигнах и направих реверанс.

— Достави ми истинска радост, да си поговоря с теб — поласка ме той. — И вече нямам търпение за следващата ни среща.

Измърморих някакво съгласие.

— Моля те, предай на Гидиън моите поздрави и съжалението ми, че днес не можах да го приема.

Графът взе бастуна си и се отправи към вратата.

— И ако приемеш от мен един съвет: една мъдра жена знае как да прикрива ревността си. В противен случай ние мъжете се чувстваме абсолютно сигурни...

Още един, последен път, чух тихия му смях и после останах сама. Но не задълго, защото след няколко минути навъсеният секретар се върна и ме подкани:

— Ако обичате, моля последвайте ме.

Бях се свлякла отново в канапето и със затворени очи очаквах сълзите ми да потекат, но тях ги нямаше. Може би така беше по-добре.

Мълчаливо последвах секретаря по стълбите надолу, където известно време просто стояхме и чакахме (все още продължавах да мисля, че ще падна и ще умра), докато по някое време мъжът не хвърли тревожен поглед към часовника на стената.

— Закъснява.

В този момент вратата се отвори и Гидиън пристъпи в коридора. За момент сърцето ми забрави, че всъщност вече лежи разбито на парчета на дъното на една пропаст и направи няколко бързи удара в гърдите ми. Студът в тялото ми бе изместен от ужасно притеснение. Окаяното състояние на дрехите на Гидиън, разрешената му, потна коса, зачервените бузи и трескаво блестящите му зелени очи може би бих отдала на лейди Лавиния, но на ръкава му имаше голяма дупка, а дантелите на гърдите и китките му бяха напоени с кръв.

— Сър, вие сте ранен! — извика навъсеният секретар изплашено и взе думите от устата ми. (Е, добре, без това „сър“. И без „вие“.) — Ще наредя да извикат лекар!

— Не — отвърна Гидиън и изглеждаше толкова уверен в себе си, че ми се прииска да му ударя шамар. — Това не е моята кръв. Или поне по-голямата част. Хайде, Гуен, трябва да побързаме. Бях задържан за малко.

Той хвана ръката ми и ме задърпа напред, а секретарят ни последва до стълбите, като през това време на няколко пъти смотолев:

— Но, сър! Какво се е случило? Не трябва ли да кажем на маркиза...

Но Гидиън отвърна, че за това сега няма време и че ще се срещне с графа при първа възможност, за да му докладва.

— От тук ще продължим сами — обяви той, когато стигнахме основата на стълбите, където стояха двамата постови с извадени шпаги. — Моля, предайте на маркиза моите благопожелания!_ *Qui nescit dissimulare nescit regnare*._

Двамата ни пропуснаха да минем, а секретарят се поклони за довиждане. Гидиън взе една факла от стойката ѝ и отново ме задърпа напред.

— Хайде, имаме най-много две минути! — Все още продължаваше да изглежда превъзбуден. — Научи ли вече какво означава паролата?

— Не — отвърнах и се учудих, че набързо порасналото ми наново сърце отказваше да пропадне обратно в пропастта. Преструваше се, сякаш всичко е наред и надеждата, че накрая то може да се окаже право, направо ме убиваше. — Затова пък научих нещо друго. Чия кръв е полепнала върху дрехите ти?

— *Който не знае как да се преструва, няма да знае и как да царува.* — Гидиън освети с факлата коридора, по който минавахме. — Лудвиг XI.

— Колко подходящо — отвърнах.

— Честно казано, нямам никаква представа как се казва онзи тип, чиято кръв съсипа дрехите ми. Мадам Росини сигурно ще се сърди. — Гидиън отвори вратата към лабораторията и постави факлата в една стойка на стената.

Трепкащата светлина освети една голяма маса, отрупана със странни апарати, стъклени шишета, колби и чаши, пълни с течности и прахове в различни цветове. Стените бяха потънали в сянка, но можех да видя, че целите бяха изрисувани и изписани, а точно над факлата ни се хилеше грубо скициран череп с пентаграми вместо дупките за очи.

— Застани ето тук — заповяда ми той и ме издърпа от другата страна на масата. Най-сетне пусна ръката ми, но само за да постави своите около талията ми и да ме придърпа към себе си. — Как премина разговорът ти с графа?

— Беше много... поучителен — отвърнах. Сърцето фантом в гърдите ми пърхаше като малка птичка и аз с усилие преглътнах буцата в гърлото ми. — Графът ми обясни, че ти... че двамата с него

споделяте странното схващане, според което една влюбена жена се контролира много по-лесно. Сигурно е било много неприятно да си хабиш труда напразно с Шарлот и после да се наложи да започнеш отначало с мен, нали?

— За какво говориш? — Гидиън ме гледаше със смръщено чело.

— Но наистина добре се справи — продължих. — Между другото, и графът е на същото мнение. Разбира се, не бях особено труден случай... Боже, толкова се срамувам, само като си помисля колко те улесних. — Не можех да издържа да го гледам повече.

— Гуендолин... — поде той и отново млъкна. — Всеки момент ще започне. Може би е по-добре да продължим разговора си след това. На спокойствие. Нямам никаква представа накъде биеш, но...

— Искам само да знам дали е истина. — Разбира се, че беше истина, но както е известно, надеждата умира последна. В този миг стомахът ми предизвести предстоящия скок във времето. — Дали наистина си планирал да ме накараш да се влюбя в теб, точно както преди това си го направил с Шарлот.

Гидиън ме пусна.

— Моментът е много неподходящ, Гуендолин. След малко ще поговорим за това. Обещавам ти.

— Не! Ще говорим сега! — Буцата в гърлото ми се пръсна и сълзите ми потекоха. — Достатъчно е да кажеш „да“ или „не“! Планирал ли си всичко това?

Гидиън разтърка чело.

— Гуен...

— Да или не? — изхлипах аз.

— Да — отвърна той. — Но, моля те, спри да плачеш.

И за втори път през този ден сърцето ми пропадна в бездната — но този път беше второто, сърцето фантом, което бе пораснало, подхранвано от надеждата — и се разби на хиляди малки парченца.

— Добре, всъщност това бе всичко, което исках да знам — прошепнах. — Благодаря ти за честността.

— Гуен, искам да ти обясня... — Пред очите ми той се разтвори във въздуха.

В продължение на няколко секунди, докато студът отново пропълзяваше в тялото ми, се взирах в трепкащата светлина на факлата

и в черепа над нея, опитвайки се да спре сълзите. После всичко пред погледа ми изчезна.

Трябваша ми няколко секунди, за да свикна със светлината в стаята с хронографа в моето време, но можех да чуя развълнувания глас на доктор Уайт и разкъсването на плат.

— Нищо ми няма — настояваше Гидиън. — Само един незначителен разрез, почти не прокърви. Дори няма нужда от лепенка. Доктор Уайт, можете да приберете ендоскопа си! Нищо сериозно не се е случило!

— Здравей, момиче, излязло от купата сено — поздрави ме Ксемериус. — Никога няма да познаеш какво открихме! О, не! Да не би пак да си плакала?

Господин Джордж улови ръцете ми и ме завъртя на всички страни.

— Тя не е ранена — въздъхна с облекчение.

„Да. Ако не се броеше сърцето ми.“

— Да се махаме от тук — каза Ксемериус. — Братът на малоумника и приятелката ти Лесли имат да ти съобщят нещо изключително интересно! Само си представи, те са установили кое място указват координатите от кода. Няма да повярваш!

— Гуендолин? — Гидиън ме погледна, сякаш се страхуваше, че заради него мога да се хвърля пред първия срещнат автобус.

— Всичко е наред — прошепнах, без да го поглеждам. — Господин Джордж, бихте ли ме завели горе? Наистина трябва спешно да се прибера вкъщи.

— Разбира се — кимна той.

Гидиън направи опит да помръдне, но доктор Уайт го задържа.

— Няма ли най-сетне да застанеш мирно! — Той бе откъснал напълно ръкава на сакото и ризата. Ръката бе покрита със засъхнала кръв, а на рамото се виждаше малка прорезна рана. Малкото призрачно момче Робърт зяпаше ужасено многото кръв.

— Кой те подреди така? Раната трябва да се дезинфекцира и зашие — рече докторът мрачно.

— В никакъв случай — отказа Гидиън. Той бе пребледнял и от арогантността му не бе останала и следа. — Можем да го направим и по-късно. Първо трябва да говоря с Гуендолин.

— Наистина няма нужда — уверих го аз. — Знам всичко, което ми е нужно. А сега трябва да се прибера вкъщи.

— Определено! — съгласи се Ксемериус.

— И утре е ден — рече господин Джордж на Гидиън, докато взимаше черната кърпа. — Гуендолин изглежда уморена. А и сутринта е на училище.

— Точно така! А днес през нощта ще търси съкровище — оповести гаргойлът. — Или каквото там ще намери с онези координати...

Господин Джордж завърза очите ми. Последно видях очите на Гидиън, които светеха неестествено зелени на бледото му лице.

— Лека вечер на всички — пожелах им аз, след което господин Джордж ме изведе от стаята. Но с изключение на малкия Робърт, никой не ми отговори.

— Добре де, не искам да те държа в напрежение — каза Ксемериус. — Днес следобед Лесли и Рафаел много се забавляваха, за разлика от теб, както изглежда. Но както и да е, двамата успяха да определят съвсем точно мястото, което указват координатите. Познай от три пъти къде се намира то!

— Тук в Лондон? — попитах.

— Бинго! — извика гаргойлът.

— Моля? — попита господин Джордж.

— Нищо. Моля да ме извините, господин Джордж.

Той въздъхна.

— Надявам се, че разговорът ти с граф Сен Жермен е минал добре.

— О, да — отвърнах с горчивина в гласа. — Във всяко едно отношение беше много поучителен.

— Ехо! Аз все още съм тук! — напомни Ксемериус и аз усетих влажната му аура, когато се вкопчи във врата ми като маймунка. — И имам наистина, ама наистина интересни новини. И така: скривалището, което търсим, се намира тук, в Лондон. И става още по-хубаво: а именно, намира се в Мейфеър. По-точно: на „Бърдън Плейс“. А още по-точно: „Бърдън Плейс“ № 81. Е, какво ще кажеш?

У нас? Координатите указваха място в собствената ни къща? Какво, за бога, е скрил дядо ми там? Може би още една книга? Някоя

със записки, които най-сетне щяха да ни помогнат да стигнем до някъде?

— Дотук момичето с кучето и французина свършиха добра работа — похвали ги гаргойлт. — Признавам, че от тези координатни глупости нямам никаква представа. Но сега... сега вече аз влизам в играта! Защото само единственият, чудесният и извънредно умен Ксемериус може да промуши главата си през всяка стена и да види какво се крие зад нея, или в нея. Затова нощес ние двамата ще отидем да търсим съкровище!

— Искаш ли да поговориш за случилото се? — попита господин Джордж.

Поклатих глава.

— Не, утре ще има достатъчно време за това — казах, обръщайки се както към него, така и към Ксемериус.

Нощес щях просто да лежа будна и да плача заради разбитото си сърце. Искях да се потопя в самосъжаление и превзети метафори. И може би за фон щях да си пусна „Hallelujah“ на „Бон Джоуви“. В крайна сметка всеки се нуждае от свой собствен личен саундтрак за такива случаи.

[1] Във физиката — мярка за безпорядъка (хаоса) в една термодинамична система. — Бел.прев. ↑

[2] Става ли; добре ли е така? (фр.) — Бел.прев. ↑

[3] Французойчето (фр.) — Бел.ред. ↑

[4] Който не знае как да се преструва, няма да знае и как да царува (лат.). — Бел.ред. ↑

[5] Марцел Емпирик (на лат. Marcellus Empiricus) е римски писател от IV и V век, автор на съчинения по медицина. — Бел.ред. ↑

[6] Вижте, аз ще ви оставя жив (лат.). — Бел.ред. ↑

[7] Библейски град в среден Ханаан; освен това е име на Ханаански княз в град Сихем, който измамил и насиллил Дина, дъщерята на Яков, а после е убит от Симеон и Левий (синове на — Яков). — Бел.ред. ↑

[8] Битие 34:25. — Бел.ред. ↑

[9] Акаша — холографен запис на всяка минута от пространствено-времевия континуум, който е практически вечен. Хрониките на Акаша изпълняват ролята на централно хранилище за

историята на всяка душа от времето на сътворението на света. —
Бел.ред. [↑](#)

ЕПИЛОГ

Лондон, 29 септември 1782

Той се приземи, удряйки гърба си в стената, постави длан върху дръжката на шпагата си и се огледа. Дворът на странноприемницата беше пуст, точно както бе обещал лорд Аластър. Въжета бяха опънати от едната до другата стена, белите чаршафи, прострени на тях, се люлееха леко на вятъра.

Пол погледна нагоре към прозорците, в които се отразяваше следобедното слънце. На един от первазите лежеше котка и го наблюдаваше с насмешка, провесила небрежно лапа. Тя много му напомняше на Люси.

Отпусна ръка от дръжката на шпагата и приглади дантелените си маншети. В неговите очи всички рококо парцалки изглеждаха еднакво — нелепи, шарени панталони до коленете, смешни жакети с дълги, непрактични пешове и в добавка към всичко това — навсякъде бродерии и дантели. Истински кошмар.

Той искаше да облече дрехите и да си сложи перуката, които бяха поръчали за посещенията си в 1745-а, но Люси и лейди Тилни бяха настоявали да си ушие напълно нов тоалет. Те твърдяха, че всеки ще се изуми от вида му, ако в 1782-ра се разхожда наоколо с дрехи от 1745 година и отказаха да приемат аргументите му, че ще се срещне само за малко с лорд Аластър на някое усамотено място, просто колкото да разменят документите. Той провря ръка между жакета и ризата си, където се намираха сгънатите в кафяв плик копия.

— Много добре, точен сте.

Студеният глас го накара да се обърне рязко. Лорд Аластър пристъпи от сянката на една арка. Както винаги, бе елегантно облечен, макар и изключително шарено и окичен с прекалено много бижута, които блестяха на слънцето. Изглеждаше не на място сред обикновените чаршафи, прострени, за да съхнат. Дори дръжката на шпагата му изглеждаше, сякаш е от чисто злато и бе украсена със

скъпоценни камъни, което придаваше на оръжието безобиден и почти смехотворен вид.

Пол хвърли бърз поглед през арката, където след улицата се простираше зелена трева чак до Темза. Чуваше се пръхтенето на коне, затова предположи, че лорд Аластър бе дошъл с карета.

— Вие сте сам? — попита лордът. Тонът му бе невероятно арогантен, освен това гласът му звучеше като на страдащ от хронично запущен нос. Приблужи се. — Колко жалко! С удоволствие бих се срещнал отново със симпатичната ви спътничка. Тя има толкова... необичаен маниер да изказва мнението си.

— Тя е разочарована, че не се възползвахте от предимствата, осигурени ви от последната информация, която ви предоставихме. И изпитва съмнения относно намеренията ви към сведенията, които сега ще ви дам.

— Информацията ви не беше пълна!

— Беше достатъчно пълна! Просто Флорентинският алианс не планира добре действията си! За четирийсет години пет удара срещу графа се провалиха, за два от тях вие лично носите отговорност! А последния път, преди единайсет години, правехте впечатление на толкова уверен в успеха!

— Не се притеснявайте! Следващият опит няма да претърпи крах! — каза лорд Аластър. — Досега моите предци, както и аз, правехме грешката да се борим с така наречения граф, сякаш е човек. Опитвахме се да го разобличим, да го оклеветим и да разрушим доброто му име. Опитвахме се да върнем в правия път заблудените души като вашата, не проумявайки, че всички вие отдавна се загубени, заради демоничната си кръв.

Пол сбърчи чело. Никога не бе успявал да разбере прекалено патетичните приказки на лорда и другите мъже от Флорентинския алианс.

— Опитвахме се да го сразим като нормален човек с отрова, шпага и пистолет — продължи да говори лорд Аластър. — Колко забавно! — Той се изсмя дрезгаво. — Каквото и да правехме, той сякаш винаги бе крачка пред нас. Където и да отидехме, винаги бе там преди нас. Изглеждаше непобедим. Навсякъде има влиятелни приятели и закрилници, които като него познават черната магия. Членовете на ложата му са едни от най-могъщите мъже на нашето време. Отне ми

десетилетия, докато проумея, че един демон не може да бъде премахнат с човешки средства. Но сега вече съм наясно с това.

— Радвам се да го чуя — каза Пол и бързо погледна встрани. Под арката бяха изникнали двама, облечени в черно мъже с извадени шпаги. По дяволите! Люси се оказа права. Аластър изобщо нямаше намерение да удържи на думата си. — Носите ли писмата?

— Разбира се — отвърна лордът и извади от жакета си дебела връзка книга, завързани с червен шнур. — Междувременно — до голяма степен благодарение на вас и вашата отлична информация — успях да вмъкна един мой добър приятел в редиците на пазителите. Сега той ежедневно ми съобщава важни новини. Например знаехте ли, че в момента графът отново пребивава в града? О, разбира се, че знаете! — Той претегли връзката с писма в дланта си, след което я подхвърли на Пол, който умело я хвана с една ръка.

— Благодаря. Сигурно сте поръчали да се направят копия.

— Не беше необходимо — отвърна Аластър арогантно. — А вие? Донесохте ли ми онова, което поисках?

Пол прибра връзката с писма в жакета си и вдигна във въздуха кафявия плик.

— Пет листа с родословното дърво на Де Вилърс, което започва от XVI век с Ланселот де Вилърс, първият пътуващ във времето, и свършва с Гидиън де Вилърс, роден през XX век.

— А родословието на жените? — попита лорд Аластър и гласът му прозвуча почти развълнувано.

— Също е тук вътре. Започва с Елейн Бърли и свършва с Гуендолин Шепърд. — Произнасянето на името му причини болка. Хвърли поглед към двамата мъже, които бяха останали под арката с шпаги в ръка, сякаш очакваха нещо. Скърцайки със зъби, трябваше да признае пред себе си, че вече подозираше какво бе то.

— Много добре. Тогава ми го дайте!

Пол се поколеба.

— Вие не спазихте уговорката ни — каза, за да спечели време и посочи двамата мъже. — Трябваше да дойдете сам.

Лорд Аластър проследи погледа му с равнодушно повдигане с рамене.

— Джентълмен с моето обществено положение никога не остава сам. Слугите ми ме придружават винаги и навсякъде. — Той пристъпи

крачка напред. — А сега ми дайте документите! А аз ще се погрижа за всичко останало.

— А ако съм размислил?

— Безразлично ми е дали ще взема документите от вашите живи или мъртви ръце — каза лордът и постави ръка върху инкрустираната дръжка на шпагата. — Или казано по друг начин: дали ще ви убия преди, или след като ми ги дадете, за мен няма значение.

Пол също хвана дръжката на шпагата си.

— Вие се заклехте!

— Е, и? — извика лордът и издърпа оръжието си от ножницата. — Не можеш да се справиш с дявола с честни средства. Искам документите!

Пол отстъпи две крачки и на свой ред извади острието си.

— Не казахте ли, че не можем да бъдем победени с обикновени средства? — попита той и повдигна възможно най-присмехулно едната си вежда.

— Сега ще разберем дали е така — отвърна лордът. — *En garde*^[1], демоне!

Пол с удоволствие би продължил с приказките, но лорд Аластър, изглежда, само чакаше подходяща възможност да му нанесе удар и пристъпи напред, явно твърдо решен да го убие. Лошото бе, че намерението му, в комбинация с брилянтните му умения на фехтовчик, не вещаеха нищо добро. И това стана ясно на Пол след по-малко от две минути, когато се оказа притиснат с гръб към стената. Беше парирал ударите колкото можа, беше се прикривал зад прострените чаршафи и бе опитал да притисне лорда в ъгъла. Напразно.

Котката скочи от перваза, фучейки и избяга през арката. Зад прозореца не се забеляза движение. По дяволите! Защо не беше послушал Люси? Тя настойчиво го бе умолявала да нагласи хронографа за много по-кратък престой. Тогава сигурно щеше да успее да издържи, докато не настанеше време да се изпари във въздуха и то пред очите на Аластър.

Шпагата на лорда блесна на слънцето. Следващият удар беше толкова силен, че за малко да избие оръжието от ръката му.

— Почакайте — извика Пол, като се преструваше, че диша твърде тежко. — Спечелихте! Ще ви дам документите.

Лорд Аластър свали шпагата си.

— Много разумно.

Привидно задъхан, Пол се подпря на стената и подхвърли на лорда кафявия плик. В същия миг се хвърли напред, но изглежда, Аластър бе подготвен за този ход. Остави пликът да падне на земята и с лекота парира нападението.

— Мога да прозра всяко демонско лукавство — извика той, смеейки се. — А сега искам да видя какъв цвят има кръвта ви!

Лордът умело атакува и Пол почувства как острието на противника му премина през ръкава и прониза кожата му под дрехата. Топла кръв се стече по ръката му. Не болеше особено, затова предположи, че е само лека драскотина, но ехидната усмивка на врага му и фактът, че Аластър почти не бе задъхан, за разлика от него самия, не го караше да се чувства оптимистично настроен.

— Какво чакате? — извика лордът през рамо на двамата лакеи. — Не трябва да губим повече време. Или искате да се изпари във въздуха като последния ви противник?

Облечените в черно мъже реагираха на мига. Когато се провряха между чаршафите, отправяйки се към Пол, той знаеше, че е загубил. Поне Люси е на сигурно място, мина му през ума. Ако беше дошла с него, щеше и тя да умре.

— Кажете последните си думи — рече лорд Аластър и Пол си помисли дали да не пусне шпагата, да падне на колене и да започне да се моли. Може би от страхопочитание набожният лорд щеше да почака малко с убийството. Но можеше и да умре, още преди коленете му да са докоснали земята.

В този момент усети някакво движение зад чаршафите и единият от мъжете на лорда безмълвно се строполи. Само след кратък миг на уплаха, вторият мъж се нахвърли с извадено оръжие върху новодошлия нападател, млад мъж със зелен жакет, който пристъпи иззад единия от чаршафите и лежерно парира нападението с шпагата си.

— Гидиън де Вилърс — каза задъхано Пол, докато с нови сили се опитваше да се защити от ударите на Аластър. — Никога не съм предполагал, че някой ден ще съм толкова щастлив да те видя, малкият.

— Просто бях любопитен. Видях каретата с герба на лорд Аластър да стои на улицата и реших да погледна какво ли прави той в

този усамотен заден двор...

— Милорд, това е онзи демон, който уби Дженкинс в Хайд Парк!
— рече задъхано лакеят.

— Направи това, за което ти се плаща! — изсъска лордът и сякаш силите му се удвоиха.

Пол почувства как го раниха за втори път, малко по-нагоре на същата ръка. Но този път болката прониза цялото му тяло.

— Милорд... — Слугата прозвуча така, сякаш се намира в затруднено положение.

— Поеми този тук! — извика лордът ядосано. — Аз ще се погрижа за другия!

Когато Аластър се отдръпна от него, Пол си пое въздух с облекчение. За миг огледа ръката си — кървеше, но все още можеше да държи шпагата.

— Но ние се познаваме! — Лорд Аластър стоеше срещу Гидиън, острието му бе обагрено от кръвта на Пол.

— Точно така — отвърна Гидиън и Пол му се възхити — макар и с неохота — за спокойствието, което излъчваше. Малкият изобщо ли не се страхуваше? — Преди единайсет години, малко след неуспешния ви атентат срещу граф Сен Жермен, ние се срещнахме по време на тренировка по фехтовка при Галиано.

— Маркиз Уелдън — изсумтя лордът презрително. — Спомням си. Вие ми предадохте съобщение лично от самия дявол.

— Предадох ви предупреждение, с което, за съжаление, вие не се съобразихте. — Зелените очи светнаха опасно.

— Демонично изчадие! Веднага щом ви видях, го разбрах. Въпреки че париранията ви бяха добри, сигурно си спомняте, че аз спечелих малката ни тренировъчна битка?

— Много добре си спомням — отвърна Гидиън и разтърси дантелените си маншети, сякаш го дразнеха. — Сякаш беше едва миналата седмица. И ако трябва да бъдем точни, за мен е точно така. *En garde!*

Метал се удари в метал, но Пол не можеше да види кой спечели надмощие, защото останалият жив слуга се беше съвзел и пристъпваше към него с оръжие в ръка.

Мъжът не се дуелираше така елегантно, както господаря си, но бе много целеустремен и Пол усещаше как силите в ранената му ръка,

въпреки кратката почивка, бързо се изчерпваха. Кога най-сетне щеше да скочи във времето? Не би трябвало да остава още много до тогава! Той стисна зъби и отново нападна. Известно време никой не проговори, чуваше се само звънтене на метал и тежко дишане, и тогава с периферното си зрение Пол видя как скъпоценната шпага на лорд Аластър прелетя във въздуха и с глух удар се приземи на паважа.

Слава богу!

Слугата отскочи няколко крачки назад.

— Милорд?

— Това беше много подъл номер, демоне — разгневи се лордът. — Против всички правила! Трябваше аз да спечеля!

— Струва ми се, че не умеете да губите — отвърна Гидиън, който кървеше от една рана на ръката.

Очите на лорд Аластър искряха от ярост.

— Убийте ме, ако смееете!

— Не днес — рече Гидиън и затъкна шпагата си в колана.

Пол видя движението, което направи с глава лордът и как лакеят напрегна мускули. Светкавично се втурна напред и парира удара, преди острието на слугата да е проникнало между ребрата на Гидиън. В същия миг младежът вече бе извадил отново шпагата си и прониза мъжа в гърдите. Кръвта бликна като фонтан от раната и Пол се извърна.

Лорд Аластър се бе възползвал от предоставилата му се възможност и бе вдигнал шпагата си, набучвайки на нея кафявия плик, лежащ на паважа. Без да каже и дума, той се обърна и избяга през арката.

— Страхливец! — извика Пол гневно, а после се обърна към Гидиън. — Ранен ли си, малкият?

— Не, само драскотина. Но ти изглеждаш доста зле. Ръката ти, цялата тази кръв... — Стисна устни и вдигна шпагата си. — Какви документи даде на лорд Аластър?

— Родословни дървета — отвърна Пол нещастно. — На мъжете и жените, пътуващи във времето.

Гидиън кимна.

— Знаех си, че вие двамата сте предателите. Но не мислех, че ще сте толкова глупави! Той ще се опита да убие всички наследници на

графа! А сега знае и имената на жените, носителки на гена. Ако зависи от него, никога няма да бъдем родени.

— Трябваше да го убиеш, когато ти се предостави възможността — рече Пол с горчивина в гласа. — Той ни измами. Чуй ме, нямам много време, всеки момент ще се върна обратно във времето. Но е важно да ме чуеш.

— Няма да го направя! — Зелените очи блестяха от гняв. — Ако знаех, че днес ще те срещна тук, щях да взема със себе си епруветка...

— Беше грешка да се съюзим с алианса — рече Пол припряно. — Люси от самото начало беше против. Но аз си мислех, че ако им помогнем да неутрализират графа... — Той притисна стомаха си с ръка и пръстите му напипаха връзката с писмата, която бе прибрал в жакета си. — По дяволите! Ето, вземи това, малкият.

Гидиън пое колебливо писмата.

— Престани да ме наричаш „малкият“! По-висок съм от теб с половин глава.

— Става въпрос за части от предсказанието, които графът е скрил от пазителите. Важно е да ги прочетеш, преди да ти хрумне да хукнеш веднага към твоя любим граф и да ни издадеш. Мамка му, Люси ще ме убие, когато чуе за това.

— А кой ще ми гарантира, че това не са фалшификати?

— Просто ги прочети! Тогава ще разбереш защо откраднахме хронографа. И защо искаме да спрем графа да затвори кръга. — Пол си пое шумно въздух. — Гидиън, трябва да се грижиш за Гуендолин! — изрече бързо. — И трябва да я закриляш от графа!

— Ще я закрилям от всички! — В очите на Гидиън просветна надменност. — Но не знам теб това какво те засяга.

— Засяга ме и още как, момче! — Пол трябваше да се въздържа, за да не му посегне. Боже, ако малкият имаше дори само бегла представа!

Гидиън скръсти ръце пред гърдите си.

— Заради вашето предателство, хората на Аластър за малко да убият мен и Гуендолин в Хайд Парк! Така че трудно можеш да ме убедиш, че си загрижен за здравето й.

— Та ти нямаш никаква представа... — Пол се спря. Не му оставаше повече време. — Както и да е. Сега ме чуй! — Замисли се за думите на Люси и се опита да вложи цялата си настойчивост в гласа

си. — Ще ти задам прост въпрос и искам прост отговор. Обичаш ли Гуендолин?

Гидиън не го изпускате от поглед и за миг. Но нещо трепна в погледа му, Пол съвсем ясно го видя. Да не би да беше несигурност? Просто страхотно, момчето можеше да върти шпагата, но когато станеше дума за чувства, изглеждаше направо новак.

— Гидиън! Трябва да знам отговора! — Гласът на Пол прозвуча остро.

Изражението на момчето загуби малко от твърдостта си.

— Да — отговори Гидиън.

Пол почувства как целият му гняв се изпари. Люси го бе знаела. Как само бе могъл да се съмнява в нея!

— Тогава прочети документите — каза бързо. — Само така ще разбереш каква е наистина ролята на Гуендолин и голямата опасност, която я грози.

— Какво имаш предвид? — Гидиън се взря в него.

Пол се приведе напред.

— Гуендолин ще умре, ако ти не го предотвратиш. Ти си единственият, който може да го стори. И на когото тя се доверява, както изглежда.

Пол стисна още по-силно ръката на Гидиън, когато усети как чувството на замаяност започна да го поглъща. Какво ли не би дал само за една-две минути отсрочка!

— Обещай ми, Гидиън! — рече отчаяно.

Но не можа да чуе отговора му. Всичко около него изчезна, когато бе запратен през времето и пространството.

[1] Във фехтовката — призив за заемане на позиция за начало на дуел. — Бел.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.